

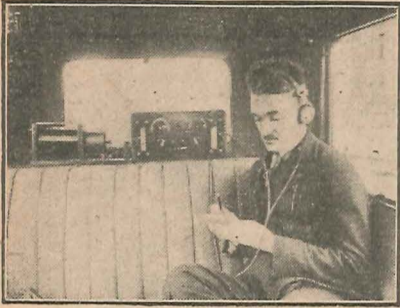
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

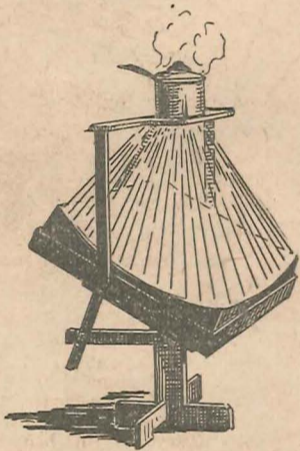
En mand tages ombord fra Ouessants fyr.

Paa det ypperste av de mange skjær som strækker sig ut fra Bretagnes kyst i Vestfrankrike, paa Ouessants klippe, ligger fyrtaarnet „Ar-men“. Farvandet er et av de mest frygtede i Europa for det er fuldt av undersjøiske klipper og der løper her strømmer som er ganske uberegnelige og som ofte fører skibene ind paa en klippe hvor de er hjælpeløst forlapt. Man var i sin tid 32 aar om at bygge det fyr. Naar man skal proviantere fyret eller dettes folk skal avløses, maa vedkommende damper lægge sig et stykke fra fyret, saa langt borte at strømmen ikke kan drive det ind mot klippen. Det lægger forstävnen mot strømmen og sætter fuld kraft paa maskinen, saa skibet kan holde sig paa stedet og derpaa kastes med et utskytningsapparat en line fra fyrtaarnet til damperen. Naar der paa denne maate er etablert forbindelse, kan manden i en redningskrans trækkes fra fyret til skibet eller omvendt. Proviant og vand befordres paa samme maate. Under storm og uveir er al forbindelse umulig og fyrets folk har ofte i flere maaneder været uten forbindelse med omverdenen.

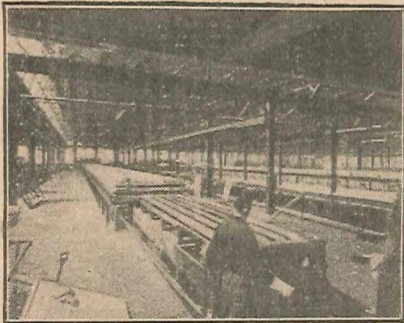
KURIOSITETER

En læge kan være i stadig traadløs forbindelse med sit hjem naar han er ute og kjører i sin automobil, og der i denne er indstallert det sæt traadløse telefonapparater som sees her, og som er specielt konstruert til dette bruk av tre unge mænd i Cincinnati. Hvisomhelst lægen befinner sig indenfor en radius av 10 kilometer fra hjemmet, kan han ringes op derfra og motta besked f. eks. om netop anmeldte sygdomstilfælde som kræver lægens hurtige nærvær. Han vil da kunne dirigere sin automobil hen til et slikt sted med det samme, hvorved der selvfølgelig spares megen tid og hvorved menneskeliv ofte kan reddes. Et slikt apparat gjør saa at si sin indehaver allestedsnærværende.

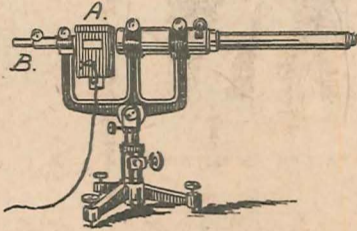

Solen koker vand til kaffen paa det letvinte lille apparat her. Den vigtigste del derav er et hulspeil som samler solstraalene og sender dem i koncentrert skikkelse op mot bunden av kasserollen, som er anbragt slik at den staa netop i hulspeilets brændpunkt, altsaa der hvor solstraalene samler sig, efterat de er kastet tilbage fra hulspeilet, og hvor altsaa den største varme findes. Det er en anden og ganske morsom form for det velkjendte eksperiment med et brændglas (en lupe eller lignende), ved hvis hjælp man kan faa solen til at tænde ens pipe eller cigar, og som har sit klassiske forbillede i Arkimedes' berømte angrep paa den romerske flaa, da han efter sigende satte ild paa deres galeier ved inde i Syrakus at anbringe store hulspeil slik at solstraalenes brændpunkt rammet skibene.

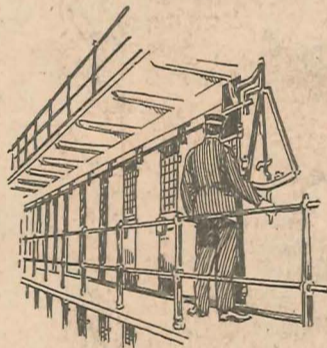

Vindusruter lages paa maskin i lange strimler likesom papir. Den maate hvorpaa man paa de store amerikanske glasverker nu fremstiller almindelig vinduesglas, minder i meget om fremgangsmaaten ved papirfabrikationen. Den smeltede glasmasse behandles først paa roterende valser og avkjøles derefter gradvis under en over 60 meter lang reise paa en remtransport hvor efter strimlene skjæres i passende stykker, som siden ved haandkraft parteres i gangbare rutesørrelser. Den hele proces er sammenhengende og ubruttet like-

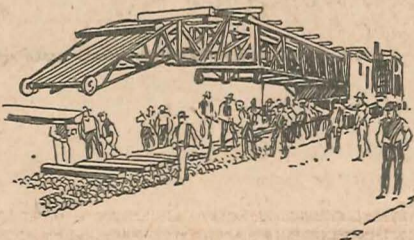
som ved papirfabrikation. Saa længe maskinen er igang, producerer den vindusglas, time efter time baade dag og nat. Hver maskin lager 30 meter vindusglas i minuttet, og da der i det store anlæg ved Charleston i Vest Virginia er 12 slike kjempemaskiner i virksomhet forstaaer man at det er anseelige mængder vindusglas, som alene paa dette sted produceres aarlig.

Et termometer som kan maale temperaturen helt op til 5000 grader sees her. Dets videnskabelige navn er pyrometer og det er her ikke tale om en kviksølvhoide som utvider sig ved varme slik som ved de almindelige stue- og lægetermometer. Med et pyrometer maaler man varmegrader indirekte. En liten glødelampe er anbragt i en kasse (A), som staa i forbindelse med en kikkert (B), der forstørret 50 ganger lineært (2500 gange i flatemaal). Man vet paa forhaand noie hvormange grader metallraaden i glødelampen skal opvarmes til for at den skal kunne isse med en bestemt klarhet. Man vet ogsaa, hvor megen elektrisk strøm, som medgaar hertil. Naar en temperaturmaaling skal finde sted f. eks. av flytende jern o. lign., lar man den lille glødelampe faa saa meget strøm, at den lyser med samme klarhet som det flytende jern. Da en bestemt forøkelse av strømmen er nødvendig for at metallraadens klarhet kan stige saa og saa er det let at regne baklængs fra strømforbruket til varmegraden. Med pyrometret kan man maale temperaturer helt op til 5000 grader celsius med med en noiatghet av en femtedels grad.

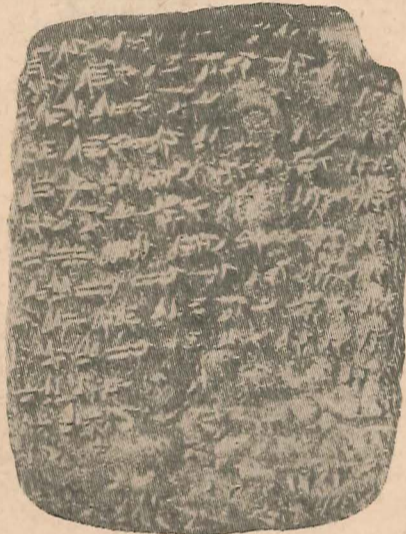

I et amerikansk fængsel har man nylig indført et nyt og interessant system til lukning av fangecellernes dører. Bare ved at flytte et haandtak er fængselsbetjenten ved hjælp av det nye lukkesystem istand til at sætte slaa for alle dører paa en gang. Det dreier sig her om en ekstra-slaa, idet hver celledør allikevel lukkes med nøkkel likesom andre dører. Var der bare en fælleslaa, vilde jo nemlig samtlige celledører være aapne, naar bare en av dem var det. Det nye system er indført fordi det yder større sikkerhet mot romning og gjør denne meget vanskeligere.

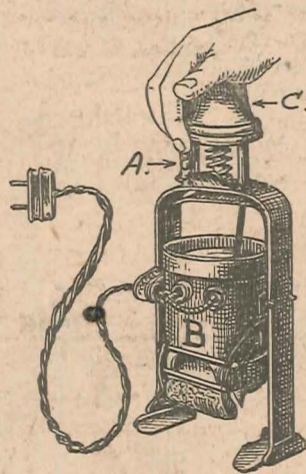

En maskin som lægger baade sviller og jernbaneskinner er konstruert av en entreprenør i Kanada. Ved at bruke denne maskin er han istand til at lægge skinner paa dobbelt saa stor stræk- lægge skinner paa dobbelt saa stor strækning som tidligere i samme tid med den dobbelte arbeidsstyrke. Besparelsen er altsaa 4-dobbelt. Maskinen be-

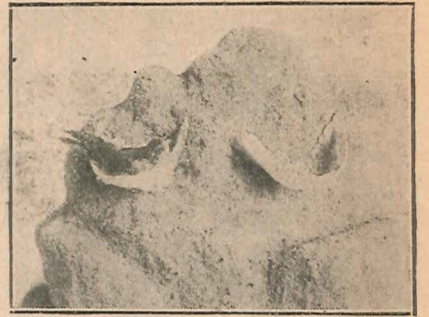
staa av nogen jernbanevogner som kjører frem ellerhvert ad de skinner som nylig er lagt. Foran sitter det vældige utlæggerapparat, som arbeider efter princippet den uendelige kjede. Den lægger først svillene ovenpaa det av arbeiderne besørgede stenfundament, og derpaa skinnene som nu skrues fast til svillene ved haandkraft. Denne paa-skrøning og stenfundamentet er saaledes det eneste arbeide som utføres av mennesker — alt det andet besørger maskinen hurtig og præcis, bare den passes og der stadig sørges for at den har materiale nok at lægge ut.

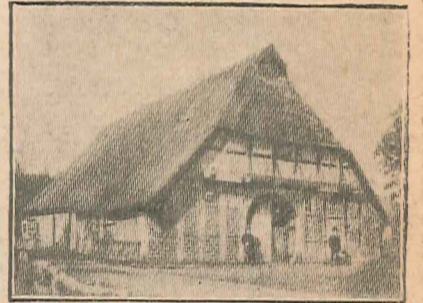
Dette er et brev som blev skrevet for tre tusen aar siden til farao i Egypten. Det er skrevet av statholderen i Syrien, Abd-Aschera og det begynder slik: „Til kongen, solen, min herre! Abd-Aschera er din træl og som støv for dine føtter. For kongens, min herres føtter, kaster jeg mig syv og atter syv ganger. Se, jeg er kongens træl og hans hund, hele Amoritelandet vogter jeg for kongen...“ Som man ser yar hofflighetsformularene anderledes dengang end nu, adskillig mer underdanige end man er vant til at se dem. Men det var ogsaa selve Farao det gjaldt, Egyptens mægtige hersker, hvis oie altsaa engang har hvilt paa de skrifttræk som gjengives her.

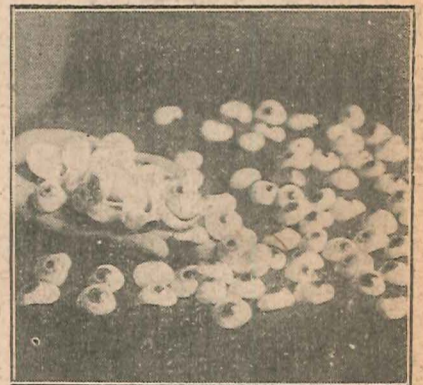
Elektrisk lakforseglingsmaskin. I gamle dager brukte man meget mer end man gjør nu for tiden av lakforsegle sine brever. Ikke desto mindre er der i store forretninger ofte mange brever at forsegle ogsaa nu, da postloven som bekjendt i visse tilfælde, f. eks. ved pengebrever, kræver forseglingsarbeide ved hjælp av et lys, en lakstang og en signet. Men metoden er omstændelig og sen. Derfor har man konstruert apparater, hvor baade lys, lak og signet er samlet under et. Naar man med en slik ekspresforsegler skal sætte laksegl paa et brev sætter man apparatet i forbindelse med en stikkontakt, stiller det over brevet og trykker med pekingsfingren paa en knapp (A). Der kommer da flytende lak ut av beholderen B. Saasart der er kommet tilstrækkelig meget lak ut, slipper man knappen A og trykker nu haandtaget C ned. Et signetavtryk præges da med i lakken, og forseglingen er færdig. Med et slikt apparat er man istand til at forsegle adskillige hundreder brever i timen.

Svalen som bygger spiselige reder sees her liggende paa sine egg som den holder paa at ruge ut. Den kaldes Salanganen og er bare en liten fugl men en interessant fugl, navnlig paa grund av den maate den bygger sit rede paa. Redet klæbes til den steile fjeldvæg og bestaar av seigt spyt, som hurtig stivner og blir til en hvitagtig, solid masse. Særlig paa sydkysten av Java findes Salanganreder i store mængder men som oftest paa meget utilgjengelige steder, og de indsamles med livsfare. De er nemlig anset for at være en stor delikatesse, især i Kina, hvortil de sendes i millionvis, og hvor man betaler dem i dyre domme. De kokes i en sterkt krydret kraft og brukes som en yndet forret.

I dette hus laa trediveaarskrigens berømte hærfører Tilly i kvarter, da han i aaret 1625 kjæmpet mot den danske konge Kristian den fjerde. Huset laa indtil nu nylig i landsbyen Oldendorf paa Lyneborgerheden og er bygget i 1583. Tillys lanseknekte jøvnet saa at si alt hvad de traf paa med jorden, og landsbyen Oldendorf undgik heller ikke ødelæggelsen. Det eneste hus i hele byen som blev skaant var dette, og det av den grund at her skulde den seiersvante hærfører bo. Nu har tidens ubønhørlige skjæbne imidlertid indhentet ogsaa dette hus og fuldbyrdet den tilintetgjørelse som det ved et tilfælde undgik for snart tre aarhundreder siden.

En indisk fyrste hadde nylig ved et uheld mistet det ene øie. Han skrev da til et London-firma efter et glasøie og fik derefter sendt en prøvekollektion paa flere hundre glasøine. En liten del derav sees paa billedet. Her er alle størrelser og former og farver representert: vældige „teko“øine med store pupiller og smaa øine med stikkende uttryk, violblaa øine og brune øine og øine saa sorte som kul, øine med matte, dvælende uttryk og øine, straalende som solfjerner, kort sagt: noget for enhver smak. Men et saa stort utvalg er ogsaa nødvendig, naar det kunstige øie i form, farve og uttryk bare nogenlunde skal stemme med det rigtige øie, som det skal sees sammen med.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 33.

Torsdag 18. august 1921.

45 aarg.

Byen Savoca like ved Taormina paa Sicilien. Alle husene er bygget sammen i en klump for bedre at kunne motstaa jordskjælvenes rystelser. Efter originaltegning av Zeno Diemer.

I jordskjælvets egne.

Den som reiser i Syditalien og paa Sicilien og helst litt borte fra jernbanene og alfarveiene vil ofte se smaa fjeldbyer som Savoca her. De ligger strødd opover fjeldskraaningene, øverst oppe en kirke eller et gammelt kloster og saa nedover langs den smale, buktende, melhvite vei en lang

klump av huser. Hvad disse smaabyers folk egentlig lever av er ikke let at forstaa. Der er litet oliven og litet vin nedover skræntene, og naar de fleste av byens mænd synes at være beskæftiget med skomakeri, gjør dette bare gaaden endnu vanskeligere at løse, da italienerne paa landet ofte gaar barbent. Gaar man saa ind gjennem byen ser man det merkelige syn at saagodtsom alle husene er sammenbygget. Den ene gavl støtter den andre, fra det ene hus gaar der trapper over i det andre og

paa flere steder kan man bare komme ind i et hus ved at passere gjennem et-par andre. Ofte gaar selve veien ind gjennem husets porter. Dette har naturligvis sine grunder. Syditalien og Sicilien er næsten permanent hjemsoekt av jordskjælv. Der gaar næsten ikke et aar uten at der merkes rystelser i jorden. Staar et hus nu alene vil det ofte falde, selv for et forholdsvis litet jordskjælv, mens det vil kunne klare sig naar det støttes av de andre. Ogsaa her gjælder det altsaa at samhold gjør sterk. Men paa den anden side falder ogsaa hele byen, naar jordskjælvet er av voldsom art. Under den store Messina-katastrofe for 12 aar siden var det snesevis av slike smaabyer som styrtet sammen.

En følge av denne sammenbygning er ogsaa, at det er næsten umulig at si hvor det ene hus begynner og det andre hører op, og da nu et hus i regelen eies av flere personer, saaledes at en eier første etage, en anden anden etage, en tredje den øverste del av huset, blir eiendomsforholdene ofte yderst indviklet. Det gjør imidlertid ikke noget, for befolkningen betrakter sig i regelen som en familie, hvis medlemmer gifter sig med hverandre og hvis økonomiske interesser er fælles. Skal der lægges taksten paa et hus, en port utbedres, en mur kalkes, gaar man i fællesskap til arbeidet og skulde der virkelig en gang opstaa uenighet om et eller andet, naa, ja, da gaar man ikke til domstolene med det. Presten og tre av byens mænd kommer sammen, man sætter en snustobakdaase paa bordet og efter at man har tat en pris tobak to, tre ganger avsier man en kjendelse som ikke kan appelleres. Saaledes har man baaret sig ad i hundreder av aar og har staaet sig paa det og saaledes vil man bære sig ad endnu i mange aar i disse merkelige smaabyer som synes at blunde i solskinnets — som ikke engang den altid truenede jordskjælvfare formaar at formørke.

Hvad han søkte og hvad han fandt.

Av B. M. Croker.
(Fortsat.)

„Jeg kan ikke forstaa Mrs. Fiske, og allikevel smiler hun — hvis man kan kalde det hun præsterer for et smil — altid til mig som om hun og jeg hadde den yndigste hemmelighet sammen.”

„Jeg forstaa og deler Deres følelse med hensyn til Mrs. Fiske, — jeg kan heller ikke fordra hende. Hun sier de frygteligste ting like op i ansigtet paa mig, saa jeg har vanskelig for at beherske mig. Men hvorfor tror De at Barbie har noget imot Dem?”

„Fordi hun i det sidste absolut ikke har villet snakke med mig.”

„Det er virkelig ingen grund. Hun er blit budt frem i den grad av sin mor at hun

rent uvilkaarlig er blit tilbakeholdende overfor enhver herre, og det taler bare til hendes ros. Blandt damer er hun ganske anderledes,”

„Ja, men engang var hun ogsaa ganske anderledes overfor mig. Vi var gode kammerater naar vi var ute og red sammen, — hun rider jo ypperlig, — en dag faldt hun av hesten — det var forresten farlig og jeg fulgte hende hjem, — men Gud bevarer, for et hjem!”

„Det kan jeg tænke mig.”

„Ja mon De kan? Vi talte meget med hverandre paa veien, mens vi travet ind til byen, og videre om aftenen paa Hoopers Gardens; men saa trak hun sig pludselig tilbake som om hun hadde brændt sig.”

„Det kan jeg godt forstaa,” sa hun.

„Ja, mon De kan?” svarte han ivrig. „De sidste to uker har Miss Miller undgaat mig med vilje! — Husker De efter rideturen i fjeldene da vi spiste frokost i artillerimessen? Da forsøkte jeg at tale til hende, men hun saa tvers igjenem mig og svarte ikke.”

„Ja — nu, naar De sier det, saa forbauset det mig ogsaa! Mon Mrs. Fiske skulde ha snakket vondt om Dem?”

„Hun vet jo ingenting om mig.”

„Det skal De ikke være sikker paa. Hun vet alt om mig, min alder, min formue, naar Tom fridde, hvormeget jeg betaler min kammerpike, og hvormange plomber jeg har i tænderne.”

De red i taushet et stykke, idet de banet sig vei mellom tungbelæssede pakhester og kulier som gik krumbøiede under enorme byrder, men saa begyndte Mrs. Brander igjen.

Jeg har saa vondt av stakkars, lille Barbie, jeg ser hendes bleke, fortvilede lille ansigt for mig hele tiden. Gid jeg hadde været istand til at snappe hende væk fra oberst Harris, men Tom sier at jeg ikke maa blande mig saa meget i andres saker, og naar ikke engang Fanny har kunnet utrette noget, saa er der vist ingenting at gjøre. Hun er forresten selv ræd for de to dragene som sperrer veien til Barbies lykke. Onkel Fred er ogsaa glad i Barbie; hun er den han liker bedst av alle de unge pikene i Madras, men han vil ikke blande sig op i andre folks familieanliggender. Han gjør bare en ting — han fortæller alle mennesker at han og oberst Harris er like gamle.”

„Det hjelper vist ikke Miss Miller stort,” mumlet Mallender.

„Vi faar ihvertfald avsat vore gamle peppervender, den næste blir nok sir William — og han er ældre end onkel Fred.”

„Hvilken sir William? — Sir William Bream?”

„Ja, vor egen sir William, med hans enestaaende evne til at si betydningsløse ting. Hvorfor ser De saa forbauset ut?” spurte hun og saa paa ham.

„De mener da ikke at Mrs Villars skulde gaa bort og gifte sig med ham?”

„Jeg vil ikke kommentere mine egne ord, jeg sier ikke andet end at Mrs. Villars vil vække opsigt i fjeldene og more sig godt. Hvem er mere fri og uavhengig end en vakker ung og rik enke. Jeg haaber altsaa at hun er rik.”

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Kong Attilas død. Etter maleri av E. Brunning.

I første halvdel av det 5te aarhundre brøt hunnernes frygtelige sværmer ind over Europa, feiende al motstand bort og omstyrte alle troner og riker. Hunnerne var et mongolsk folk, deres hærer var allerede store da de faldt ind i Europa og de vokste til det uhyre da germanerne sluttet sig til dem. Kongen over dem var den enoiede Attila, en tapper, men grusom mand, som selv kaldte sig „Guds svøpe over jorden“. Hans seiersløp slanset først da han blev slått paa de katalauniske marker i Frankrike i 451. Efter at ha plyndret Italien drog han tilbake til Ungarn og her døde han paa en mystisk maate 453. Han hadde holdt bryllup med en europæisk prinsesse Ildico og bryllupsmorgenen fandt man ham død i teltet. Nogen fortalte at han var død av næseblødning, andre at hans dronning Ildico hadde stukket en dolk i hans hjerte og den sidste fortælling er vistnok den rigtige. Det er ogsaa denne forklaring maleren her har holdt sig til da han malte sit billede, hvor man ser dronningen sitte stolt ved siden av sin myrdede egteherre, mens krigerne forfærdet styrter ind i teltet. Ved Attilas død var det forbi med hunnernes magt. Deres hærer spredtes og sværmet tilbake over Asiens grænser.

„Hvorfor haaber De det?”

Nancy Brander klappet sin hest og red fremover, hun ønsket ikke at fare med sladder.

„Udelukkende fordi hun viste mig en regning fra Paris paa ni hundrede pund mens hun samtidig forsikret mig at hun ikke ante hvor hun skulde faa penger fra til at betale den med.”

Bortimot klokken elleve naadde de ridende hotellet. Under Cliff i Coonor hvor de fandt det øvrige selskap hyggelig installert paa verandaen hvor de nød den friske luft i fulde drag mens de ventet paa en forsinket lunch. Da denne var indtat blev det bestemt at man skulde hvile sig, pakke ut eller læse romaner for derefter alle at samles til te klokken fem.

Man traf ikke saa faa bekjendte her, blandt andet oberst Molineux og Forbes. Mrs. Villars som hadde ombyttet sin reise-drags med en klædelig kjole stod og talte med dem da Mallender kom til, og hun motok ham med et straalende smil som sa: D u og bare du er min ven. Hun var i høieste grad charmerende, hvilket betyr det samme som at ha magt, og i hendes fine haand var charme et uimotstaelig vaaben.

„Indrøm nu bare at De igrunnen hader alt dette her,” sa hun til Forbes og pekte paa de elegante og muntre grupper som sat paa verandaen og drak te, „og at De foretrekker sort kaffe og en seig postei i junglen. Har jeg ikke ret?”

„Jo, jeg maa indrømme at jeg elsker junglen,” svarte Mr. Forbes, som ikke hadde noget imot at la sig erte av denne vakre dame med øine som en faun og en masse røddlig haar som skinte som guld i solen. „Men saa er jeg jo halvild — og en gammel, indgrodd peppersvend,” tilføiet han stolt.

„Værre endda. De er kvindehater.”

„Nei, nei, Mrs. Villars, men jeg ser like-saa gjerne paa et par vakre horn som paa

etpar vakre øine,” svarte han med et ertende smil.

„Virkelig?” utbrøt hun med en vantro latter. „Hvilken besynderlig smag. Den eneste slags horn jeg liker er automobilhorn. Skal De bli boende her?”

„Nei, bare etpar dage, saa skal jeg til Anna-Mullays efter en bisonokse. Jeg har netop faat brev fra en av mine gamle kammerater med meddelelse om at han hadde set et sjeldent eller rettere sagt et enestaaende eksemplar; men hvad betyr mine horn mot Deres skalper?”

„De er virkelig meget elskværdig og galant, men det er vel fordi De vet at De snart skal forlate os. De længter jo bare efter den dype varme, duftende jungle, og naar De først er der har De glemt vor eksistens.”

„Det vil jeg ikke si, men junglen har nu engang sin tiltrækning.” Han vendte sig pludselig om mot Mallender: „Aa, der er saa vidunderlig i junglen tidlig om morgenen naar der er kjølig, naar fuglene vaakner til liv og bambusrørene begynner at hviske. Aa, dere selskapsmennesker gaar glip av meget. Dere ser aldrig de tette jomfruelige skoger, hvor halvtamme dyr

bor — der hvor man kun kan komme frem ved at følge dyrestiene.” Han tidde og stirret stivt frem for sig som om hans blik hang ved et fortryllet syn.

Mrs. Villars reiste sig, børstet omhyggelig smulene av kjolen og sa med sin bløte, slæpende stemme.

„Der er ogsaa en liten jungle her i nærheten. Jeg opdaget den idagmorges. Der er baade stier og blomster og kanske ogsaa etpar vilde dyr. Jeg mener haven. Følg med mig, kaptein Mallender, saa vil jeg kanskje hviske til Dem som bambusrørene. Jeg skal ihvertfald vise Dem to nydelige utsigtspunkter, en kilde og et lysthus.”

Mallender mottok ufortøvet indbydelsen, og da han gik nedover trinnene for at følge efter Mrs. Villars, saa gamle Mr. Forbes efter dem og mumlet halv høit: „Nu er han færdig!”

XIII.

Mens Mrs. Villars bevæget sig nedover en trang gang som var for smal til at de kunde gaa ved siden av hverandre, saa hendes ledsager saaledes hadde anledning til at beundre hendes velsittende drags og hendes rødgylde nakkehaar, fløi der mange forskjellige tanker gjennom hodet paa hende. Hun likte godt den kjække unge mand som nu vandret i hendes fotspor, og hun hadde kokettert med ham og moret sig med ham som hun pleide, ogsaa fordi Fanny hadde git hende et temmelig tydelig vink om at holde Geoffrey fast og faa ham til at følge med til fjeldene, idet hun hemmelighetsfuldt hadde tilføiet at hun hadde en viktig grund til at ville holde ham tilbake. Da hun spurte om grunden svarte Fanny bare:

„Det er et familieanliggende, men meget avhenger av om vi — eller rettere sagt du — kan fængsle Geoffrey, saa han følger med os.”

„Jeg skal altsaa spille lokkedue?”

„Ja, en søt og elskværdig og harmløs lokkedue,” lød svaret. Og det hadde hun erklært sig villig til.

Men nu da den vakre enke trippet avsted paa sine høihælede graa sko, efterfulgt av sin ydmyge slave, begynde hun at spekulere paa om hun ikke skulde begynde at spille lokkedue for alvor.

Nu da hun var befridd for Sir Williams overhæng og fra hans sløve men mistænksomme blik, nu følte hun sig atter ung og fri. Naturligvis, Sir William kunde lægge en stor formue for hendes føtter, men han var gammel og utitalende, og naar de først var gift og han hadde betalt hendes gjæld, saa var det ikke sikkert at han vilde fortsætte at være saa blid og hengiven som han nu var.

Geoffrey Mallender, derimot, denne høist tiltalende unge mand, han var ridderligheten, ædelmodigheten og godheten selv. Han eiet et fint gammelt herresæte og syv eller otte tusen om aaret, saa hvorfor skulde hun ikke begynde et nyt liv for alvor, opmuntre hans ærbødige kurmakeri og gifte sig med ham? Ganske visst var hun fjorten aar ældre end han, men hvem vilde ane det? Hun hadde, gudskelov, sin families evne til at bevare en evig ungdom. Fanny, hendes gamle skolekamerat som visste nøiagtig hvor gammel hun var, vilde kanskje gjøre indvendinger, men hvorfor skulde hun spørre Fanny Tallboys? Hun var jo sig selv nærmest.

„La os sætte os her,” sa hun og vendte sig mot ham, „og se paa den pragtfulde utsigten: blaa fjeld, blaa dale og blaa himmel, alle i forskjellige schatteringer, la os indaande duften av helliotropene og rosene, og saa skal vi to snakke rigtig fortrolig sammen.”

„Det skal bli hyggelig. Hvad skal det være om?”

„Jeg vil for eksempel gjerne vite hvorfor oberst Tallboys saa gjerne vil beholde Dem her?”

Mallender saa smilende paa hende idet han brøt en kvist av et citrontræ, men han svarte ikke.

„Fanny har en bestemt grund til at holde paa Dem.”

„Tror De?” spurte han ertende.

„Hvorfor undgaar De mit spørsmål? Vær nu snild og fortæl mig sandheten. De kan godt stole paa mig. Staar De i begrep med at ødelægge Deres karriere ved et taapelig giftermål?”

Hans svar var en umiddelbar, gutteagtig, latter, men da han saa hendes bebreidende mine, tilføide han:

„Jeg ønsker slet ikke at reise, men det kan hende at det blir min pligt at reise. Jeg vilde gjerne fortælle Dem altsammen paa flekken, men jeg er ræd for at De vil gjøre nar av mig.”

„Gjøre nar? Jeg?” gjentok hun fornærmet. „Tror De De taler med Nancy Brander? Alt hvad der angaar Dem interesserer ogsaa mig. Vil De ikke fortælle mig det? Hendes stemme sank og blev hviskende og indsmigrende, og nu var Mrs. Villars saa farlig som hun overhodet kunde være.

„Jo, en anden gang,” sa han og saa sig omkring. De var ikke alene paa stedet, der var mange andre par som svermet omkring i haven.

„Men Geoffrey, De vil aldrig faa en bedre anledning,” ba han. „Skjænk mig De-

Blomstrende kaktus i Afrika.

I tropene naar kaktussen ofte op til gigantiske størrelser. Arter som vi herhjemme dyrker i blomsterpotter, blir fra seks til otte meter høie og naar de staar i fuld blomst, frembyr de et vidunderlig syn. Muldyrene, som gjerne spiser disse kaktusser sparker først tornene av dem med hovene før de gir sig til at bite av dem. Naar disse kaktusser som vokser med fantastisk hurtighet, plantes omkring husene, blir de til en saa tæt og tornet og sammenfiltret hæk at de vilde dyr ikke kan trænge gjennom den.

res fortrolighet, saa skal jeg kanskje, hvis De er rigtig, rigtig snil, fortælle Dem noget som De vil bli glad for!” Og hun smilte til ham med halvlukkede øine.

„Den ene fortrolighet er den anden værd” svarte han. „Min plan gaar ut paa —”

Netop i dette skjæbnesvangre øieblik, idet Mrs. Villars lænet sig forover med halvaapne læber, kom en hvitklædt skikkelse aandeløst løpende imot dem. Det var Chinna-Sawmy som holdt et telegram mellem sine to tommelfingre. Var det ikke irriterende? Mrs. Villars reiste sig ærgerlig idet hun mumlet:

„Hvor ubeleilig! Saa faar vi vente til en anden gang. Jeg maa vist ind til Kemp nu og klæ mig til middag, for her spiser man vist allerede klokken halvsyv. Vi møtes vel paa verandaen senere, saa kan vi snakke videre.”

„Ja, med fornøielse,” svarte Mallender idet han rev telegrammet op og læste:

„Han er fundet. Vend tilbake iaften. — Shumila!”

Et øieblik stod Mallender som bedøvet og stirret paa telegrammet, saa anstrengte han sig for at samle sine tanker og vendte sig omsider om mot Chinna-Sawmy.

„Skynd dig at faa vite naar næste tog gaar,” sa han og vendt mot Anthony, som nu var kommet til, fortsatte han: „Jeg maa reise tilbake straks. Pak min bagage og send den til stationen.”

„Toget gaar om en halv time,” lød An-

thonys svar. „Jeg kjende stedet godt. Master maa skynde sig.”

Oberst Tallboys som barberte sig to ganger om dagen var netop ifærd med denne vigtige operasjon da han blev avbrutt av en heftig banking paa døren til sit paa-klædningsværelse, og Geoffrey kom ind med frakken paa armen og hatten i haanden.

Obersten stod som forstenet med barberkniven i haanden og halve ansigtet indsmurt med saape. Hvis saken ikke hadde været saa alvorlig kunde Geoffrey godt ha ledd høit av dette syn, saa latterlig saa obersten ut i sin forbauselse.

„Nu maa du ikke bli sint,” sa Geoffrey ængstelig. „Ta det endelig ikke saa høitidelig. Jeg kommer nok tilbake om en ukes tid eller to og —”

Endelig hadde obersten faat sit mæle igjen og utbrøt:

„Jo, jeg tar det høitidelig! Dette her betyr jo likefrem din ruin! Du er da forbandet sta! Naturligvis naar du endelig vil opføre dig som en gal mand, saa kan ikke jeg forhindre dig i det. Der —” i et pludselig anfald av raseri for han bort til døren og aapnet den — „gaa — gaa! Jeg bryr mig hverken om at høre fra dig eller at se dig mer.”

Fuldstændig overvældet stirret Geoffrey et øieblik vantro paa sin ophidsede slegtning, og saa gikk han ut av værelset for at opsøke Fanny.

„Jeg maa reise øieblikkelig,” sa han til hende, „jeg har faat et telegram og maa avsted, men jeg skal nok skrive. Ønsk mig held, Fanny, og Gud velsigne dig!”

Et øieblik stirret Mrs. Talboys forvirret paa ham, saa la hun haanden paa hans skulder og saa paa ham med taarefylde øine.

„Nu er altsaa loddet kastet! Aa, Geoffrey, vær forsiktig — vær ikke dumdristig! Fred vet det nok allerede, jeg hørte stemmen hans for en stund siden, og jeg er ræd for at han er sint.”

„Mer en sint, han har slaat haanden av mig.”

„Aa, det er bare fordi han er hidsig, det angrer han snart. Vi er alle dine venner, Geoffrey, husk det,” hun smilte til ham gjennem taarer. Og skjønt jeg er bedrøvet over at du reiser, og mer end gjerne vilde beholde dig, saa kan jeg allikevel ikke dadle dig for hvad du gjør. Hvad der end sker maa du vende tilbake til os,” sluttet hun idet hun ga ham et hjertelig kys til farvel.

Efter disse avskedsvisitter skyndte Mallender sig til hotellets kontor for at betale sin regnin, som bare var for en halv dag, og mens han stod og ventet paa vekslepengene blev en haand lagt paa hans arm og Mrs. Villars stod foran ham, rød, ophidset og av en eller anden grund aldeles ulik sig selv.

„Jeg maa snakke med Dem,” begynde hun aandeløst. „Kom ind i dagligstuen et øieblik,” og da de var kommet derind vendte hun sig imot ham. „Aa, Geoffrey, hvad er det jeg hører? Er det sandt at De vil forlate os?”

„Ja, jeg er nødt til at reise” svarte han bestemt.

„Aa, gjør det ikke,” ba hun; „Geoffrey; jeg bønfalder Dem — betenk Dem to ganger før De gaar bort og ødelægger Dem selv. Deres fætter har fortalt mig det — han er rasende.”

„Men jeg er allerede ruinert hvad pengene angaar, saa der er ikke noget at gjøre

ved det," sa han; „nu vil jeg tilbunds i denne sak."

„Ja, men det er ikke pengene allene De vil miste," utbrøt hun, „det er en farlig sak, hører De, Geoffrey," fortsatte hun lidenskabelig. „Jeg ber Dem, jeg bønfaller Dem om at bli, — for min skyld," og hun slynget armene om hans hals og saa paa ham med to skjønne, uimotstaaelige øine.

Lena Villars var bragt til det yderste og hun benyttet det virksomste og mest dødbringende vaaben hun var i besiddelse av. Hvis manden undslap hende og styrtet sig i ulykke vilde hendes forføngelighet ha faa sit dødsstøt.

Et par øine som hendes er farlige fristere; Mallender var ung og blodet rullet hidis gjennom hans aarer; han trak pusten tungt — han var paa nippet til at gi efter. — Duften av den skjønne fristerindes

haar, den fortryllelse som hele hendes person straalte ut, bedøvet hans sanser; men i dette kritiske øieblik saa han utenfor vinduet to hender med tolv fingre paa; de vinket og gjorde tegn og med en venlig, men fast bevægelse, skjøv han Mrs. Villars tilside, grep sin lue og løp ut av hotellet.

Da flygtingen naadde stationen hørte han hurtige skridt bak sig og fik øie — ikke paa Lena, men paa Nancy Brander, som aandeløs, barhodet og indhyllet i en lang kaape løp efter ham.

„Jeg holdt paa at klæ mig," stønnet hun, „se ikke paa mig. Jeg kunde ikke la Dem reise uten at si farvel til Dem. Her er billettkontoret, — denne veien — De vil skrive til mig, ikke sandt?" fortsatte hun andpusten, „og la mig vite hvad som hender?"

„Ja, naturligvis skal jeg skrive til Dem; Det skulde bare mangle at jeg ikke skulde det!"

„Tom kommer hit i neste uke, og hvis onkel Fred stadig skulde være rasende, saa husk paa at hos os vil De alltid være velkommen. Saa, nu gaar toget! — Lev vel, og lykke paa reisen!"

Det sidste indtrykk Mallender tok med sig var Nancy Branders uskjønne, men venlige ansigt som kjæmpet mellom smil og taarer mens hun vinket til ham til avsked.

Prinsesse Marie av Belgien. Prinsesse Nagako Kuni av Japan.

Øst og vest.

Det synes at være en gjængs opfatning i vore dager at de moderne samfærdselsmidler utsletter raceforskjet og folkeeidommeligheter og at menneskene mer og mer kommer til at ligne hverandre paa de forskjellige steder av jordkloden. At dette dog ikke holder helt stik, gir disse to billeder av en østens og vestens prinsesse det bedste vidnesbyrd om. De to unge damer er begge meget vakre, begge meget fornemme og inntagende at skue — men ellers vidt forskjellige i ett og allt! Det er den gamle verdens

lyse, blonde skjønhet mot morgenlandets sorte, solmørkede datter.

Prinsesse Marie er det belgiske kongepars ældste datter; hun fødtes den 4. august 1906 i Ostende og fylder altsaa snart femten aar. Hun roses av alle for sit elskverdige og naturlige væsen og elskes av hele sit land.

Prinsesse Nagako Kuni er forlovet med den japanske kronprins og vil om kort tid holde bryllup med den vordende mikado.

XIV.

Mallender var i en ganske anderledes sindstemning nu da han var paa vei ned til dalen, end da han red opover fjeldet, og da han i det sølvklare maaneskin fik øie paa den gamle vei som han og Nancy hadde redet paa om morgenen, følte han sig tung om hjertet. Han hadde vendt alle sine venner ryggen, forlatt Lena og et deilig klima for at vende tilbake til en brændende hete og for at gaa en ukjent skjæbne imøte. Og dog var han paa det rene med at selv om han tilsyneladende gik i gal retning, saa var han allikevel inde paa den rette vei.

Da Mallender atter hadde naadd Madras tok han med begge sine tjenere ind paa Spencers hotel, og saasart han hadde hvilt sig ut efter den dobbelte reise, bega han sig til Pophams Broadway 805, hvor han leverte sit kort og ba om at faa tale med chefen.

Efter at ha ventet en stund blev han vist ovenpaa til et stort skummelt kontor, hvor der var hylder fulde av store hovedbøker og metalasker, samt bunker av gamle, støvete kvitteringer. Værelset var gjennomtrængt av en besynderlig lugt, som er eienommelighet for Sydindien — en blanding av betelnøt, kokosolje, annisfrø og kaffe. Gjesten blev værdig mottatt av en ældre indfødt, som har en kolossal turban av det fineste,

hvite muselin, og som sat ved et skrivebord. I bakgrunden var etpar kontorister med fløielskalotter tilsyneladende travelt beskæftiget med at skrive.

„Aa, det er kaptein Mallender!" utbrøt chefen i det han reiste sig og lukket en stor kontokurant. „Vore venner Jaffer & Co.s klient."

„Ja, jeg mottok Deres telegram like efter at jeg var kommet til Coonoor og vendte tilbake med første tog."

„Det maa ha været en stor skuffelse for Deres venner," bemerket Shumilal hvis stemme var mild og salvesfuld.

„Det var det ogsaa, men forretninger maa gaa først, det vet de. Men nu har De altsaa opdaget noget? Har De fundet ham?"

„Vi maa stadig gaa meget langsomt tilverks, og vente taalmodig."

„Ja, De kan ikke!" utbrøt Mallender som mistet sin selv-

beherskelse, takket være varmen, moskitoene og mangel paa søvn. „Men jeg vil ikke vente længer. Nu har jeg været her i tre maaneder og har betalt Dem hundre og femti pund —" en av kontoristene borte ved bordet begyndte at lytte, — „og nu kommer jeg tilbake paa Deres indstændige anmodning, og tiltrods for at det er mig høist ubeleilig, men i haab om endelig at ha utsigt til at naa mit maal, og saa fortæller De mig igjen at jeg skal vente. Men nu sier jeg Dem engang for alle at jeg ikke vil vente."

Hans mørke øien skjøt lyn.

„Ja, men kjæreste herre," svarte den andre beroligende, „vi gjør virkelig vort bedste. De vet at det er en besynderlig og indviklet sak."

Han strakte henderne avvergende ut for sig.

„Det fortæller De mig hver gang," fortsatte Mallender vredt; „men jeg vil haabe for Deres egen skyld at De ikke har holdt mig for nar."

„Hysj — hysj, min unge herre, det, De der sier lyder ikke godt."

„Nei, og jeg agter heller ikke at være elskverdige mer. Jeg er ikke kommet til Indien og til denne bakerovn av en by for at bli gjort nar av — jeg vil ikke være elsk-

En ny maate at lære fædrelandshistorie paa. I et cirkus i London viser man Englands erobring av romerne for 2000 aar siden. Tilhøre flygter britannerne for romerne som rykker frem med sine lange spyd bak sine store skjold og bærende som merke Roms gyldne ørn med indskriften: S. P. Q. R., det vil si: Senatus Populusque Romanus (Senatet og det romerske folk, altsaa: Hele den romerske stat).

værdig længer. Jeg er like glad hvor meget bryderi jeg skal ha naar jeg bare seirer tilsidst — men hvis De har holdt mig for nar skal De komme til at bøte for det, det kan De være sikker paa.”

Shumilal trommet med fingrene paa bordet et øieblik, saa svarte han bebreidende:

„Godt, kaptein Mallender, hvis De ikke hadde været saa utaalmodig saa hadde jeg allerede fortalt Dem en udmerket nyhet som jeg nok tror — lover Dem et heldig resultat av Deres reise.”

„Naa! Hvorfor i alverden sier De mig ikke det straks, istedenfor at spænde mig paa pinebænken?”

„Ser De, vi tror at De kan finde ham De søker her i nærheten — bare tyve engelske mil herfra paa et ensomt sted, som engang har været militærdepot. Der bor der i en forlatt bungalow en herre som sikkert er den De søker. Han er over femti aar gammel og skyr al selskabelighet, fordi han har en viktig hemmelighet at skjule. Han har levet i Indien i mange aar, og hvis De er taalmodig og forsiktig kan De ikke undgaa at fange ham. De maa reise derop og indkvartere Dem i posthusets bungalow deroppe, men De bør ta proviant og tjenere med Dem.”

„Naa, det er godt” sa Mallender kort, „men De har endnu ikke sagt mig mandens navn.”

„Smith, han heter major Smith. Hans checks og regninger lyder paa John Smith.”

„Ja, ja, saa reiser jeg iaften. Hvad kalder De byen?”

„Panjeverram. — Et ord i fortrolighet,

Da romerne under Cæsar i aarene 54 og 55 f. Kr. gjorde sit første krigstog til England, fandt de øen bebodd av gæler og britanner, to folk som i meget lignet gallerne over paa fastlandet, i det nuværende Frankrike. Det var væsentlig for at skræmme disse britanner fra at bringe gallerne hjelp, at togterne til Britannia, som romerne kaldte England, blev foretat, men senere saa man landets frugtbarhet og gjorde det til en romersk koloni, som hurtig blomstret op. Men britannerne var alt andet end tilbøielig til at underkaste sig romerne godvillig, deres høvdinger samlet alle kampdygtige mænd og man var overbevist om at man nok skulde faa kastet de fremmede ut i det hav som de var kommet over og som man allerede dengang betragtet som Englands bedste mur og vern. Britannerne rykket i slag, iført sine bjørneskind og bevæbnet med køller og spyd og naar de fik øie paa de romerske krigere opløftet de sine vilde, frygtelige krigshy, for at skræmme fienden. Men de romerske legionærer blev ikke ængstelige. I lange rækker, med de frygtelige lange spyd stukket ut mellem de store skjold rykket de fienden ind paa livet og her var ingen motstand mulig. Inden de kollesvingende britanner naadde ind paa livet av romerne var de stukket ned av de lange spyd. Erobringen av landet gik temmelig raskt fra haanden. Allerede Cæsar naadde med sine to tog frem til Themsen og under de senere keisere Claudius og Domitian blev landets erobring fuldbyrdet like til Clyde og Forthfloden. Irland blev dog ikke erobret. Det er fra denne romertid at byer som London, York, Colchester, Lincoln og flere andre stammer og hele Englands kultur blev grundlagt i dette tidsrum. Fornt 4—500 aar efter Kr. opgav romerne atter Britannien som koloni og de sidste romerske legioner og statholdere forlot landet som som nu blev angelsachsenes bytte. Man har i et stort cirkus i London i de sidste maaneder opført en række historiske skuespil, som viser Englands historie helt fra den ældste tid til op mot vore dager. Det er en av scenene i disse skuespil, man ser her: Det første sammenstøt mellem romerne og britannerne. Det er en meget underholdende og fornøielig maate at lære historie paa. — Originaltegning av F. Matania. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

kaptein Mallender, venter De virkelig at finde Deres onkel?”

„Nei, men jeg haaber at sikre mig hans morder. Han har rigtignok faat et kolossalt forsprang, men jeg haaber allikevel at faa fat i ham før der er gaat otte dage.”

„Men hvis det nu ikke er den rette — jeg tror det er ham, men vi kan jo alle ta feil — hvad saa?”

„Saa vil jeg søke videre efter den rette, men efter Deres beskrivelse ser det jo meget lovende ut.”

„Ja, det gjør det. Vi skal nu sende Dem et brev til Deres hotel som De kan bruke som reference og som rettesnor,” han reiste sig for at betegne at forhandlingene var tilende, „og saa hører vi vel snart fra Dem.”

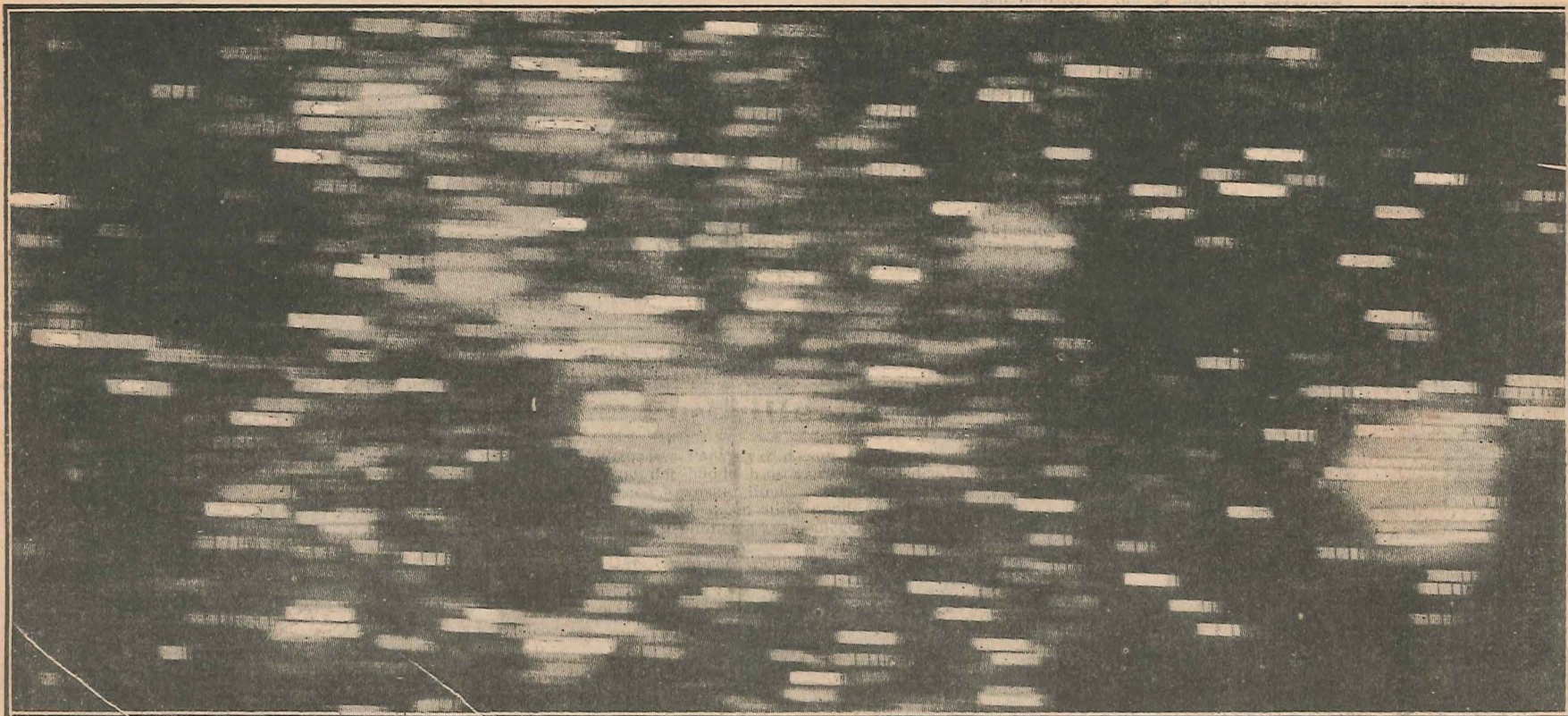
„Ja, selvfølgelig,” svarte Mallender med overbevisning. „Tro ikke at jeg er uhøflig men jeg haaber ikke jeg skal behøve at komme igjen. Farvel.”

Mallenders næste besøk gjaldt banken, hvor han ba at faa et utdrag av sin konto. Efter en stunds forløp kom en ung kontorist med følgende meddelelse:

„Deres saldo, kaptein Mallender, er nøiagtig to og sytti pund, atten shilling og ni pence.”

Denne Meddelelse virket saa overraskende paa Mallender at han et øieblik blev staaende maalløs, saa blev han enig med sig selv om at der maatte foreligge en grundig feiltagelse, men nei, kontoristen hentet hovedboken og gik postene igjennem, og Mallender maatte til sin sorg indrømme at det var riktig altsammen.

„Ser De,” sa kontoristen, „der er ikke

Massefotografering av stjernespektr. Det vilde være et næsten uoverkommelig arbeide hvis man enkeltvis skulde fotografere spektrene av stjernhimlens myriader av lysende kloder. Derfor har man utfundet en metode hvorved man blir istand til at fotografere en mængde stjernespektr paa en gang, idet man bare gjør bruk av et saakaldt objektivprisme. Billedet her er optat i Arequipa-observatoriet i Sydamerika med et slikt objektivprisme og, som man ser, er det derved lyktes at faa en overordentlig stor mængde stjernespektr med deres mørke linjer paa den samme fotografiske plate.

kommet noget ind siden første januar, og De har hat store utbetalinger.”

Det var sandt. Pengene var som smeltet bort. Han lot fingrene gli nedover talrækkene. Et hundrede og femti til Shumilal & Co., et hundrede til Miss Sim, femti hadde Wylie laant, femti for en guldvæske og et hundrede til forskjellige utlæg; subskriptioner, løn til tjenerne, automobilkjørsel, gaver, drikkepenge o. s. v. Jo — kontoen var iorden — desværre!

Desuten fik han overrakt et brev som ikke bidrog til at sætte ham i godt humør. Det var fra hans sakfører derhjemme og meddelte ham:

„At det firma som hadde paatat sig „Mallender”s istandsættelse forlangte yderligere forskud, da arbeidet ellers ikke kunde fortsettes paa grund av daarlige tider i bygningsfagene.”

Da forskuddet var betalt var hans kontante penger opbrukt, og han vilde ikke faa noget tilskud i et helt aar. Det var en kjedelig situation han befant sig i, for det var slet ikke saa let at faa sytti pund til at strække til i et helt aar. Han kunde nok laane — hans gamle familie sakfører vilde sikkert laane ham nogen faa hundrede, eller ogsaa kunde han kanskje opta et laan i „Mallender”, men var han i det hele tat berettiget til at opta laan i godset?

Mallender hadde en følelse av at hans forstand stod stille, og han blev sittende i nogen tid og brøt sin hjerne med alle disse vanskelige spørsmåal for derpaa endelig at reise sig og forlate banken alvorlig og ængstelig tilmote.

XV.

Ledsaget av Anthony og Chinna-Sawmy og med en hel del bagage, pakker og bylde, forlot Mallender Madras med toget klokken fem. Vognene var som sedvanlig overfyldt, de indfødte i Indien har en uimotstaaelig trang til at reise og er aldeles ufølsomme overfor varme, tætpakkede rum og daarlig luft.

(Fortsættes).

Litt om spektralanalyse.

ens en zoolog, en botaniker og mange andre naturvidenskapsmænd som regel i bokstavelig forstand kan ta de gjenstander i haanden som det er deres videnskaps oppgave at undersøke, er en astronom av gode grunder avskaaet fra dette. Han maa nøies med at la klodene bli hvor de nu engang er og hvad han vet om dem har han faat vite paa avstand. Astronomen har været henvist til de meddelelser som himmellegemene selv utsender. At tyde de telegrammer som først og fremst lysstraalene har været overbringere av, har hørt til astronomens viktigste sysler.

Til dette arbeide har han først og fremst hat nytte av kikkerten, spektroskopet og den fotografiske plate, dette trekløver, ved hvis nøie samvirken den moderne astronomi store, forbløffende resultater er naadd. Her skal tales litt om spektroskopet og den videnskapsgren som arbeider med dette vidunderlige instrument, spektralanalysen.

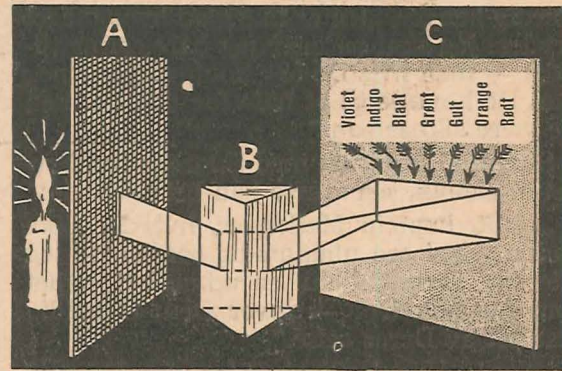
For omtrent 70 aar siden uttalte en bekjent fysiker de profetiske ord: „Astronomene kan nok utgranske stjernenes form og størrelse, deres avstander og bevegelser. Men hvad en stjerne er faar de aldrig vite.” Men man skal som det gamle ord formaner aldrig si aldrig. Bare tre aar efter at denne negative profeti var fremsat var spektroskopet en fuldbrydet kjendsgjening og man kunde nu ikke bare faa vite nøiagtig hvilke stoffer selv de fjerneste kloder bestaar av, men ogsaa i hvilken tilstand disse stoffer befinner sig samt med hvilken fart stjernene beveger sig mot eller bort fra os. Ja, man skulde endog naa saa vidt at man til en viss grad visste bedre besked om hvad en klode som solen bestaar av, end om selve den jord hvorpaa vi til daglig vandrer. Og alt dette fortæller lysstraalene os naar vi bare forstaar deres sprog. Spektralanalysen er den tryllestav som forvandler spektrets tause streker, linjer og baand til talende vidner om mange av himmelrummets hemmeligheter.

Hvad er et spektrum? De fleste har set det uten at vite at det var et spektrum de saa. Naar sollyset brytes i et av lysekronens prisme og tegner et regnbuefarvet baand paa væggen, da er dette farvebaand i virkeligheten et spektrum. I dette tilfælde er det solspektret vi har med at gjøre. Vil man ha det rigtig tydelig skal man la sollyset falde gjennom en smal spalte ind i et tresidig grasprisme og videre bort paa en hvit skjerm. Man vil da kunne se hvorledes

hovedfarvene rødt, orange, gult, grønt, blaåt, indigo og fiolet ganske umerkelig glir over i hverandre. Et lignende fænomen viser sig hvis det er lyset fra en elektrisk lampe, en parafinlampe eller et stearinlys som sendes ind gjennom spalten.

Forklaringen paa det som her sker er den ganske enkle at det tilsynelatende usammensatte hvite lys i virkeligheten bestaar av en bundt farvestraaler som ved at passere gjennom glasprismet spredes fra hverandre, fordi nogen av dem ændrer retning mere end andre, saa at de træffer skjermen paa forskjellige steder og derfor likesom tværes ut til et baand.

Et spektrum som dette kaldes et kontinuert

Et almindelig stearinlys gir et sammenhengende, ubrutt farvet spektrum med rødt ytterst til den ene side og fiolet ytterst til den andre side og derimellem orange, gult, grønt blaåt og indigo i den her nævnte orden, begyndende ved rødt. Det er farvestraalenes forskjellige brukbarhet som gjør at det hvite lys spredes ut og danner et farvebaand naar lyset brytes gjennom en glasprisme. De røde stråler brytes mindst og de fiolette mest. Paa en lignende maate dannes regnbuen ved solstraalenes oppløsning i farvestraaler paa grund av brytningen i regndraapene. A er en skjerm med en smal spalte gjennom hvilken lysstraalene fra lyset trænger ind gjennom prismet B hvorefter de i brutt skikkelse opfanges paa skjermen C.

eller sammenhengende spektrum og det har vist sig at alle glødende, faste eller smeltede masser alltid gir et sammenhengende spektrum, et regnbuefarvet baand, uanset hvilke kemiske stoffer der findes i den glødende masse. Viser et himmellegeme altsaa et slikt spektrum, er vi like langt med hensyn til hvorav det bestaar. Vi vet da bare at dets masser er faste eller flytende eller — i visse sjeldne undtagelsestilfælde — ganske uhyre tæt sammenpressede gasarter. At solspektret bare tilsynelatende hører til denne gruppe vil straks bli omtalt.

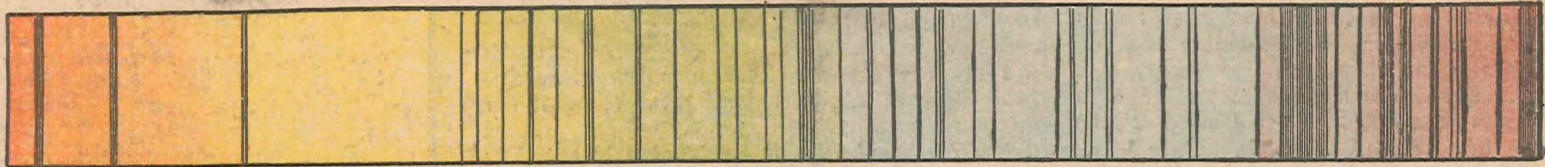
Man kan nu foreta et litet eksperiment. Man lar som før straalene fra et tændt lys falde gjennom en spalte, ind i et prisme og bort paa

en skjærm og straks viser sig en sammenhængende farvespektrum. Derefter drysser man litt almindelig kjøkkensalt i lysflammen og kort efter sker da det mærkelige, at alle farver i regnbuebaandet slukkes og tilbage blir bare en kraftig, gul linje som sitter nøiagtig paa det

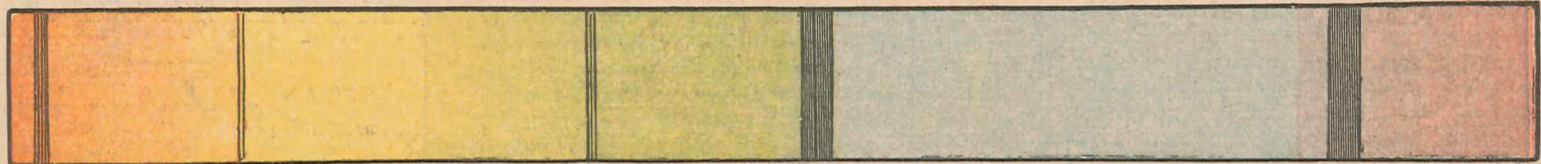
lithium i dampform gir en rød og en orange linje, mens metallet indium gir en blaa og en fiolet osv. osv.

Her er altsaa tale om en helt ny slags spektr, de diskontinuerte eller brutte spektr eller linjespektr. Mens det sammenhengende

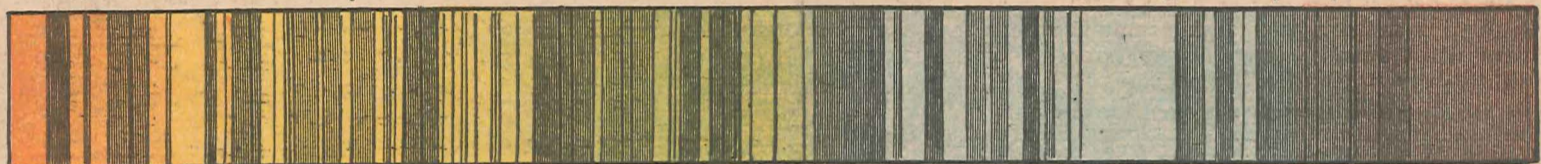
de en spritlampe mellem kalklyset og spalten og i spritlampen drysset de kjøkkensalt (klor-natrium) og straks viste der sig en mørk linje i den gule del av spektret, netop paa natriumlinjens plads. Da de derpaa fjernet kalklyset blev den mørke linje med ett skin-

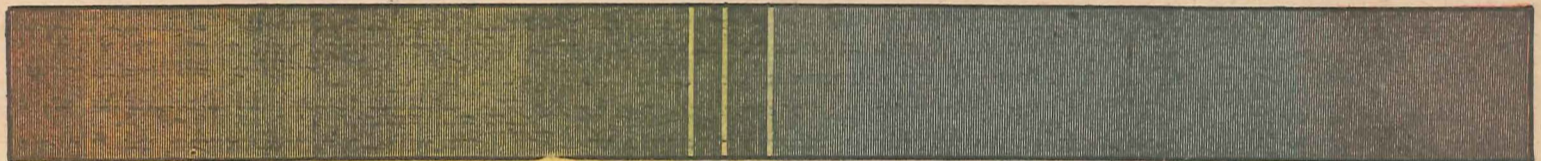
Saaledes ser solens spektrum ut. Det er rikelig gjennomfuret av Fraunhofer'ske linjer som netop blev opdaget første gang i solspektr, men som ogsaa findes i andre stjerners spektr.

Dette er den store fiksstjerne Sirius' spektrum. Sirius, som ogsaa kaldes „Hundestjernen“, hører til stjernebilledet „Den store hund“ og er en av himlens klareste stjerner. Man vil se at endel av de Fraunhofer'ske linjer fra solspektr gjenfindes paa spektret av Sirius.

Og her sees spektret av den første av himmelens fiksstjerner, hvis diameter man har maalt. Det var prof. Michelson i Amerika som utførte denne enestaaende bedrift. Resultatet var at Betelgeuze — det heter stjernen — var 27 millioner ganger større en solen.

Dette er spektret av en saakaldt taakeplet. De lyse linjer i spektrets midte tyder paa at denne taakeplet er et himmellegeme paa hvilket der bl. a. findes vandstof og at taakepletten i sin hele er en umaadelig samling av glødende luftmasser som endnu ikke har fortattet sig.

Planeten Uranus' spektrum er især interessant ved at der findes en hel del brede baand som man endnu ikke har lært at tyde med sikkerhet. Det sterkeste av disse baand ligger midt i det grønne i spektret. Tilsvarende baand findes ogsaa i Jupiters, Saturns og Neptuns spektr.

Og endelig er her spektret av en komet. De lyse linjer her viser at kometene tildels bestaar av glødende, selvlysende luftmasser, mens der ogsaa er tegn paa at noget av kometens lys er sollys, som kastes tilbake fra kometens centrale del, den saakaldte kjerne.

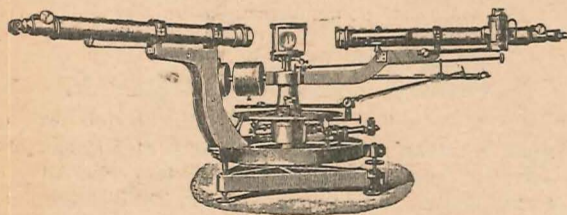
Her sees et utvalg av de farvede stjernesppektr med de karakteristiske Fraunhoferske linjer. Billeder som disse viser sig for astronomens øie naar han lar vidunderinstrumentet spektroskopet spalte himmellegemenes lys — bare at han ikke ser hele farvebaandet paa en gang i den til spektroskopet knyttede kikkert temmelig snevre synsfelt, men etterhaanden maa dreie kikkerten for at faa hele spektret at se.

sted hvor før en bestemt gul farve befandt sig i farvebaandet. Man kan gjenta forsøket saa ofte man vil: den gule linje kommer stadig igjen og altid paa samme sted. Og det samme sker hvis man istedenfor kjøkkensalt drysser glaubersalt, soda eller boraks i flammen. I disse er der nemlig, likesom i kjøkkensalt, natrium og det er dette metal som gir den omtalte gule spekterlinje. Paa lignende maate har man prøvd med en mængde andre stoffer og fundet — for bare at nævne etpar eksempler — at metallet

spektrum som før nævnt er omtrent ens for alle legemer, er linjespektrene forskjellige for hvert stof. Har man derfor engang undersøkt de forskjellige stoffers linjespektr kan man ved nøiagtig utmaaling av linjenes beliggenhet avgjøre hvilket stof som har utsendt lyset samt at det paagjældende stof maa befinde sig i dampformig tilstand. Et næsten rent linjespektrum av den her omtalte slags vil man finde paa hosstaaende tavle over de forskjellige stjernesppektr (se taakeplet-spektr).

nende gul samtidig med at hele det øvrige farvebaand forsvandt.

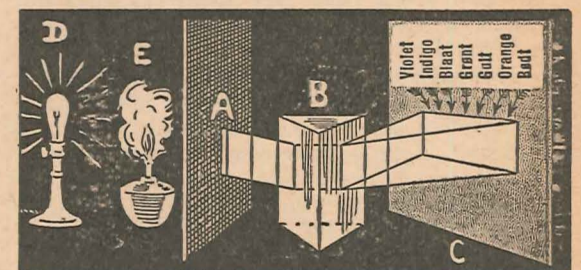
Herav sluttet de to mænd at natriumdampen slukker netop det lys i farvespektr som den ellers selv alene er istand til at utsende. Denne lov som omfatter ogsaa andre metaldamper kaldes Kirchhoffs lov og den er spektralanalyses fundamentallov. Med den var egentlig først

Spektroskopet er et av den moderne astronomis aller viktigste instrumenter. Ved hjelp av det faar man nemlig hvite hvilke stoffer selv de stjerner som er milliarder av kilometer fjernet fra os, bestaar av, idet stjernelyset her blir spaltet og der viser sig nogen mørke linjer, de saakaldte Fraunhofer'ske linjer, hvis beliggenhet fortæller fra hvilket stof de har sin oprindelse. At bestemme disse linjers beliggenhet nøie er derfor av største vigtighet. Dertil bruker man yderst fine maaleapparater. Naar et spektroskop er utrustet med slike maaleapparater kaldes det et spektrometer og det er et slikt spektrometer som er avbildet her.

Det blev før nævnt at solspektr bare tilsynelatende var et sammenhengende, ubrutt farvespektrum. Undersøker man det nøiere opdager man at farvebaandet er gjennomfuret av en mængde mørke linjer. Disse linjer var allerede set i 1802 av den engelske fysiker Wollaston, men han undersøkte dem ikke nærmere. 12 aar senere blev disse mørke linjer igjen opdaget rent tilfeldig av den tyske optiker Fraunhofer, da han var ifærd med at prøve forskjellige glassorters lysbrytningsevne og efter ham fik de navnet de Fraunhoferske linjer, som de kaldes endnu den dag idag. Det blev dog ikke Fraunhofer, men hans landsmænd Kirchhoff og Bunsen som løftet sløret for disse hemmelighetsfulde mørke linjer.

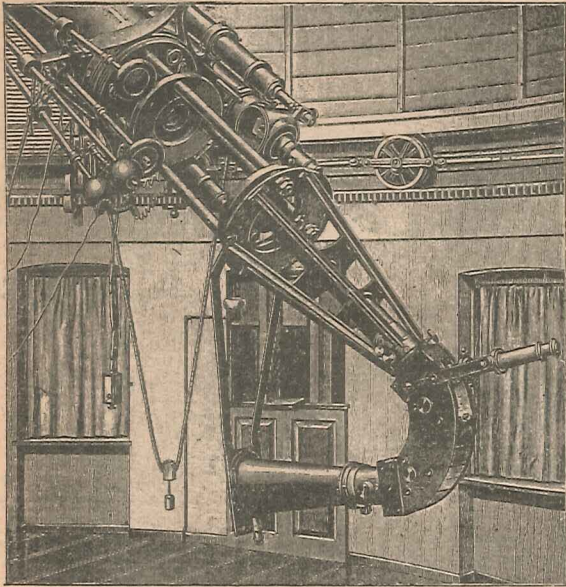
Disse to mænd anstillet følgende geniale forsøk: de lot et kraftig kalklys trænge gjennom spalten ind i glasprismet og fik som altid se det vakre regnbuefarvede baand. Men saa satte

Her sees Kirchhoffs berømte grunnleggende forsøk i skematisk fremstilling. En sterk lysgiver — Kirchhoff benyttet kalklys, her er det en elektrisk glødelampe D — vilde, hvis den var alene, gi et sammenhengende farvebaand paa skjermen C. Men stilles en spritlampe, E, i hvis flamme man har drysset kjøkkensalt (klor-natrium) mellom lysgiveren D og spalte-skjermen A viser der sig en mørk linje i spektrets gule parti hitrørende fra natriumdampene. Fjernes lysgiveren D saa at bare spritlampen med natriumdampene lyser, forsvinder farvebaandet paa skjermen C og bare en lys, gul linje viser sig paa det sted, hvor før den mørke natriumlinje saaes. Om forklaringen herpaa se hosstaaende artikkel om spektralanalysen.

spektralanalysen grundlagt. Et spektrum av den sidst omtalte art: et farvebaand med flere eller færre mørke linjer, kaldes et absorptions- eller opsningspektrum og de aller fleste himmellegemer har et slikt spektrum. De mørke Fraunhoferske spektrallinjer fremkommer alt-saa ved at lyset fra en fast eller flytende, glø-dende overflate har maattet passere gjennom et lag damper som har opsuget det lys som svarer til de mørke linjer. Utmaaler man disse linjers beliggenhet og anstiller sammenligning med de ved laboratorieforsøk fundne resultater, kan man med stor nøiagtighet si hvilke stoffer som aar foraarsaket absorptionen og dermed hvilke stoffer der har været i de paagjældende damper. De Fraunhoferske linjer optrær alt-saa paa en maate som de kemiske grundstoffers finger-avtryk, hvorved man blir istand til at identifisere dem.

I det dampag som omgir solens kjerne har man paa denne maaten paavist tilstedeværelsen av vandstof, natrium, kalium, kalcium, magnesium, platina, kulstof osv., ialt henved 40 grundstoffer. Blandt disse findes ikke saa kjendte grundstoffer som surstof, kvælstof, klor, svovel, fosfor og flere, hvorav man dog ikke tør slutte at de slet ikke findes paa solen. Det er mulig at de findes under andre forhold som har gjort deres spektrer ukjendelige for os.

Paa de store observatorier fotograferer man stjernespektrene ved hjelp av et instrument som dette, en saakaldt spektrograf. Lyset fra stjernene passerer først gjennom en stor kikkert og derefter igjennem et spektroskop, hvis prismesystem er indesluttet i det boiede stykke nederst. Paa det sted hvor spektret danner sig, er indsat en fotografisk plate, som optar spektret med alle dets linjer, som saa baktefter kan studeres og utmaales.

Et av solens stoffer er blitt særlig berømt. Det er det stof som har faat navn efter selve solen, nemlig helium, av det græske ord helios, som betyr solen. I aaret 1868 fandt den engelske astronom Norman Lockyer en linje i solspektret som ikke svarte til noget kjendt jordisk stof. Man kaldte da det ukjendte stof som fremkaldte den paagjældende linje for helium. 27 aar senere fandt den engelske kemiker Ramsay den samme linje i spektret av en luftart som fandtes i det norske mineral cleveit. Med andre ord: ved hjelp av spektralanalysen blev helium opdaget paa solen før det blev fundet paa jorden!

Naar man skal drive spektralanalyse i større stil kan man ikke nøies med saa enkle apparater som en skjærm med en spalte, et prisme og en hvit-skjærm. Man maa da betjene sig av det instrument som kaldes spektroskopet. Det består som regel av 3 deler: et sigterør eller en kollimator med en indstillelig spalte i den ypperste ende og en samlelinse i den andre ende, desuten et lysspredningsapparat, enten en samling glaspermer eller en rillet flate av glas eller glasmal med indtil 1700 riller pr. millimeter og endelig en liten kikkert, gjennom hvilken spektret betragtes. Sættes spektroskopet i forbindelse med en astronomisk kikkert og op-lages spektret paa en fotografisk plate, kaldes et slikt apparat en spektrograf.

Spektroskopet har ikke bare fundet en utstrakt anvendelse ved utforskningen av himmellegemene, men er ogsaa tat i kemiens tjeneste. Spektralanalysen er nemlig den fineste av alle

kjendte kemiske reaktioner. Ved ingen anden metode kan man paavise saa smaa mængder av et stof som ved denne. Natrium røber saaledes sin eksistens i spektret bare det findes i en saa ufattelig liten mængde som 1/3000000 milligram, d. v. s. et milligram delt i 3 millioner deler og bare en av disse uendelig smaa deler er nok til at fremkalde den gule natriumlinje i spektret. Hvor alle andre midler har svigtet har derfor spektralanalysen holdt stand og ydet hjelp, for eksempel ved paavisning av om en bestemt plet paa et gulv skyldtes blod eller ikke i et tilfælde hvor et mord formentlig var foregaaet der paa stedet.

Saa omspændende er spektralanalysen! Den rækker fra stuen hvor vi sitter til de ytterste stjerner i melkeveien. Og den fortæller med samme usvikelige sikkerhet hvad det er for et stof som brænder i flammen av lyset paa vort bord som den beretter om hvad den stjerne består av som vandrer sine veier langt ute i rummets dybder, bare røbende sin tilværelse ved et litet, svakt lyskjær. En saadan videnskap tør nok kaldes for et av menneskeaan-dens genialeste og mest interessante produkter.

Rosen —!

Den sprang ut paa en eneste lyssvanger nat, den deiligste rose jeg kjender — den er rød som den luende kjærlighets glød som dypest i hjertene brænder. Og den kastet sit unge og skjælvende skjær gjennom blomstrende busker og løvede trær — til haven stod festlig i funker og brand og kastet refleks i det drømmende vand.

Og alle de tusenfryd glædet sig saa, som smykket de fløielsgrønne plæne — De stod der og neiet, og smilte saa blidt, saa fine og pyntelig pene. Den kjole var hvit med en lyserrød kant, og inde i midten sat solen og spandt —, til hver liten blomst mestendels tok sig ut som en yndig og skjælmisk liten sommerklædt brud.

Og alle de bitte smaa kløvere stod i græsset med høivigtig mine, de var alle som en blit klappet en dag av hænder, saa bløte og fine. De hænder, de søkte blandt alle blot den, som bar hende bud fra den kjæreste ven: En firfliket skalk som paa lykken var pant, hvad hændene søkte, de sikkerlig fandt.

Den sommerfugl svang sig med sorgløse sving, og nippet til blomstenes honning — Komsaa paa sin flagretur synderlig nær den unge, uskyldige dronning. — Fru Rose — ak, dig tør jeg ei komme nær, ei havperlens glans som din ynde er skjær — men rosen ombølget med vellugtsstrøm prud, den muntre gesell i sit spraglede skrud.

Og dagen igjennem den nyttet som bedst, den skjønhet som Gud hadde givet, og glædet sig rent av sin blomstersjæls dyp ved somren og solen og livet —, den tittet saa venlig og smilende frem fra bladenes tette og skjærmende gjem som vilde den sige: saa god er den Gud som gav mig det rikeste liv paa sit bud.

Og kommer den lyse og dugsvangre nat og svøper den ind i sin skygge — da stiger, kan hænde, et suk fra dens kalk, som tak for den straalende lykke — og sagtelig aander den natlige vind et svalende pust som et kys paa dens kind — mens sølvskjæret høit fra den stjerneblaa luft, sig parrer i løn med dens søvntunge duft —!

B. T.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1854.
Av dr. O. Blumenthal, Berlin. (D. Wochenschach 1915.)
Sort: K, T, S, 2 L, 3 B = 8 br.
Hvit: K, D, L, 2 B = 5 br.
Hvit gjør mat i tre træk.

Schakopgave nr. 1855.8
Av Alain C. White, Amerika. (Canadian Courier 1918.)
Sort: K, D, S, 2 B = 5 br.
Hvit: K, D, 2 T, 2 S, L, 5 B = 12 br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1851.

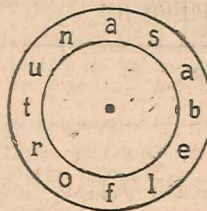
1. b 4 — b 5, T × b 5. 2. L b 3 — a 4.
1. L × b 5 og T. ligeg. 2. L b 3 × d 5.

Løsning av schakopgave nr. 1852.

1. L h 2 — g 1.
Denne oppgave er foruten at være et udmerket eksempel paa den ældre skole med bevegelsesfrihet for sort konge, interessant derved at den har en dame til forfatter.

Løsning av beregningsoppgave i forr. nr.: Citrene er 9, 7, 5, 3. Tallet er 9753.

Løsning av ur-gaaden i forr. nr.:

Beregningsoppgave.

Man spurte en dueelsker om hvormange duer han eiet, og han svarte: „Jeg har færre end 700, men fler end 500. Naar jeg lar mine duer flyve ut 3 ad gangen, faar jeg 2 tilovers, og lar jeg dem flyve 7 ad gangen, blir der 3 tilovers. Flyver de ut i hold med 10 duer i hvert, faar jeg 9 tilbake.“ Hvormange duer hadde han?

Talkvadrat.

Tallene som staar i denne kvadrat skal stilles saaledes om at der i hver lodret, vandret og dianonal rad findes tallene 1, 2, 3, 4, 5, 6.

1	2	3	4	5	6
1	2	3	4	5	6
1	2	3	4	5	6
1	2	3	4	5	6
1	2	3	4	5	6
1	2	3	4	5	6

Nana Sahibs oprør.

En sommer, som var saa varm at Indiens elver syntes at koke, at lakken skaldet av gudebilledene og at menneskene faldt døde om i Dehli og Madras' gater, var det at Nana Sahib med tre hundre tusen seapois reiste sig til oprør mot engelskmændene.

Det var i forrige aarhundredes begyndelse merkelig at betragte Indien. Det vældige rike, med henved tre hundre millioner mennesker var omdannet til en eneste privat forretning og denne forretning blev drevet av „Det ost-indiske kompani“ i London. Indien var sat paa aktier og til at haandhøve aktionærenes interesser hadde man en hær som omkring 1857

bestod av ca. 260,000 indfødte med bare 36,000 englændere. Det syntes meget uforsigtig, men man var av den tro at inderne frygtet englænderne saa meget at de ikke vilde vaage at være opsætsige. Endnu i 1840 kunde en forfatter som Macaulay skrive: „Inderen elsker englænderen og vil være ham tro saalænge det er en hel knokkel i ham.” Sandheten var en helt anden. Landet var daarlig regjert, utpint og hensynsløst behandlet og de indfødte soldater og fyrster hadde allerede flere ganger forsøkt oprør, særlig naar det gik rygter om at englænderne hadde lidt nederlag i Afganistan. Nana Sahibs revolte var en voldsom opplussen av de indfødtes vrede mot de fremmede herrer. Den rent ydre aarsak til revolten var forøvrig merkelig nok.

Englænderne hadde, med den bedste vilje og de bedste hensigter, søkt at faa indført endel reformer. De forbød de hyppige barnemord, de forbød at enkene blev brændt, de tillot enker at gifte sig og de straffet bramminer som andre mennesker naar de overtraadte lovene. Men dette vakte vild vrede, særlig hos bramminene, og da man nu vilde utskrive indiske soldater

De indfødte soldater negtet at bære Minie-geværet, de kastet det fra sig og de engelske officerer blev stukket ned bakfra.

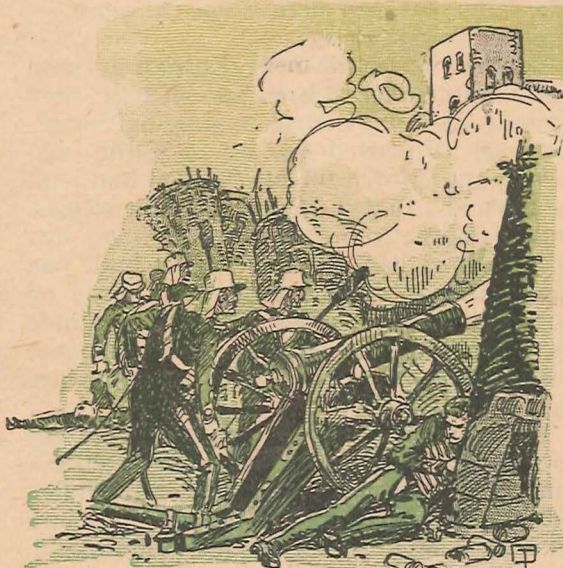
til krigen i Persien, skubbet templenes folk soldatene frem til opsætsighet. Saa indtraf den ovenfor omtalte skjæbnesvangre begivenhet. I den indiske hær blev Minie-geværet indført og blandt de indiske soldater bredte der sig kort efter det rygte at de patroner som blev brukt til dette gevær var indsmurt med oksefett og svinefett. Nu er oxen et hellig dyr for den hinduiske inder, mens svinet for den muhamedsanske inder er et urent og forbudt dyr; naar den indiske soldat nu, hvad der var nødvendig, bet patronene til med tændene kom han altsaa til at begaa en helligbrøde ved at bite i fettet, enten det var oksetalg eller svinefett. En slik helligbrøde straffes hos en inder med at han utstøtes av sin kaste og kommer ind blandt pariaene, hvad der er det frygteligste som kan hænde ham. Forsent indsaa englænderne at patronene burde ha været laget til med gletetalg eller lammefett, ophidselsen blandt de indfødte soldater var ubeskrivelig, i garnison efter garnison kom det til mytteri; soldatene negtet at motta geværene og patronene, de negtet lydighet, og da man i Meerut, like ved Delhi, dømte nogen av oprørerne til 10 aars tugthus, degraderte dem og trak dem ned gjennom byens gater brøt revolten ut. Til at lede den stod en mand parat. Det var Nana Sahib.

Nana Sahibs virkelige navn var Dandhu Panth og han var adoptivson av peshwaen av Baji-Rao. Englænderne hadde annektert denne peshwas land og til erstatning git ham en aarlig pensjon av 8 lak rupier, hvad der var omtrent 1½ million kroner. Da han døde krævede Nana Sahib ogsaa at faa denne pensjon, men englænderne vendte det døde øre til og Nana Sahib optændtes av en uhyre vrede. En række andre indiske smaafyrster, som ogsaa var blit urolige for sit land og sin suverenitet, da englænderne annekterte stater som Oudj, Magpur,

Satara og Jahansi, støttet ham og Nana Sahib tok nu ledelsen av oprøret.

For at de oprørske garnisoner i Meerut og Lucknow ikke skulde faa bud til de andre garnisoner i riket søkte englænderne at avsondre dem, men det var haabløst. Agitationen bredte sig med forbløffende hurtighet over hele Indien og først da det var forsent opdaget englænderne hvorledes man sendte bud. Der blev i alle elvene kastet grener og træstykker som var forsynt med hemmelige tegn, som bare bramminene forstod at læse og som meddelte hvad der var skedd, og de utallige tiggere, fakirer eller derwischer som altid gjennemstreifer Indien hadde i sine tiggerposer de saakaldte „Chapatris”, smaa, haarde kjeks, i hvilke lignende tegn var indridset og som blev kastet ind i templene. I løpet av faa uker visste hele Indien besked om hvad der foregik eller hvad der forestod, bare englænderne visste intet. I april maaned 1857 var baade Meerut og Lucknow i oprørernes hænder, det ene regiment indfødte soldater efter det andre gjorde oprør, de engelske officerer og de engelske embedsmænd med kvinder og barn blev nedslaget, forvirringen var grænseløs og de engelske soldater avmægtige. I mai maaned brøt oprøret løs i Delhi, den hellige, indiske kongestad. Nu brændte det for alvor.

Massakren i Delhi staar endnu i Englands kolonihistorie som en av de forfærdeligste begivenheter. Det var oprørernes mening her at gjenoprette stormogulens rike og kongen av Delhi og hans sønner tok straks parti for dem. De indfødte seapois løp over til oprørerne, den engelske besætning blev hugget ned, hver eneste englænder i byen blev dræpt og tilsidst var bare en løytnant Villoughbury og ni englændere tilbake. Da de ikke kunde slaa sig igjennem, sprangte de sig selv og sit forskansede hus i luften. Alle englændernes huser blev plyndret og brændt og Muhamed Bahndur Shah blev utropt til konge av Indien. Nana Sahib, som hadde været hovedmanden her, begav sig nu til den næsten likesaa vigtige by Cawnpore og efter at han i en haand vending hadde faat alle seapois paa sin side fandt en lignende massakre sted. Alle englændere blev dræpt under raffinerte pinsler og bare kvinder og barn blev skaanet indtil videre. Da englænderne begyndte at beleire byen dræpte Nana Sahib ogsaa kvindene og barna, hugget likene istykker og lot dem drive nedover elven, saa englænderne kunde samle dem op. Nana Sahib var utrættelig i sit had til englænderne. I hundre forklædninger, som fakir og gjøgler, som bramin eller elefanttæmmer, som tigger eller omreisende

En række byer blev beleiret og erobret av englænderne, men varmen var saa frygtelig at soldatene ofte styrtet om ved kanonene.

kjøbmand red og vandret han Indien rundt i de to aar oprøret varte og overalt hvor han hadde været blusset det op i hans fotspor. Først da England sendte Sir Colin Campbell som overgeneral til Indien syntes man at ha

En gammel bramin tilbød sig som veiviser for de engelske soldater og blev tat med. Braminen som red paa en okse, viste sig senere at ha været selve Nana Sahib.

faat en mand som kunde ta op kampen mot den engelske Nana Sahib. Der kom soldater fra England, man begyndte en formelig beleiring av Delhi, av Jahansi, av Lucknow og av Cawnpore og man gik frem med en blodig strengthet. „Sabelen er trumf!” telegraferede den engelske regjering til Sir Colin Campbell og parolen blev fulgt.

Det var under de frygteligste pinsler og lidelser at de engelske soldater kjæmpet i Indien. Varmen var rædselsfuld, ved Lucknow kjæmpet man i næsten 45 grader celsius, mange av soldatene styrtet, rammet av heteslag, man hadde bare litt vand og soldatene døde av tørst. Elvenes vand var forpestet av likene som drev i det, hver skog var et bakhold, i hver pagode var der lagt fælde og ofte hændte det at de indfødte soldater som hadde hyklet troskap angrep englænderne i ryggen efter at ha latt sine engelske befalingsmænd springe over klingene. Med utrolig energi og med uhyre ofre av menneskeliv lyktes det allikevel englænderne at vinde fremgang. Delhi blev stormet, Muhamed Bahndur fanget og hans sønner skutt, en handling som vakte megen kritik i England. I april 1858 blev baade Jahansi og Lucknow tat efter vilde kampe. De indiske seapois kjæmpet som rasende og skar hodet av enhver englænder de fanget, bramminene kjæmpet selv i soldatenes rækker og man saa selv spedalske, av hvem det vrimler i Indien, slaas med. Da Cawnpore blev tat vaaren 1859 var det dog paa heldingen med revolten. Man hadde ventet at fange Nana Sahib i Cawnpore, men han var ikke til at opdage. En britisk hæravdeling fik meddelelse om at han var flygtet op i Nepals fjelde og man forfulgte ham. En gammel bramin tilbød sig som veiviser og blev tat med. Efter flere maaneders forgjæves søken opgav man det og lot bramminen gaa med en gave. Baktefter viste det sig at bramminen hadde været Nana Sahib. Man fik aldrig fat paa ham, man hørte aldrig noget mer til ham. I slutningen av 1859 var oprøret forbi.

Det fik langtrækkende følger baade for Indien og England. Man saa i England hvilke feil „Det ostindiske kompani” hadde begaaet og man erklærte det for uskikket til at eie og styre et land som Indien, der derfor blev gjort til en engelsk kronkoloni. Med større forstaaelse end før begyndte man at regjere og administrere landet, man lot de indfødte herskere bli paa sine troner og samtidig med at man lot dem faa sæte i det øverste raad, opdrog man en del av ungdommen til at gaa ind i administrative stillinger. I de mer end 60 aar som er gaat siden hine blodige dager, har Indien været saa nogenlunde rolig, men endnu mindes man i England Nana Sahibs oprør, som holdt paa at rive den skjønneste og dyrebareste perle ut av Englands krone.

Det anonyme brev.

Av O. B.

„Et anonymt brev — ovenikjøpet paa engelsk!”

Konsulen og hans datter sat ved frokosten. — Siden konsulindens død var de blitt mere fortrolige end far og datter pleier at være.

„Naa-aa” tilføiet frøken Edith etter at ha set sit brev igjennem. „Det er bare en av de bønner, som skal avskrives, og å la sneballsystem sendes til ni forskjellige mennesker i ni paa hverandre følgende dage. Gjør jeg det ikke, lover man mig al landsens ulykke. Lystrer jeg derimot pent kommando, skal jeg om ni dage faa høre om en stor glæde. Det passer. Om ni dage har vi paasken og paaskeglæden.” Hun smilte til sin far. „Men jeg er ikke overtroisk. Og det vilde heller ikke være fair at fri sig fra uheld ved at kaste det over paa andre. Vilde det vel?”

Konsulen var enig med hende. Han var stolt av sin datters intelligens og nobelhet.

Edith Kaspersen hadde raad til at vise noblesse. Hun var paa lykkens tinde. Syvogtyve aar gammel, vakker, begavet, eneste datter av byens mest ansete mand og forlovet med den nye godseier paa „Bettys Minde” ute ved fjorden. Han var oprindelig landofficer og hadde ganske uventet arvet godset.

Sakfører Hallager, hvis eiendom paa havnepladsen laa ved siden av konsulens, hadde forestaat ordningen av boet og i hans hus traf de unge hverandre. Edith, som med sin nøkterne overlegenhet var kommet gjennom ungdomsaarene uten at betages av noget sværmeri, forelsket sig øieblikkelig i hans graa øine og officersmanerer. Kunde hun ikke rolig trodse litt uheld, hun, som hadde vundet ham, „der herrlichste von allen” — Harald Strøm.

Nynnende gik hun op paa sit værelse. Hun hadde valgt det i kvistetagen for utsigtens skyld — over havnen og fjorden til det blaanende Skagerak. En fyrbøterenke, Maren Henriksen, som i sin tid hadde tjent hos konsulindens foreldre, hadde en liten leilighet deroppe. Hun gik ut og lappet for folk; der var dem som mente, at hun især søktes som levende avis for det hemmelige etterretningsvæsen. De sidste aar hadde hun sin søsterdatter, Carla Høyer, boende hos sig. Hun var kontordame hos sakføreren og hadde faat fine fornemmelser siden fru Hallager protegerte hende.

Edith, som altid var høflig og venlig, fortalte i forbigaaende om det anonyme brev som hun ikke agtet å reflektere paa. Carla sa, at fru Hallager ogsaa hadde faat et og hun hadde lystret ordren; men Edith lo og sa at noget saa sindsvakt lot hun sig ikke tvinge til. I det samme gik konsulen forbi og kaldte paa sin datter.

„Jeg liker ikke at du taler saa fortrolig med dem. De er ikke vennligsindet mod dig. Madam Henriksens ansigt ser alltid saa lurende ut og i Carlas øine er der noget giftig —”

„Men hvorfor?” Edith hadde selv oppfattet det fiendtlige i Carlas blik, men nærmest som noget stygt som det var mest taktfuldt at overse.

„Forde de misunder dig. Du skulde ikke ha bedt Carla til det ballet for Heimdal's officerer. Siden det har hun hat stormandsgalskap.”

„Det var fru Hallager som bad mig huske paa Carla. jeg trodde ikke hun vilde more sig i den kredsen. Men jeg fik da fætter Carl til at danse med hende etpar ganger.”

„Ja, og da trodde hun straks, at hun skulde bli officersfrue.”

Edith lo.

„Carl bryr sig virkelig ikke om hende. Hun husket han hadde sagt, at Carlas ansigt altid mindet ham om en monkey.*)

„Nei, for han bryr sig bare om sin kusine Edith. Det vet Carla og derfor hater hun dig. Og det gjør fru Hallager ogsaa; for hun vil være den første dame her i byen og hun føler, at du er hende overlegen.

Anden paaskedag skulde der være koncert i byens kirke. Edith, som hadde en stor, vel utdannet stemme skulde synge to solopartier, men blev heftig angrepet av angina, at det blev hende helt forbudt at synge. Hun var frisk nok til at kunne komme til apotekerens datters bryllup i mai, men hadde det uheld, at dragten hun hadde bestilt, uteblev. Uten bitterhet iførte hun sig en lysegraa silkekjole hun hadde og moret sig næsten over sin kjærestes indignation i den anledning. Hvad brød hun sig om kjolen — hun hadde jo ham!

Desværre fik hun saa meget at ordne i de nye forhold, at hun saa mindre og mindre til ham. Deres planer om samvær blev stadig avbrutt av telefonopringninger og kom han omsider, saa han nervøs og forpint ut. Spurte hun om grunden klaget han over forvalterne, forholdene og tidene. Hun trodde de netop var udmerket for landmændene, men han sa, at det forstod hun slet ikke. Saa taug hun av finfølelse. Hun hadde hørt, at melankoli laa til hans slegt, men tænkte at var de først gifte skulde hendes glade sind nok jage alle skyer paa flugt.

Men bryllup talte han ikke noget om. Og konsulen begyndte at se noget skeptisk paa svigersønnen.

Ediths fødselsdag, 3. juli, kom der en pragtfuld blomsterbuket fra ham, men ut paa eftermiddagen det obligate avbud paa grund av tvingende omstændigheter. Da knep det for Edith at finde nogen undskyldning og konsulen blev vred. I en hel uke viste Harald sig ikke og da han kom var han sky, blek og grættent. Edith lot som intet, tok rolig og mildt imot ham. Allikevel higet han bare etter at slippe bort; det var tydelig, at han gled bort fra hende.

Men den ene bekymring avløste den andre. Nu var det konsulen som hadde grund til ængstelse. Hans penger stod i flere foretagender som var sterkt truet. Fragtene faldt, skibsverftet var paa randen av fallit, banken maatte likvidere — det ene fald trak det andre med sig og med sorg saa Edith sin fars ranke skikkelse synke sammen, hans vakre haar graane og hans sind bli bittert.

Uheldet var ikke alene kommet ind i deres liv, det red dem som en mare — umulig at ryste av sig.

Hendes fætter, løytnant Kaspersen, kom ogsaa denne høst til byen paa sit togt; men denne gang holdt konsulens ikke bal for officerene. En aften da han og Edith spasserte langs fjorden fortalte han, at han hadde hørt at „Bettys Minde” skulde sælges. Hun viste intet om dette, men da hun spurte Harald sa han, at der var blitt budt paa gaarden, men at han ikke vilde sælge og forresten skulde hendes fætter ikke blande sig i hans saker, men bare holde sin næse hos sig selv, ellers skulde han nok forsvare sig.

Edith stirret forbauset paa ham. Han var da vel ikke jaloux paa hendes „lille fætter”, som var hele to aar yngre end hende? Edith kunde ha ledd ved tanken, hvis hun ikke var bekymret for sin kjærestes skyld. Nu begyndte han at beklage sig over sin forvalter, som hun trodde var en ualmin-

delig dygtig mand. Men Harald paastod, at han var en indbildsk slyngel, — han skulde nok faa sin avsked.

Forgjæves prøvet hun at tale ham til fornuft. Otte dage etter avskediget han i sin ubegripelige pirrelighet den dygtige forvalter og etter andre otte dages forløp var det Edith selv som fik sin avsked. De passet ikke sammen og hun hadde jo fætteren til erstatning — het det uforskammet i det brev han sendte hende fra Kristiania, samtidig med at det blev bekjendtgjort, at „Bettys minde” var solgt.

Da brevet kom laa hendes far for døden — av en heftig lungebetændelse, som i faa dage gjorde ende paa hans skrøpelige kræfter. Folk sa det var en lykke for ham; det sparte ham for meget. Og endnu engang — ved begravelsen — blev der vist byens mest ansete mand fuld honnør.

Over Edith var der faldt en dump ro. Nu hadde hun ikke mer at miste. Da alt var gjort op eiet hun foruten sin lille mødrearv bare et gammeldags indbo, som faren hadde sikret hende ved gavebrev.

Men hun skulde endnu dypere ned.

En dag da hun sat ved vinduet og sydde, følte hun som et elektrisk støt. Den mand som skraadde ind av Hallagers haveport var det ikke — Harald? — Var det mulig, at han var kommet tilbake? At det var for hendes skyld? At han — angret? — Tankene hvirvlet rundt. Hun for op paa loftet; fra takvinduet kunde det meste av haven oversees. Længe stod hun og stirret, blændet av solen. Endelig kom Hallagers op med den fremmede. Det var ikke ham. Og hun blev paanyt kastet ut i endeløstgrubleri. Idet hun gik nedad trappen opfanget hun et blik fra Maren Henriksen. Hadde hendes far set riktig? Var det hendes og Carlas og fru Hallagers verk? Hadde de indbildt Harald, at han hadde grund til at være jaloux paa fætteren? Men hvorfor? Hvad hadde hun gjort disse mennesker?

Ut paa natten vaaknet hun ved brandrop, røk og tummel. Ilden blev slukket, ingen større skade var skedd; det forunderligste var, at den var opstaat paa loftet. Næste dag blev beboerne forhørt, og da Maren Henriksen fortalte at „frøkenen” var den eneste hun hadde set komme ned fra loftet, blev Edith spurt, hvad erend hun hadde deroppe?

„Ikke noget.” Edith rødmet. Hun syntes ikke, hun skyldte nogen regnskap for sit hjertes taapelige feiltagelse og sa, at hun bare hadde set ut av takvinduet — etter en flyver. Madam Henriksen og Carla vekslet et øiekast — med en verden av skadefryd i — og fuldmægtigen spurte om hun ikke hadde merket noget mistenkelig. — Nei, hun hadde været blændet av solen og hadde ikke set sig om.

Fuldmægtigen bukket.

Der blev ikke fastslaat noget om ildens opkomst; men sladderer begyndte at løpe rundt i krokene. Alle visste, at konsulen i krigsaarene hadde forhøiet assurancesummen, og det vilde ikke ha været til skade for Edith at ha faat den istedenfor de gamle møbler.

Edith, som var ganske uvidende om denne kombination, blev dog omsider underrettet av en velvillig sjæl. Og denne nederdrægtighet, som hun ikke eiet vaaben imot, knækket hendes tapperhet. Alt syntes at svaie og vakle om hende; hun følte sig uten fotfæste i et hav av bitterhet. Hun blev menneskesky og mistet sin freidighet.

Hvorfor — h v o r f o r var alt dette kommet over hende?

En dag stanset hendes ransakende tanke ved det anonyme brev. Hendes forstand vilde ikke anerkjende det som aarsak. Men

*) Apekat paa engelsk

det var begyndt dengang — hele nedgangen.

Hun syntes det var ufortjent, men læste samvittighetsfuldt Davids og Jobs historie — og blev frastøtt. Men engang omsider — ensomheten er en god, men streng lærer-mester — fik hun øie paa sig selv, som hun var, set utefra, naar hun i kongelig nedladenhed „viste noblesse” mot andre.

Hun hadde været for tilfreds med sig selv — der var grunden — at lykkens gaver som noget der tilkom hende, ikke som noget uforskyldt, som der burde takkes for.

Nu forstod hun hvor kjærlig og omhyggelig hun var blit skjærmet mot alt, nu da en blid verden brutalt hadde trukket hende ned fra piedestallen.

Hun sank ikke hen i jamren, hun var skapt av edlere metal, trods alt. Hun begyndte ydmyg, helt forfra og gik grundig sine feil efter i sømme-
ne. Det var et arbeide saa strengt som en hel revolution, men sundt.

Det tok alle hendes kræfter. Men da det var overstaat, vaaknet langsomt en sund virketrang. Men hvad kunde hun? Hun hadde ingen eksamen, intet talent, ingen forretningssans, kunde hverken bli lærerinde, kontordame eller ekspeditrice.

Saa en dag kom konsulens tidligere kokkepikene og bad om en anbefaling. Hun hadde arvet nogen penger og kjøpt en mindre villa. Der vilde hun begynde et pensionat og selv lage maten, men ønsket sig en kompanion som hadde møbler og kjøkkenutstyr.

„Men, Caroline,” sa Edith, „det har jo jeg. Kunde ikke vi to gaa i kompani?”

Caroline vred sig — det kunde da ikke frøkenen mene!

Hvorfor ikke? Jeg trenger til noget at bestille. Og vi tar bare unge piker i pension.”

Carolines øine lyste, mens planen blev drøftet. „Saa fæster vi en stuepike,”

„Nei, det arbeide gjør jeg. Saa kan det bli billigere for de unge. De har gode indtægter nu, men blir ofte utbyttet; det gjør dem bitre.” — — —

Etpar maaneder efter var Caroline op-
høiet til at være frøken Paulsen og den lille villa paa strandveien var der tre unge, kvindelige pensionærer, en postassistent, en lærerinde og en cand. pharm. De var utgaat fra meget forskjellige hjem, allikevel lykkedes det at faa den lille kreds sammensmeltet i hjemlig harmoni, skjønt enhver hadde sin fulde frihet. Det var netop det at Edith aldrig blandet sig i deres privatliv, aldrig utspionerte eller utfrittet dem om brever, forhold, deres omgang eller indbydelser, som skaffet hende deres frivillige fortrolighet.

Hendes hæderlighet hadde først vundet deres tillid; de saa at de ikke blev utbyttet.

Ofte moret det hende at se hvorledes de — i al venskabelighet — opdrog hverandre. Og efter et aars forløp opdaget hun, at hun igrunnen holdt hun paa at bli ung igjen med de unge, skjønt naturligvis — gjennom prøvelsenes skjærsild — mere avbalancert.

Nu visste hun, at denne skjærsild hadde været nødvendig. — — —

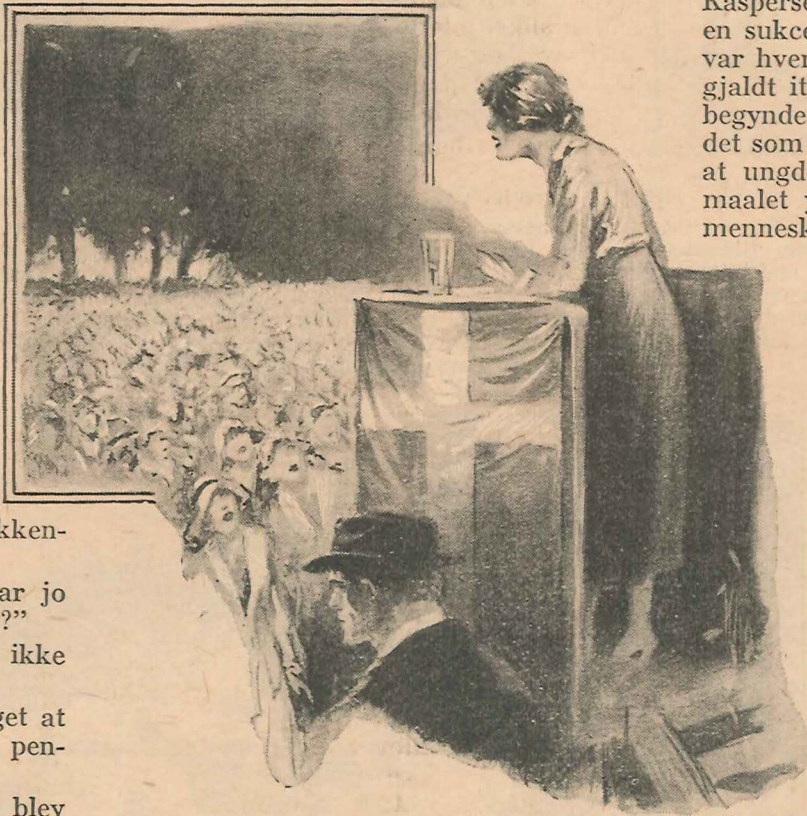
Der var kommet en ny prest til byen, en av dem som fandt mange tilhængere.

Det fortaltes, at han var flyttet fra Kristiania paa grund av for megen beundring — han var nemlig, hvad der sjelden hændes en prest — ugift.

„The lecher smile sarkastisk, naar man talte om denne „mandlige forfængelighet”.

Ja, hun skulde ikke genere ham. Hun hadde hat arbeide nok med at holde fætter Carl paa avstand.

Men den nye prest talte godt, indrømmet hun, Besynderlig nok var der en viss samhörighet mellem hendes livssyn og hans. Det var altsaa ikke bare i bøkene der forekom mennesker, som vilde stride for idealer og efterleve dem. Hvorfor hadde hun ikke lært slike unge mennesker at kjende da hun selv var ung! Hvorfor hadde der ikke været et slikt indhold i det skal, hun engang hadde inddigtet det i og kaldt „der herrlichste von allen” — han, som var glidd ut av hendes liv uten at efterlate noget savn. Bare en stund hadde mindet været som en kjølvandsstripe, som livets tunge

Det blev litt av en sensation at se frk. Kaspersen paa en talerstol.

bølger hadde utvisket, og nu var det blit stille i hende og om hende. Uheldets tid var forbi. Hun følte ikke lykke, men den tilfredsstillelse som kommer av at ha pligter at opfylde og at anerkjendes derfor.

Hun gikk aldrig paa møter, saa det varte et aars tid, før den unge prest blev formelt presentert for hende; et par ganger hadde hun dog lagt merke til, at hans blik likesom fastholdt hendes skikkelse i kirken.

Han spurte straks, hvorfor hun ikke deltok i menighetsarbeidet.

„Fordi jeg er for gammeldags, jeg hører til hjemmets kvinder,” sa hun undskyldende.

Det visste han. Han hadde hørt om hendes virksomhet — kanskje ogsaa hendes historie. Det var netop denslags kvinders vidnesbyrd vor tid trængte. Ikke de stormægtige, med de høie gager, flørstrømpene og de sidste modeskrik. Men dem med de avklarede grundsætninger. Hvorfor vilde hun undslaa sig? Det hadde man ikke lov til!

Men han maatte gi tapt baade dengang og mange andre ganger, skjønt de stadig kom hverandre nærmere. Og tilsidst sa han, at nu kom han til hende som en bøn-faldende. Der skulde være ungdomsmøte og hovedtaleren hadde sendt avbud. Nu maatte hun træde isteden.

„Jeg?” Hun saa forfærdet paa ham. Hun

hadde aldrig „holdt foredrag”. Og om hvad skulde det være?

Om hvad hun vilde! Om hendes livssyn og hvordan hun var naadd til det. Han var viss paa at hun hadde noget at fortælle, noget at gi av.

Det ord tok hende. Uten rigtig at vite hvorfor fortalte hun ham om det anonyme brev, der blev som et utgangspunkt for hele hendes utvikling, og mens hun talte stod det endnu klarere for hende at som et træ skal beskjæres, saa hadde hun ogsaa hat behov for motgangen. Han lo ikke, antok hende ikke for overtroisk, men konstaterte bare at der var mange veier som kunde føre til maalet. Og saa fik han hendes ord.

Det blev litt av en sensation at se frøken Kaspersen paa en talerstol. Og det blev en sukses, da hun sa, at det tiden trængte var hvert menneskes alvorlige indsats; det gjaldt itide at stige ned av piedestallen og begynde sit arbeide nedenfra. De unge var det som skulde begynde; de maatte forstaa at ungdommen var forberedelsens tid og maalet ydelse, ikke nydelse. Det enkelte menneske var bare som en draape i havet; men kom alle draaper med, steg vandstanden og et verdenshav kunde omspænde det meste av jorden.

Det var mange som var enig med hende og viste det. Men ingen takket ivrigere end den unge prest. Han var ganske av samme mening og navnlig det om draapenes sammenslutning tiltalte ham overordentlig. Han vilde derfor be hende slutte sig sammen med ham; deres livssyn var det samme og i forening vilde de kunne utrette mest. Vilde hun — kunde hun — bli hans hustru?

Hun blev blussende rød. Han hadde jo likesom aapnet en dør til et hemmelig rum i hendes hjerte, et rum hun ikke var sig helt bevisst. Men hun visste hun hadde set riktig. Og saa gav hun ham sit ja. Denne gang var hun tryg. Og hun velsignet det anonyme brev.

Brødet i folketro og overtro.

Naar man har begyndt at skjære av et brød, skal det altid lægges saaledes at den avskaarne ende vender fra midten av bordet, ellers forlater velsignelsen huset.

Et brød skal altid lægges med den flate side ned, ellers hændes der en ulykke eller et uheld.

En ung pike som skjærer smørbrød skal passe paa at smøre smørret paa den bredeste side av det overskaarne stykke brød ellers blir hun engang en daarlig stedmor.

Finder man et helt korn i brødet, skal man lægge det over indgangsdøren til stuen og passe paa hvem som gaar først ind gjennom døren. — Vedkommende eller en som bærer samme navn vil bli indgiftet i familien.

Naar skorpen av et nybakt brød revner paalangs, blir der snart bryllup i huset.

Det er godt at slaa kors over brødet, før man skjærer hul paa det.

Den som traar paa brødet blir fattig og kommer til at mangle det.

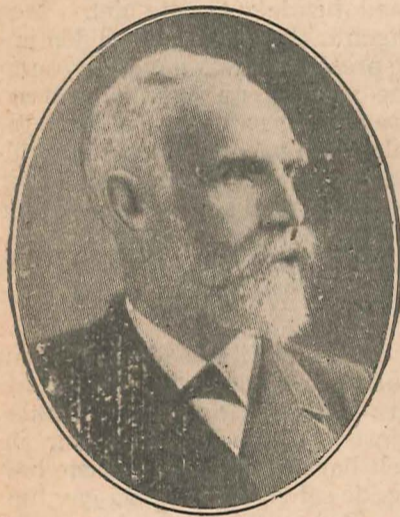
De brødsmuler som gis til fuglene betaler vorherre.

Det brød som gis bort bringer velstand i huset.

Da det norske kongepar feiret sit sølvbryllup.

Et sølvbryllup anses i almindelighet for at være en temmelig privat familiebegivenhet og naar denne familiefest inden vort kongehus vakte saa stor og almen opmerksomhet som tilfældet var, saa beviste det bl. a. med hvilken høi grad av hengivenhet kongefamilien omfattes inden alle lag av befolkningen. Paa midtbilledet ser man kongen, dronningen og kronprins Olav (i sin rekrutuniform) fotografert av Wilse paa sølvbryllupsdagen. Tilvenstre ses endel av regjeringens medlemmer forlate slottet efter at ha avlagt gratulationsvisit, og tilhøire et av bordene paa slottet med nogen av de mange prægtige gaver og blomster. Længst tilhøire her ses det maleri av kronprins Olav som dannet hoffets og stabens gave til de kongelige. I det norske folks navn blev der overlevert subscriptionsgave paa henvend en halv million kroner ledsaget av en vakker adresse.

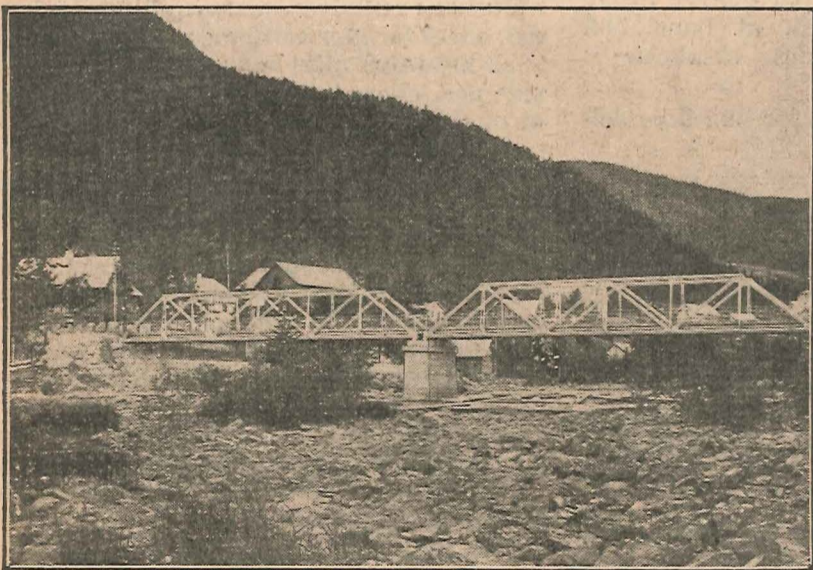
Fhv. statsraad Peder Nilsen, tidligere overbestyrer ved Hovedbanen, døde forleden 75 aar gammel. Siden han i 1872 ansattes ved Rørosbanens anlæg har han saadype merker i vort jernbanevæsens historie — saavel ved sit personlige arbeide inden etaten som ved sit virke i stat og kommune.

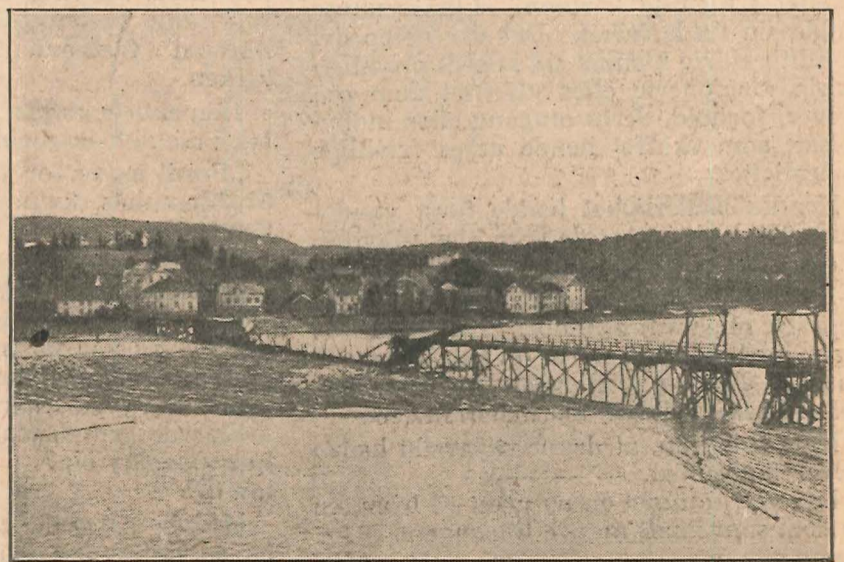
Det er desværre ikke paa langt nær alle som kan komme paa landet om sommeren og der nyde en helsebringende, kortere eller længere ferietid. Ogsaa for dem gjøres der dog nuomstunder adskillig ad vel-dædighetsvei. Her ser man saaledes et snapshot fra de av fru Inga Bjørnson (x) iverksatte landturer for slitte husmødre og smaabarn i Kristiania. Mange har isommer nytt godt av dette tiltak.

Fhv. statsraad Lars Abrahamsen som forleden døde 66 aar gammel har bl. a. gjort en overordentlig stor indsats som en av avholds- og forbudssakens ivrigste forkjæmpere. Han var oprindelig sjømand, men studerte senere jus og blev en dygtig saksfører og derefter sorenskriver.

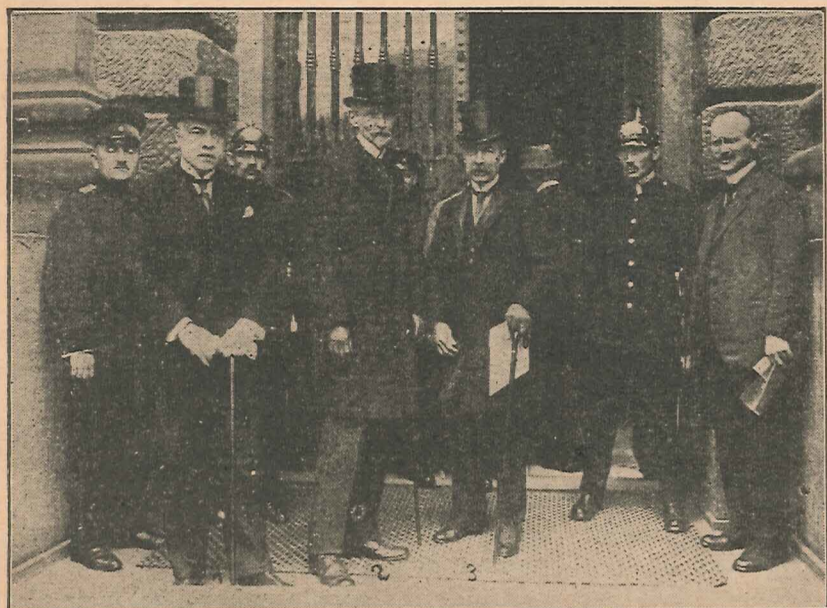

Den gamle Fagernes-bro i Valdres. Som man vil erindre brændte ifjor broen over Neselven paa Fagernes, og vore ingeniørtropper gjorde dengang et godt arbeide ved at faa istand en foreløbig pontonbro og bygge en midlertidig nødbro som var nødvendig for den store trafik over Neselven. Man gik imidlertid straks igang med at bygge en moderne jernbro paa stenkar, og den 21de juli sidstleden blev denne overlevert i færdig stand. Den kom paa 240,000 kroner. — Fot. Neste.

Forleden rammes den gamle Sundbro over Vormen ved Eidsvoll ogsaa av en skjebnesvanger brandkatastrofe. Den er som saamange andre broer i vort land av traek, og det var vistnok bare en henslængt cigaretstump som voldte ulykken. Omtrent en trediedel av broen brændte, og man maatte hugge fra denne del for at redde rester. Ødelæggelsen volder et stort avbræk for den svære trafik over Vormen, og en ny bro er paatrængende nødvendig. — Fot. Skarpmoen.

Spredte træk fra verden derute.

Riksbetsforfølgningen i Leipzig mot krigsforbryderne har væsentlig ført til frifindelser og lette straffe for de anklagede. Følgen herav er blit at baade Frankrike og Belgien har trukket sine bisiddere tilbage og truet med repressalier paa forskellig maate mot Tyskland. Her ser man tre franske justisembedsmænd som overvar retsforhandlingene men blev kaldt hjem. Det er fra venstre M. Mather fra kassationsretten i Paris, M. Le Roux, direktør i Justisdepartementet, og M. de Manneville, den tidligere franske gesandt.

Sovjet-Ruslands nye utsending til Tyskland, Lutwinoff. Han skal forsøke at faa ikke bare Tyskland men ogsaa flere andre land til at træ i nærmere forbindelse med Rusland, og det fortællers at han har faat fuldmagt til at gjøre meget store indrømmelser av økonomisk art. Med stor interesse imøteser man hvad Lutwinoffs mission vil føre til, likesom man nu atter med voksende spænding følger meddelelsene om forholdenes udvikling i Rusland. Der varsles om særlige nyheter til høsten.

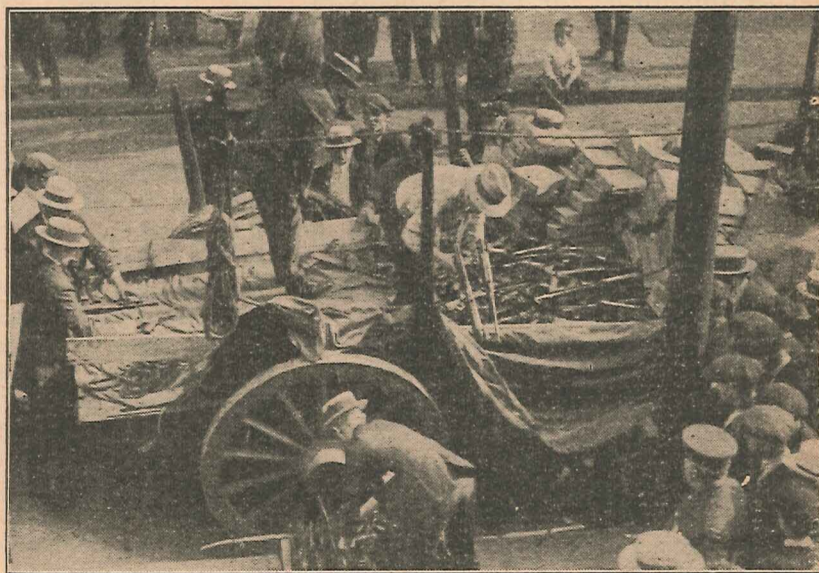
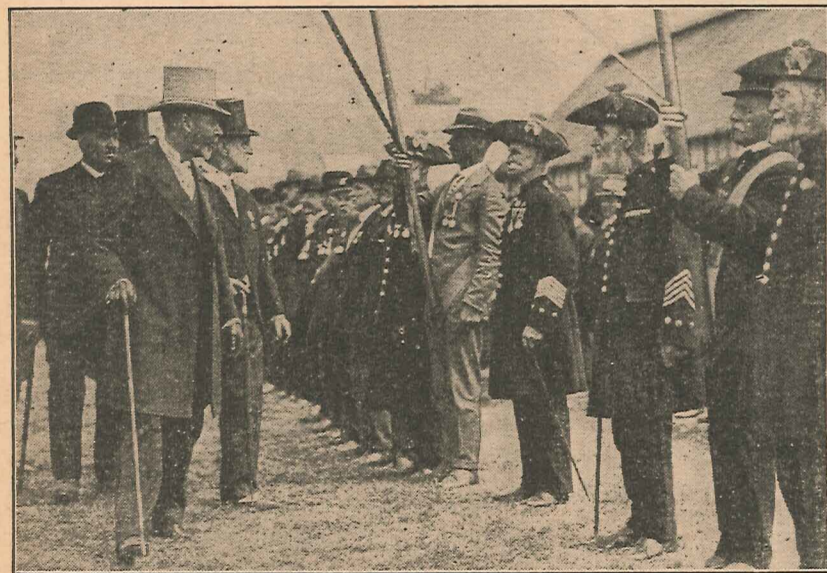
For ottende gang har vi nu passert aarsdagen for verdenskrigens utbrudd den 31te august, og mangehaande tanker rørte sig og kom til utslag i den anledning. I Tyskland som jo fortrinsvis er blit belastet med den store skyld for krigsutbruddet foranstaltet mange organisationer i forstaaelse med lignende organisationer i andre land den dag demonstrationer under mottoet „Aldrig mere krig“ i den hensigt at virke for verdensfredens og forsoningens interesse mot imperialismen og militarismen. Paa den anden side saa man dog dernede ogsaa repræsentanter for det gamle Tyskland arrangere nationalistiske og militaristiske demonstrationer. Av mere reel værdi end disse utslag av ønsker og stemninger var dog de avrustningsbestræbelser som ledende verdenspolitiske kredse arbeidet med. Folkenes forbunds avrustningskommission var saaledes medio juli traadt sammen i Paris for at ta fat paa det vanskelige og indviklede spørsmål som kommissionen ansaa dobbelt vanskelig forsaavidt angaar avrustningene tillands saalænge Tyskland og Rus-

En ny indsats for verdensfreden.

Præsident Harding har indbudt til en ny avrustningskonferanse som skal træ sammen i Washington den 11te november, altsaa paa treaarsdagen for verdenskrigens ophør. Den skal særlig dreie sig om indskrænkning av flaaerustningene for Stillehavsmagtenes vedkommende men ogsaa om muligheden for dannelse av et nyt folkeforbund. Flere magter har mottat indbydelsen og præsident Harding som ses paa billedet tilvenstre, Lloyd George og Briand (tilhøire) vil møte personlig.

land staar utenfor Folkeforbundet og saalænge man ikke kan føle sig sikker paa Tysklands loyalitet. Med glæde hilste den nævnte kommission det initiativ som præsident Harding da allerede hadde tat til avholdelse av en stor avrustningskonferanse der skal sammentræ i Washington paa treaarsdagen for verdenskrigens ophør, den 11te november. Denne konferanse vil i væsentlig grad beskæftige sig med problemene Stillehavet og den fjerne orient hvortil tyngdepunktet i verdenspolitikken forsaavidt fred og krig angaar maa anses overflyttet, efterat den store styrkeprøve i Europa er utkjæmpet i og med verdenskrigen. Disse problemer var ogsaa i særlig grad fremme under forhandlingene paa den store britiske rikskonferanse. Præsident Hardings indbydelse til avrustningskonferansen i Washington er blit velvillig mottat av de allierte og associerede magter, og det sies at foruten Mr. Harding vil ogsaa herrerne Lloyd George og Briand personlig avgi møte, likesom baade Kina og Japan har mottat indbydelsen — den sidste magt dog med visse forbehold.

Kong Georg av England hilser engelske veteraner som var møtt frem med faner og musik og i fuld puds for at si goddag til kongen da han var tilstede ved et dyrskue ved Derby. Det var mange gamle, barkedede krigere blandt dem. De fleste var vistnok fra Englands kolonikrige, men det var ogsaa et halvt snes stykker som hadde deltat i Krimkrigen i 1854 og som nu var en god del oppe i ottiaarene. Kongen hilste paa dem, pratet med en og anden og gav dem et pund sterling og en halv kilo skraatobak hver.

Amerikanske toldembedsmænd beslaglægger en stor sending vaaben som skulde været smuglet ut til Irland. Det var Ulstermændene i Belfast som skulde ha disse vaaben der især bestod av maskingeværer og som var værdsat til bortimot 850,000 kroner. Senere kom vaabenstilstanden som indledning til forhandlingene mellem de stridende parter — fremfor alt mellem Lloyd George og den irske præcident de Valera. Forhandlingene syntes virkelig at skulle føre til en fredelig ordning, og det var ikke for tidlig.

Prins Punnie.

Av
Arthur W. Marchmont.

—o—

Av dem forstod jeg at hun frygtet for at hendes rivalinde skulde ha mer held med sig, end hun hadde hat, og fortrylle Punnie.

Hvis hun hadde kjendt ham saa godt som jeg, vilde hun ikke ha været mer ræd for det, end jeg var.

IV.

Et minde.

Det lyktes mig at sikre mig et hjørne i røkekupeen i Cornish posttog, og jeg gjennemgik nu i erindringen de sidste fire og tyve timers oplevelser, og blandt dem var der særlig en hændelse som optok mine tanker. Det var mit møte med Mahmoud Pasha.

Det førte mine tanker mange maaneder tilbake til den tid, da det var kommet til haandgripeligheter imellem os i Ursa, i det sydøstlige Tyrki. Jeg var der i en hemmelig kommission, forsynt med udmerkede anbefalinger til det tyrkiske konsulat, og skulde blandt andet undersøke mulighetene for at anlægge en stor havn i Ivridge, en fattig liten fiskerby ved bugten ved Saros, omtrent tolv mil fra Ursa.

Pashaen var en rigtig gammel ræv, glattunget og forekommende, men saa farlig som en giftslange, og han opsatte nogen meget store fordringer som han ønsket jeg skulde godkjende. Først prøvde han paa bestikkelse, men da han opdaget at jeg var uimottagelig for det, kom han til den slutning at der maatte være noget muggent ved saken. Det var etter hans mening absolut mistænkelig at en tyrkisk embedsmand ikke vilde ta imot bestikkelse.

Saa forsøkte han paa at sette folket op imot mig. Det mislyktes ogsaa, for de gode løfter om fremtidig velstand og ødsle drikkepenger tilhøre og tilvenstre hadde vundet omtrent alle for mig. Som sidste utvei prøvde han saa paa at faa sine tilhengere i Konstantinopel til at utvirke at jeg blev kaldt tilbake.

Dette indeholdt selvfølgelig nogen fare. Hvis der blev sat igang efterforskninger i hovedstaden, vilde naturen av min mission bli opdaget og da kunde jeg risikere at bli skutt som spion. Men jeg behøvde ikke at være ræd, alle offentlige hjul i Konstantinopel dreier sig meget langsomt, mens jeg for længe siden hadde truffet forberedelser til avreisen.

Mine forberedelser var meget enkle. Jeg hadde vogn, i hvilken jeg kjørte frem og tilbake fra Ivridge, og en hurtig seilende, liten motorbaat som alltid laa parat til mig til mine undersøkelser angaaende den planlagte havn. Saa fuldførte jeg min mission, før der hændte noget, og det var min plan at seile bort i motorbaaten for at utrette noget arbeide ved havnen og saa istedetfor at vende tilbake at la mig ta op av et engelsk skib.

Aftenen før min flugt hadde jeg netop samlet sammen mine papirer for at jeg kunde ta dem med mig næste dag, da jeg

hørte et vældig spektakkel utenfor huset. Det slags ting hændte ofte, for det var et lovløst brutalt folk som foretok sig mange ulovlige ting og gjorde hvad der lystet dem uten at spørre om lov.

Men støien utenfor blev heftigere end sedvanlig, der hadde samlet sig en stor hob mennesker og midt i mengden blev en kvinde behandlet raat av en to-tre mænd. Den slags ting vækker alltid min vrede og jeg gik ut for at se hvad der var paafærde.

Min popularitet kom mig godt til nytte, og jeg fik vite at kvinden var en serbisk spion og at menneskemengden hadde stanset utenfor mit hus, fordi de fleste av dem ønsket at fangen skulde bringes op til mig. Da jeg har en god del tilovers for spioner, var jeg straks villig til at hjelpe denne, og jeg bante mig derfor vei gjennem mengden for at se hvad der kunde gjøres.

I samme øieblik som jeg fanget et glimt av hendes ansigt forandredes min likegyldige sympati til en fast beslutning om at redde hende. Hun var den vakreste kvinde, jeg nogensinde hadde set — en ganske ung pike og ikke mer serber, end jeg var, og da jeg kjendte igjen de mænd som førte hende mellem sig som gamle Mahmouds tjenere, var jeg paa det rene med at en eller anden skurkestrek av ham laa til grund for denne begivenhet.

Hun gjorde sig den største anstrengelse for at skjule den skræk og angst, hun var opfylt av. Hun visste hvilken skjæbne der ventet en vakker serbisk pike, naar hun faldt i tyrkernes hænder, og skjönt hun prøvde paa at vise sig modig — hendes fine hode var stolt løftet, hendes skjønne figur var rank opreist og hendes yndige ansigt hadde et energisk, beslutsomt uttryk — var der dog i hendes vidunderlige vakre mørkeblaa øine noget som vidnet om den angst og fortvilelse der var skjult under hendes modige optræden.

Det bedende uttryk i dem gik like til mit hjerte og fik hver fiber i mit legeme til at dirre av vrede over den behandling der blev hende tildel. Jeg besluttet at redde hende, koste hvad det koste vilde.

Hun betraktet øiensynlig mig som den mand, i hvis hænder hendes skjæbne laa, og hun vilde ikke ha været et menneske hvis hun ikke hadde frygtet mig. Jeg var naturligvis klædt i tyrkisk dragt og paa en maate der fik mig til at se mange aar ældre ut, end jeg var, og jeg hadde ogsaa skjeg, hist og her med graa stænk. Mengdens maatte ogsaa faa hende til at tro at jeg indtok en høi embedsstilling, og jeg var nødt til at spille denne rolle.

De spørsmål, jeg gjorde de mænd som holdt hende blev fremsat bydende og skarpt, og jeg saa hende fare sammen ved at høre denne tone. Mændene tok min indblanden ilde op, og en av dem kaldte hende haanlig for spion og løftet haanden for at slaa hende. Det ga mig anledning til at tænde en gnist av haab i hende. Jeg grep hans løftede arm og vred den saa haardt til siden at han skrek av smerte, og min henvendelse til mengden ga det resultat at slyngelen blev trukket bort av hans ledsager og tvunget til at slippe den unge pike.

Dette ga hende en saa pludselig følelse av lettelse at jeg blev ræd for at hun skulde falde sammen. Men efter at hun hadde utstøtt et par dype suk av glæde og taknemlighet, reiste kvinden i hende sig. Med behændige fingrer fæstet hun de yppige masser av kastanjebrunt haar som var faldt ned over hendes skuldrer og prøvde at ordne sin dragt som ved den brutale behandling hadde faat endel rifter.

Jeg befalte folkene at bringe hende ind i mit hus, og da kom den gamle Mahmoud

til og gjorde et farlig staahei. Det beundrende blik, han tilkastet den unge pike, var tilstrækkelig til at overbevise mig om den part, han hadde i denne sak. Han vilde absolut ha hende i sin magt og gjorde sit bedste for at ophidse mengden imot mig.

Men der var mange flere paa min side end paa hans, og jeg erklærte at jeg visste at den unge pike ikke var nogen spion, men datter av en rik bulgarer ved navn Besma som bodde i Adrianopel.

Jeg glemmer aldrig uttrykket i den unge pikes ansigt, da jeg uttalte denne usandhet. Hun saa avvekslende fra den gamle skurk bort paa mig som om hun ikke kunde fatte mine motiver, og hun var øiensynlig i tvil om, hun skulde bekræfte mit utsagn eller ikke. Hun syntes dog at komme til den slutning at jeg var mindre farlig end Pashaen, derfor bestemte hun sig til at bekræfte mine ord og avviste indignert beskyldningen om at være spion.

Allt dette forsonte og beroliget mengden; hun blev overgitt til min omsorg, og jeg førte hende ind i mit hus, fulgt av Mahmoud som mumlet rasende protester og trudsler, opfylt som han var av vrede og forbitrelse imot mig.

Den scene som nu fulgte imellem os to maa ha været en frygtelig ildprøve for den unge pike. Pashaen visste at jeg hadde talt usandhet med hensyn til hende og mente at jeg i samme øiemed som han ønsket at faa hende i min magt.

„Jeg taaler ikke dette,” sa han. „Piken er min. Jeg gjør fordringer paa hende og ved profetens grav: Ingen skal ta hende fra mig!”

Det var ikke saa vanskelig at tilfredsstille folkemengden med en nogenlunde sandsynlig historie, men det var en ganske anden sak overfor Mahmoud som tilmed visste at historien var usand. Der var bare en utvei for mig — at late som om jeg hadde samme motiv som han og kjæmpe saken tilende under den forutsætning. Hvis jeg prøvde paa at redde en spions liv, saa vilde jeg helt miste min popularitet blandt folket, det vilde vække mistanke imot mig og føre til at jeg blev avsløret og arrestert.

„Hvilke fordringer har De paa hende?” spurte jeg.

„Hun var fanget av mine mænd og de var i begrep med at bringe hende til mig, da De la Dem imellem. Det er al den fordring, jeg behøver,” svarte han pralende.

„Den fordring er ikke større end min. Folket befridde hende og overga hende til mig.”

„De fik dem til at befri hende ved den usandhet, De fortalte.”

„Vær nu rolig, Pasha. La os ikke bruke for sterke ord. En av Deres mænd vilde slaa hende — det forhindret jeg, og saa blev den anden slyngel ræd og slap hende. Hun var derfor fri, da jeg tok hende. De forstaar nok hvad det betyr.”

Han stønnet av vrede og forbitrelse og spurte saa: „Hvad er Deres hensigt med hende?”

Jeg vendte mig om til den unge pike med et glødende blik og stirret derpaa fast paa ham.

„Hvad var Deres hensigt? sa jeg og la i mit blik og min tone saa megen skurkagtig betydning som det var mig mulig.

Der lød en stønnen fra den unge pike og hun skjulte et øieblik sit ansigt i sine foldede hænder, men hun fik straks bugt med den skræk der hadde overvældet hende og sprang op.

„La mig dø!” ropte hun.

„Bli sittende,” befalte jeg.

„Hvis De har gnist av barmhjertighet i

Dem, saa drap mig," sa hun, og hendes stemme lød nu kold og rolig.

Jeg førte hende bort til en stol, og efter et øiebliks forløp adlød hun og satte sig. Hendes ansigt var askegraat og likesom stivnet.

I et fuldt minut hersket der taushet, saa spurte Mahmoud: „Hvad er det, De vil ha?"

„Den unge pike," svarte jeg rolig.

„Jeg vil gjøre og betale alt hvad De ønsker."

„De anerkjender altsaa min ret til hende?"

„Nei — ved profeten nei!" skrek han. „De har aldeles ingen ret; men hvis De vil ordne denne sak i mindelighet, saa skal jeg bevare taushet om Dem."

Jeg visste hvad han mente. Han hadde faat nyheter fra Konstantinopel. Naturligvis løi han, naar han sa at han vilde tie og han visste sandsynligvis ingenting. Men jeg lot ham ikke merke virkningen av sin trusel.

„Pasha, De taler i gaader," sa jeg smilende.

„De er en bedrager og —" han stanset pludselig, tænkte sig et øieblik om og forandret pludselig helt sin tone. „Naa De kan ha hende," sa han. „Jeg beklager at jeg har blandet mig i saken," han reiste sig rakte mig haanden.

Han hadde opdaget sit feilgrep og indsaat at hvis han anklaget mig kunde han endnu sikre sig den unge pike, og nu higet han bare efter at komme avsted for at gjøre det.

Selvfølgelig kunde der ikke være tale om at la ham gaa, saa jeg lot som om hans eftergivenhet glædet mig og reiste mig op og trykket hjertelig hans haand. Men i samme nu grep jeg en revolver fra en aapenstaende skuf og satte mundingen for hans bryst.

„Ikke et ord eller en lyd hvis det ikke skal bli Deres sidste," hvisket jeg i hans øre, og et par minutter senere var han bundet sammen som en tyk fugl med en knebel i munden og laa paa en sofa med ansigtet mot muren som om han sov noksaa velbehagelig under det teppe, jeg hadde kastet over ham.

Jeg la revolveren ned i skuffen igjen, og da jeg vendte mig om fra Pashaen, saa jeg at den unge pike hadde faat fat i den og vilde skyte sig en kule for panden. Jeg kom akkurat i rette tid til at hindre hende i det.

„Det behøves ikke. Jeg skal ikke gjøre Dem noget ondt; men jeg maa straks forlate dette sted og De maa følge mig."

„Jeg gaar ikke med. Jeg har hørt nok — altfor meget," sa hun meget bestemt. „Drap mig eller la mig dræpe mig selv."

„Jeg sier Dem at jeg vil redde Dem. Gjør hvad jeg sier."

„Jeg vil ikke — intet skal faa mig til det," sa hun og hendes øine lynte.

Jeg aapnet døren og banket i hændene for at tilkalde min tjener.

„Hans excellence Pashaen sover, og jeg kan ikke vente, til han vaakner. La straks min vogn kjøre frem," befalte jeg. „Overlat ham til hans drømme," tilføide jeg, da Pashaen netop gjorde en bevægelse, og tjeneren stirret paa ham.

Den unge pike hadde sat sig ned igjen og tok tilsynelatende ingen notis av det der foregik.

„Vil De følge med mig?" spurte jeg.

Intet svar.

„De tvinger mig bare til at bruke magt. Det vil jeg meget nødig, men De maa følge med."

„Drap mig først."

„De er avsyndig — men som De vil. Det er Deres egen skyld."

Jeg tok en sterk rem og snodde den om livet paa hende, saa løftet jeg hende op og halvt bar, halt førte hende ut til vognen som holdt utenfor.

Jeg satte hende paa sætet, sprang selv ind og tok fat i den løse ende av remmen. Jeg var ræd for at hun skulde begynde at skrike, saa før vi kjørte, sa jeg med en lav stemme:

„De bør helst vite alt. Saa snart vi er borte, vil min tjener opdage hvad der er hændt Pashaen, han vil løse hans baand, og vi vil bli forfulgt. Hvis vi blir fanget, vil De falde i hans hender — og det, De har hørt, vil overbevise Dem om hvad Deres skjæbne saa blir."

Uten at vente paa svar satte jeg vognen igang. En stund kjørte jeg langsomt, men paaskyndet farten, da vi kom utenfor byen og kjørte saa med fuld fart. Veien var meget ujevn, og vi blev sterkt rystet, men jeg hadde kjørt den ofte nok til at kunne undgaa de værste steder, og vi naadde Ivridge efter knapt en halv times forløp, hvilket var godt kjørt med en tyrkisk befordring.

Min ledsagerinde vedlikeholdt hele tiden dyp taushet, men hun forholdt sig rolig og det var hovedsaken.

I Ivridge blev vi desværre endel forsinket, manden som hadde opsyn med motorbaaten hadde ikke ventet mig, og han hadde laast baaten inde i dens skur, og var gaat sin vei med nøklen. Og da jeg fik brutt op døren, saa jeg at der ikke var spor av petroleum i dens beholder.

Det var en kjedelig historie. Det var umulig for mig baade at fylde beholderen og passe paa min ledsagerinde, og i første øieblik visste jeg hverken ut eller ind. Men der var ingen tid at spilde hvis vi skulde undslippe, for gamle Mahmoud vilde sikkert straks la os forfølge. Vi hadde ikke mer end et kvarter at løpe paa, og følgelig kunde jeg ikke spilde tiden med at diskutere med min ledsagerinde.

Jeg gjorde det første der faldt mig ind.

„Jeg seiler ut i denne motorbaat," sa jeg til hende, „og hvis De følger med mig vil

De bli frelst. Jeg vil Dem intet ondt —" dem disse ord løsnet jeg hendes baand og rakte hende min revolver. „De har frihet til at gaa hvis De tror at kunne redde Dem paa anden maate, men hvis gamle Pasha faar Dem i sin magt, saa maa Gud ha barmhjertighet med Dem. Fra Pashaens side kan De ikke vente nogen."

Og uten at avvente hvad hun vilde gjøre begyndte jeg at gjøre baaten istand.

Jeg slet som en mand der arbeider for livet og alt var færdig, da jeg hørte lyden av vore forfølgere. Jeg lyttet et øieblik og saa da at den unge pike sat i vognen.

„De er efter os," sa jeg. „Ta vognen hvis De vil, men hvis De vil følge mig, saa kom. Der er ikke et sekund at spille."

Jeg antar at lyden av forfølgerne skræmte hende, for hun sprang ut av vognen og op i baaten. Det var i yderste øieblik. Vi var bare nogen faa meter fra landingspladsen, da et par vogner kom rullende, gamle Mahmoud skrek til os at vi skulde stanse, og paa et kommandoord av ham fulgte en sand regn av skud.

Man behøver aldrig at frygte særlig for kulene fra en almindelig tyrks vaaben, og da vi hadde seilet litt over tredive knob, og jeg hadde krydset frem og tilbake i siksak, var der ingen sandsynlighet for at vi skulde bli rammet av kulene. Jeg hadde været saa forsiktig at la min ledsagerinde lægge sig ned, og det viste sig at være en heldig forholdsregel, for da jeg et øieblik senere bøide mig frem for at række hende den pute, hun hadde sittet paa, streifet en kule mine fingrer og saaret dem ganske let. Hadde hun sittet op, vilde det sikkert ha dræpt hende.

Saa hændte der ikke noget værre, etterhaanden stanset skytningen, og jeg satte for fuld fart ut i den aapne sjø.

„Hvor seiler vi hen?" spurte min ledsagerinde pludselig da hun hadde indtat sin plads.

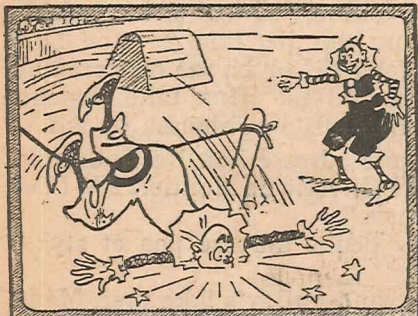
„Jeg kan ikke besvare spørsmaal," svarte jeg, og det kunde jeg virkelig ikke. Det var frem for alt nødvendig at ingen visste hvem jeg var, eller at jeg nogensinde hadde været i Tyrkiet i en hemmelig mission. „De har min revolver og kan bruke den hvis De finder det nødvendig."

Hermed maatte hun la sig nøie, og vi seilte videre, indtil vi befandt os mellem britiske rekognosceringsskiber. Et av disse opdaget os snart ved hjelp av sine lyskastere, det kom seilende bort til os, befalte os at stanse og komme ombord.

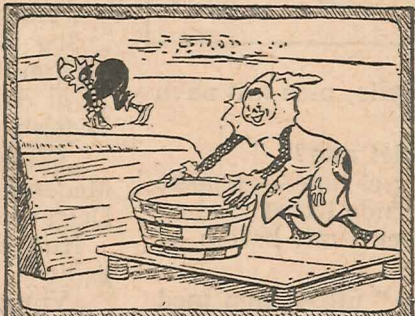
Jeg blev anset for en tyrk, og da jeg bestemt negtet at si andet, end at min ledsagerinde var en spion som jeg hadde fanget under forsøket paa at flygte, blev jeg stengt inde og omhyggelig bevogtet, indtil vi naadde flaatens station.

Her blev jeg igjen forhørt, men svarte at jeg var en høitstaaende embedsmand og

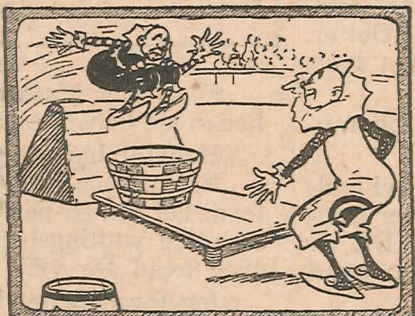
Klovnløier.

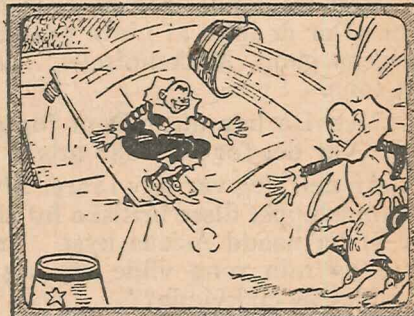
Hvite klovn skal hoppe over en snor, men falder. Sorte klovn gjør nar av ham og sier at nu skal han selv vise hvorledes man hopper over kassen der.

Mens Sorte klovn gjør forberedelser og knytter sine skolisser, anbringer Hvite klovn et springbrett bak kassen og ovenpaa det en balje med vand.

Hvite klovn stiller sig op og venter med spænding paa at høre det store plask, naar Sorte klovn uforvarende havner i vandbaljen. Hopla: en—to—tre!

Sorte klovn hoppet, men dalte ned paa enden av springbrettet saa det vippet og fik vandbaljen til at utsproite sit indhold over Hvite klovn. Voldsom applaus fra publikum.

forlangte at bli ført for admiralen. Endelig fik jeg mit ønske opfyldt.

Jeg sa admiralen sandheten og viste ham mine papirer som tilfredsstillte ham. „Sir, De vil sikkert indse nødvendigheden av at ingen faar vite at jeg ikke er tyrk. Jeg foreslaar at jeg blir sendt til Salonica under bevogtning som en fange. Jeg maa absolut telegrafere til London saa snart som mulig.”

Han samtykket i dette, og da han hadde git sine ordrer, spurte han mig om min ledsagerinde. Jeg fortalte ham hvad jeg visste og at jeg var overbevist om at hun ikke var spion. Jeg uttalte ønsket om at tale alene med hende, før jeg forlot flaatehavnen.

Ogsaa heri samtykket han. Det var bedst, jeg fik vite hvem hun var og hvad hun ønsket der skulde gjøres med hende.

Et øieblik efter kom hun ind til mig, og hendes opførsel overfor mig var nu ganske forskjellig fra hendes tidligere mistillid og frygt.

„Er De fange?” spurte hun.

Jeg nikket.

„Man vil sende mig et eller andet sted hen. Der er intet at gjøre ved det. Det er krigens gang, Mademoiselle,” sa jeg i en let tone.

„Men De har utsat Dem for at bli fanget. Var det for at redde mig?”

„Aa nei. Jeg var selv i fare. Hvis vi hadde undsluppet disse britiske fat skiber kunde vi ha naadd Asiens kyst. Tror De, en tyrk av min rang vilde bry sig om hvad der blev av en kvinde?”

„Men De har hele tiden sagt at De vilde redde mig — og jeg — jeg har mistrodd Dem!” utbrøt hun med øiensynlig anger. „Hvem er De?”

I den store saltørken.

Vestpaa i Nordamerikas fristater, helt ute i Kalifornien finder man uhyre strækninger goldt land, hvor der aldrig falder en draape regn og hvor oiet forgjæves speider efter vand. Bare hist og her er der ved at lede vand ind fra fjerne elver lykkes ved overristing at faa opdyrket landet. Ellers er al den vegetation man møter bare nogen magre og usle totter av halvvisnen asfodil og smaa løkplanter. Mennesker sees sjelden her. Tidligere kunde man støte paa en omstreifende indianerflokk paa smaa, rappe loeeyer, men de er nu ogsaa fortrængt til andre egne, og bare nu og da vaager en kvæghyrde, en av de saakaldte cowboys sig herut for at lete efter noget bortkommet kvæg, som har forvildet sig ut i disse dødens og ensomhetens egne. Det er ogsaa en av disse kvæghyrder disse utrolig utholdende, senesterke, til alle anstrengelser vantæ mænd, som staar her i saltørkenen ved sin styrtede hest. Hans vandflaske er forlængst tømt og efter mange timers ridt i den brændende sol kan hans dyr ikke mer men har kastet sig paa jorden. Det er intet andet at gjøre end at løse sadeltøiet og ofre det, for saa, mand og hest sammen, at vandre videre, hver opbydende sine sidste kræfter for at naa det vandhul, som maa være her paa egnen, siden der er fugleflokker mot himlen. Man naar det nok og man haaber paa nattens kjølighet, som vil kunne gi friske kræfter, saa man i løpet av morgendagen atter finder frem til den „ranch“ fra hvilken man drog ut. Man vil da kunne prise sig lykkelig ved at være sluppet med tapet av endel sadeltøi. Mange mennesker og dyr er omkommet herute og har faat sine knokler bleket i den store saltørkens brændende sol og sand. — Originaltegning av Stanley L. Wodd. Ene-reproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

„Madi Bey, Mademoiselle; men mit navn har ingen betydning.”

„Hvorfor har De reddet mig?”

„Kanske paa grund av et lune — kanskje fordi De har en paafaldende likhet med en av mine yndlingshustruer i mit harem — eller hvad De vil.”

„Jeg forstaar det ikke,” utbrøt hun med en heftig gestus.

„De vil være i sikkerhet blandt disse englændere, men de ønsker at vite hvem De er og hvor De ønsker at komme hen.” —

Dette spørsmaal satte hende øiensynlig i forlegenhet, for hun bet sig i læben og saa skarpt paa mig. „De bør helst si dem det,” tilføide jeg, „med mindre De virkelig er spion og har grund til at være hemmelighetsfuld.”

„Jeg er ingen spion. — Hvad vil de gjøre med Dem?” spurte hun pludselig med et tankesprang.

„Sandsynligvis sende mig til England, saa længe krigen varer. Hvem vet? Eller kanskje sætte mig i frihet. Jeg er likeglad.”

„Kan jeg ikke faa se Dem i Paris eller London? Jeg haaber at komme dit og jeg — jeg vil saa gjerne takke Dem igjen for hvad De har gjort for mig.”

„Kanske jeg kommer dit. Si mig hvorledes jeg kan sætte mig i forbindelse med Dem, saa skal jeg gjøre det.”

Vilde jeg ikke gjøre det? Tanken paa at se hende igjen i min rette skikkelse gjorde et sterkt indtrykk paa mig.

Mens hun betænkte sig, hørtes et kommandorop utenfor døren og en officer traadte ind.

„Tiden er omme,” sa han paa engelsk.

Jeg lot som om jeg ikke forstod ham, og hun forklarte det og ba saa officeren om at gi os et minut til. Hun talte flydende engelsk, og han hilste militærisk og gik.

„Efter denne adresse kan De finde mig: Mademoiselle Olivette de Montier, 234 Place Delgarde, Paris.”

Hun skrev denne adresse paa et stykke papir.

„Vi møtes sandsynligvis ikke mer, Mademoiselle,” sa jeg paa fransk, „men jeg skal aldrig glemme denne dag,” tilføide jeg med et alvor der var frem kaldt av sorgen over at skulle skilles fra hende.

Vore øine møttes, og det var næsten som om hun ante noget av det mysterium, jeg var tvungen til at omgi mig med. Hendes ansigt opklaredes.

„Er De kanskje franskmand?” spurte hun.

Dette spørsmål mindet mig om min pligt. Jeg smilte og rystet paa hodet.

„Ak nei, Mademoiselle,” sa jeg og der gik igjen en skygge over hendes ansigt. „Tillater De?” Jeg tok hendes haand og førte den til mine læber. „Farvel”.

„Nei — ikke farvel. Jeg skylder Dem mer end mit liv, Monsieur. Paa gjensyn.”

„Hvis Allah vil være mig saa naadig.”

Saa bukket jeg og gik bort til døren. Her vendte jeg mig om og møtte hendes øine som lyste gjennom en svak taake av taarer. Jeg stirret for sidste gang ind i dem, saa la hun med et dypt suk sine hænder for sit ansigt og vendte sig bort. Jeg vilde ha git alt hvad jeg eide for at kunne ha fortalt hende sandheten, men pligten forseglede mine læber, og jeg gik ut til de mænd som ventet paa mig.

Hvilke vidunderlige øine! I den korte tid, vi hadde været sammen, hadde alle de forskjelligste følelser avspeilet sig i deres mørke, straalende dyp. Stolthet, vrede, energi og beslutsomhet, skræk, foragt, fortvilelse, men det uttryk som uigjenkaldelig hadde fæstnet sig i min hukommelse var det blide og bedende, sløret av taarer som jeg i adskillelsens øieblik hadde set i hendes øine.

Et minde som jeg visste vilde følge mig hele livet.

V.

Punnie.

Det maa ikke forstaas saaledes at mindet om den oplevelse, jeg nylig har skildret, foraarsaket mig stadig smerte og sorg. Nei, slet ikke bevisstheten om at jeg hadde reddet den kvinde, jeg elsket, fra en frygtelig skjæbne, var mig en stadig kilde til glæde og taknemlighet. Det er daarskap at sørge over det uundgaelige, den eneste visdom er at ta imot det og leve for nutiden og fremtiden. Det er ialfald min filosofi.

Jeg opga ikke ævret uten kamp. — Før krigen var endt, sendte jeg et rekommandert brev efter den adresse, Olivette de Montier hadde git mig, et brev som ikke indeholdt andet end meddelelsen om hvorledes hun kunde komme i forbindelse med „Madi Bey.” Da jeg ikke fik noget svar, fulgte jeg efter brevet til Paris, men fandt da at omtrent hele Place Delgarde var blitt ødelagt under et luftbombardement, og alle mine bestræbelser for at opspore Olivette selv eller hendes familie hadde været frugtesløse.

Først da ga jeg tapt. Jeg er ikke fatalist, men jeg tror ikke at den slags oplevelser er uten hensigt, om vi end ikke i øieblikket forstaar meningen med det. En merkelig tanke slog ned i mig. Dette levende minde om Olivette steg op i mig samtidig med mit bestemte avslag om at delta i regentskapet av den planlagte stat. Var dette mer end et tilfælde — eller var det en styrelse av forsynet?

En saadan stilling vilde helt og holdent opta en mand og hindre ham i at indgaa egteskap. Det vilde ogsaa være i flere aar, før en mand kunde forsvare at bringe en dame ind i dette land.

Betydde dette at jeg skulde ta imot stillingen? Var det mer end en illusion at tro at mine ødelagte kjærlighetsforhaabninger var indledningen til at jeg skulde paata mig dette hverv? Jeg visste at jeg aldrig vilde

gifte mig. Ingen anden kvinde hadde nogensinde gjort et saadant indtryk paa mig. Kvindene interesserte mig, jeg studerte dem og nød deres selskap, jeg beundret mange av dem og det var mig en glæde at behage dem, men aldrig nogensinde hadde jeg tænkt paa at gifte mig med en av dem — før jeg saa Olivette.

Punnie befandt sig bestandig i stor forbauselse over mig og min stilling i dette punkt. Jeg talte aldrig om Olivette for ham eller nogen anden.

„Nat, jeg begriper dig ikke,” sa han engang. „Du kan umulig være kvinnehader, for du er alltid saa snil mot alle kvinder. Hvad er der iveien med dig?”

„Du er saamen mottagelig nok for os begge, Punnie, ikke sandt?”

Han lo muntert.

„Ja, kanskje, gamle ven. Men hvad er der egentlig iveien? Stoler du ikke paa dem?”

„Ikke fuldt saa meget som du, min ven. Men du bevarer jo heller ikke din tillid til nogen kvinde længe ad gangen.”

„Naa ja, gjør bare nar av mig saa meget, du vil. Jeg elsker dem alle.”

„Pun, det er besværlig.”

„Ikke mer besværlig end slet ikke at elske dem,” svarte han. „Jeg begynder at tro at du er en egteskapsfiende og at din opførsel bare gaar ut paa at føre dem bak lyset.”

Han hadde en egen maate at lægge hodet paa skakke og sætte næsen i sky paa og det gjorde han nu, det ga ham et umaadelig viktig og høitidelig utseende.

„Din opførsel betyr vel det motsatte,” sa jeg.

„Aa nei — vent bare, min ven, du blir nok ogsaa fanget en dag.”

„Bedre det end at bli det hver eneste dag, Punnie.”

„Aa, det gjør saamen ikke noget, jeg er all right,” forsikret han og lo igjen helt glad og fornøiet. „Leve kjærligheten! — Ja, kjærligheten leve, „Mysog!” „Mysog” var hans kjælenavn paa mig for tiden — han holdt meget av kjælenavner.

Da jeg naadde Mullion efter min tilbakekomst fra byen, syntes han virkelig ganske „all right” med sit nye sværmeri. Jeg møtte dem nede ved golfbanen. Hun var en Miss Davidson og forekom mig at være en meget tiltalende ung pike. Hun hadde en god figur og var i besiddelse av en viss ubestemmelig skjønhet: blond med horgult haar, sunde røde kinder, lyseblaa øine, opstoppennæse — o. s. v. Hun spilte øiensynlig golf meget godt.

Jeg stod en liten stund og iagttog dem, og det var let at forstaa hvorfor kvindene fandt ham saa indtagende. Han var ingen Adonis — hans ansigtstræk var for smaa og for uregelmæssige, men han var helt igjennem charmerende. Han var hverken mørk eller lys og hans øine var meget smaa, likesom ganske smaa, blaa vandpytter — de var saa blaa som Middelhavet i glitrende solskin. Han hadde brunt, naturlig krøllet haar, en slank fuldkommen vel proportionert figur, bred over skuldrene og slanke hofter, og enhver av hans bevægelser var præget av ynde og elegance. Hertil saa han meget ung ut, skjønt han bare var et par aar yngre end jeg — seks og tyve — og var i besiddelse av hele en halvvoksen guts elasticitet. Hans latter var absolut smittende, og han hørte paa hvad enhver sa som om netop de ord var av yderste vigtighet for ham, og det var som om det var hans livsoppgave at studere enhvers ønsker og oppfylde dem, saa vidt det stod i hans magt. Han var i det hele uimotstaaelig indtagende.

Da jeg kom bort til dem, holdt han paa at lete efter sin medspillers kule som hadde forvillet sig ned i en revne, og jeg la merke

til at saken mellem dem hadde utviklet sig i en betænkelig grad, mens jeg hadde været borte.

„Pete, bry dig ikke om den dumme kullen,” hørte jeg hende si med sin barnslige sopranstemme.

„Jeg skal snart finde den, Mabs,” svarte han som om det gjaldt hundre pund.

„Den er nok i dit hul, men du vil kanskje at jeg skal kaste en anden og vinde point,” sa hun med hele en kvindes foragt for reglene.

„Kan jeg ikke hjelpe dig med at finde den?” spurte jeg nu.

Den vendte sig begge om mot mig og de saa ikke særlig glade ut over avbrytelsen.

„Hallo, er det, dig, Mysog!” utbrøt han.

„Kjære, gamle ven — hvad har bragt dig hit saa snart?”

Han grep min haand og trykket den. Jeg Jeg ga ogsaa hans medspiller haanden og spurte hvorledes det gik med spillet.

„Aa, jeg er saa indisponert idag og kan slet ikke spille ordentlig,” sa hun. „Mr. Punniston vinder hele tiden.”

De spilte saa nogen partier, mens de stadig spøkende mundhuggedes om reglene og spillets gang. Saa hvisket Punnie til mig:

„Er hun ikke storartet?”

Jeg lo.

„Jeg synes, du er en riktig taapelig nar.”

„Ja, det tror naturligvis en slik gammel, kjær Mysog som du.”

„Det gjør heller ikke noget nu — vi har faat marsjordre!”

„Hvad sier du? Hvad skal det betyr?” spurte han spændt.

„Det skal jeg fortælle dig siden. Du kan træffe mig i klublokalet.”

„Men hvad er der iveien, gamle ven? Noget alvorlig?”

„Vent og hør, Pun, og spil saa meget, du kan nu — for du faar ikke mange spil til. Og hør — be hende ikke om at gifte sig med dig. Det er strengt forbudt nu.”

„Ja, nu kan jeg umulig spille mer,” sa han. „Jeg er altfor spændt paa at høre hvad alt dette skal betyr.”

Nu ropte den unge pike paa ham.

„Skynd dig, Pete, Mabs kalder paa dig,” sa jeg smilende.

„Aa, du gamle kvinnehader!”

Han truet leende ad mig og skyndte sig bort.

Det meste av en time tilbragte jeg nu med at studere golfspillet, mens jeg samtidig spekulerte paa hvor vi skulde reise hen, for her kunde vi under disse omstændigheter ikke bli. Jeg hadde netop bestemt mig for Broadstairs, da de to spillende kom bort til mig.

„Mabs” var hørørd i hodet, og Punnie saa usedvanlig træt ut.

„Jeg vandt!” ropte hun glædesstraalende. „Hvad har De gjort med ham, kaptein Whimster? Han spilte aldeles forrykt, efter at han hadde talt med Dem.”

„Saa? Jeg har ikke gjort ham noget, Miss Davidson.”

„Jo, noget maa De ha gjort,” sa hun, og til belønning for mine tjenester ga hun mig en lang beskrivelse av sin seier, næsten av ethvert slag, hun hadde slaat, og hun var i den tro — som mange golfspillere deler med hende — at jeg hang ved hvert av hendes ord med aandeløs interesse.

Punnie sa næsten ikke et ord og han saa meget nedstemt ut. Saa snart vi var alene i vore værelser, spurte han mig om meningen med at vi hadde faat „marsjordre.”

„Se nu ikke ut som om du skal hænges. Der er en mængde steder der er likesaa gode som Mullion.”

„Javist, men —”

„Og der er ogsaa en mængde andre, storartede unge piker. Bare hodet i veiret.”

„Men du har noget paa hjerte, hvad det saa er,” brummet han. „Hvad er der hændt i byen?”

„Naa, for det første lyktes det mig at faa disse brever fra Mrs. Ambrose.”

„Gud ske lov. Hvad mener du om hende?”

„Det er en av de storartede. Hun er meget opsat paa dig. Hvorfor var du saa ivrig efter at bryte med hende?”

„Aa, hun er altfor høitidelig av sig, hun snakket om politik og plaget mig.”

„Hvad slags politik?”

„Aa — alslags — jeg haader politik. — Men hvorfor vil du bort herfra? For et par dage siden talte du om at du var saa glad over at være her.”

„Jeg mener, jeg maa litt nærmere ved tingenes centrum. Jeg har bestemt mig for Broadstairs. Der er god luft, golfterræng — o. s. v.”

„Broadstairs! Jerusalem! Margate! Efter dette himmelske sted? Du blir der ikke en time.”

„Hør — hadde Mrs. Ambroses politik noget at gjøre med Tyrkiet?”

Det ga et sæt i ham.

„Naa — har hun ogsaa fyldt dig med det snak? Har hun kanskje noget at gjøre med denne pludselige reise til Broadstairs?”

„Hvorfor har du aldrig fortalt mig at du har fordringer vedrørende det sydøstlige Tyrki?”

„Hvorfor gaar du ikke og fortæller tilhøre og tilvenstre at du har Victoriakorset — o. s. v.?”

„Punnie, jeg taler i alvor.”

„Ja, men det gjør ikke jeg!” sa han leende. „Hvad bryr jeg mig om den dumme snak!”

„Nuvel, du kommer til at bli alvorlig. Det var angaaende, det dumme snak, at jeg blev kaldt til utenriksministeriet.”

Han la hodet paa skakke og saa paa mig, idet han i spørgende forbauselse trak panden sammen.

„Du vil vel gjøre nar av mig, ikke sandt?”

„Jeg har jo sagt dig at jeg taler i det dypeste alvor.”

„Pyt!” sa han. Saa plystret han sagte:

„Hvad er det saa?”

„Du skal ta det der tilkommer dig i besiddelse. Hele den del av Tyrkiet skal dannes til en uavhengig stat under de alliertes beskyttelse.”

„Det lyder jo saare godt. Det kan nok ogsaa gi mynt. Men det vil vist volde meget besvær —”

„Det er ikke alene et pengespørsmål. De skal være regerende prins —”

Her avbrøt han mig ved at briste i en voldsom latter.

„Du gode Gud!” ropte han. „Jeg tror, den kvinden har gjort dig aldeles tammelumsk, Nat.”

„Mrs. Ambrose kjender til det hele, og det har sandsynligvis noget at gjøre med hendes forhold til dig, men jeg har hørt det hele i utenriksministeriet.”

„Saa kan du reise tilbake til utenriksministeriet og hilse og si nei tak!”

„Du kan ikke avgjøre spørsmålet paa den maate, Punnie. Det omtalte folks samt de alliertes interesser fordrer at du tar det alvorlig.”

„Men hvad i himlens navn kjender jeg til at regjere? Ikke det gran. Desuten er der andre fordringer,” han rystet ivrig paa hodet.

„Der vil bli tat hensyn til alt. Det egentlige regentskap vil bli overlatt til en som vælges av de allierte og den anden fordring — den som fremsættes av Mademoiselle Olina Meredith — vil bli ordnet —”

„Hvorledes?”

„Meget enkelt — ved at du gifter dig med hende.”

Det gav et sæt i ham og han stirret med aapen mund paa mig. Saa lo han igjen og trak paa skuldrene.

„Jasaa, gjør jeg det! Vi faar se! Er det din mening at si mig at du er imot mig i hele denne historie?”

Før jeg kunde svare, kom tjeneren med et kort.

„Der er to herrer som ønsker at tale med Dem, hr. kaptein. De er nede i salonen.”

Den ene herre var Mahmoud Pasha — alias Megri. Han hadde øiensynlig fulgt Gortons raad om straks at opsøke mig.

Det syntes som om saken skulde utvikle sig hurtig.

VI.

„Deres høihet.”

Jeg sa til Punnie at herrene kom angaaende hans affærer og ba ham om at være ved haanden, hvis hans nærværelse skulde ønskes. Jeg var meget nysgjerrig efter at se hvorledes Mahmoud vilde optræ og besluttet ikke at tale tyrkisk for at det ikke skulde bidra til at han kjendte mig igjen.

Monsieur Orfani var naturligvis hans ledsager og de stirret begge stivt paa mig, da jeg gik bort til dem med kortet i haanden. De reiste sig og bukket ceremonielt, og Pashaen forestilte Orfani. Jeg svarte paa fransk, og efter nogen undskyldninger for at ha forstyrret mig og andre almindelige talemaater kom vi til saken.

„Hr. kaptein, taler De mit sprog?” spurte Pashaen.

„Jeg forstaar det, men jeg uttrykker mig bedre paa fransk, hvis det behager Deres excellense.”

Mit svar forbauset ham øiensynlig.

„Jeg trodde, De var helt hjemme i mit sprog.”

„Det kan jeg ikke smigre mig med,” svar-

te jeg paa absolut daarlig tyrkisk og med utpræget engelsk accent.

„Saa skal det være os en fornøielse at tale fransk,” sa han efter en pause, under hvilken han syntes at ha bestræbt sig paa at gjenkalde sig min stemme i erindringen.

„Jeg er Deres excellence forbunden for Deres hensynsfuldhet.”

„Jeg er kommet for at tale med Dem om tyrkiske affærer og for at sikre mig Deres værdifulde assistance i en meget viktig sak. Monsieur Orfani vil forklare Dem de nærmere enkeltheter.

Følgelig begyndte Orfani vidt og bredt at utvikle den plan som jeg allerede kjendte, han ga mig dokumenter som indeholdt beviser for Punnie og Miss Merediths rettigheter og utbredte sig om saken med stor veltalenhet og alvor. Jeg gjorde en del spørsmål og indrømmet tilsidst sakens store betydning.

Saa tok Mahmoud ordet.

„Det glæder mig at De ser saaledes paa saken, kaptein Whimster,” sa han. „Deres erfaringer og kjendskap til landet gir Deres mening stor værdi.”

Jeg bukket høflig for den gamle skurk. „Det er meget venlig av Dem, men i hvilken henseende vedrører dette mig personlig?” spurte jeg med paatat likegyldighet.

„Det er det der har ført os til Dem, Monsieur. Det er vort indtrængende ønske at De overtar regentskapet over den nydannede stat, at De blir tronens støtte!”

Her betraktet han mig fast.

„Hvorfor, Pasha?”

„Det er i de alliertes og i alle andres interesse.”

Jeg lot som om jeg blev meget forbauset. „Pasha, er det Deres alvor?”

„Mit ramme alvor, Monsieur. Det er en yderst viktig og alvorlig sak.”

„Det vil kræve alvorlig overveielse og betænkning. Tillater De at jeg spør Dem hvorfor De har tiltænkt mig denne stilling?”

„Det er ganske enkelt. Fordi De er den eneste mand som egner sig til denne stilling,” og han begyndte nu at ramse op alle mine kvalifikationer, da jeg avbrøt ham.

„Tillat mig endnu et spørsmål: De er tyrk, en mand der indtar en høi stilling blandt Deres landsmænd — hvorfor vil De da ikke hjelpe Deres land i denne sak?”

Han hadde øiensynlig ventet dette spørsmål og hadde svaret paa rede haand.

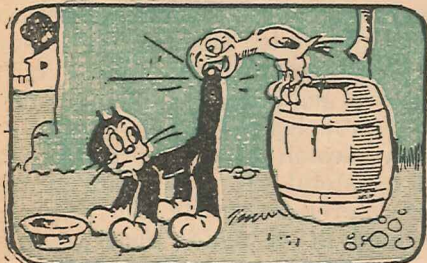
„Ak!” sa han og løftet sine hænder og skuldre i paatat resignation.

„Vi har jo tapt og kan ikke undgaa de sørgelige følger, vi er hjælpeløse, men stræber efter bedste evne efter at komme i besiddelse av vor elskede hovedstad. Hvis denne plan bifaldes av de allierte, vil det forhaabentlig lykkes.”

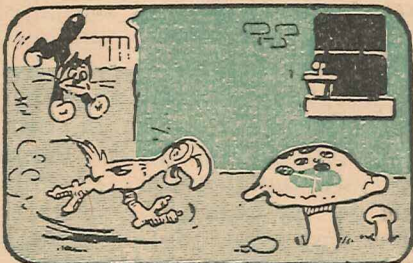
Det var en meget rimelig forklaring, men naturligvis aldeles falsk. Han tænkte bare paa sin personlige fordel.

(Fortsættes.)

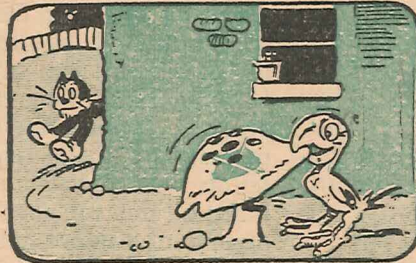
Den listige pappegøie.

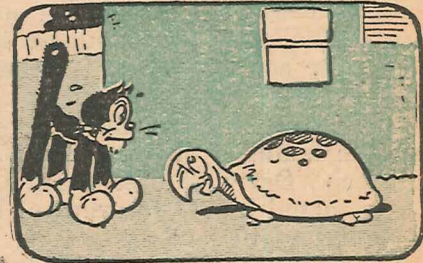
Pappegøier kan være fulde av løier og spilopper. Det maatte Pus erkjende forleden dag, da den pludselig blev nappet i haleclippen av Jacob pappegøie.

Nu var Pus egentlig av et godmodig gemyt. Men selv en Pus' godmodighet har sine grænser og Pus satte øieblikkelig efter Jacob pappegøie i fuldt firsprang.

Men Jacob pappegøie for avsted som en maratonløper smuttet om gatehjørnet og foretok nogen mystiske forbedringer med en kjæmpesog som stod der.

Og da Pus kom til var soppen og Jacob pappegøie smeltet sammen til en livagtig skildpadde, som selvfølgelig ikke hadde set det mindste til en forbi-løpende pappegøie.

Løsning paa opgavene i dr. X's afdeling i nr. 30.

85. Studentene paa fottur: Naar studentene paa to hundrekronesedler fik 4 kroner igjen, har de altsaa tilsammen betalt 196 kroner. Dette beløp er fremkommet ved, at hver student har betalt likesaa mange kroner, som der, var studenter, altsaa ved at et eller andet tal er blitt ganget med sig selv eller er blitt kvadreret som det heter. For at finde dette foreløbige ubekjendte tal maa man gaa den omvendte vei og utdra kvadratrotten av 196, det vil si: finde det tal, som multipliseret med sig selv gir 196. Dette tal er 14. Man vet da paa een gang baade, at der var 14 studenter med paa fotturen, og at de betalte 14 kroner hver ved den paa-gjældende anledning.

86. Speiderne: De 600 speidere blev hver av de tre ganger fordelt paa den her viste maate:

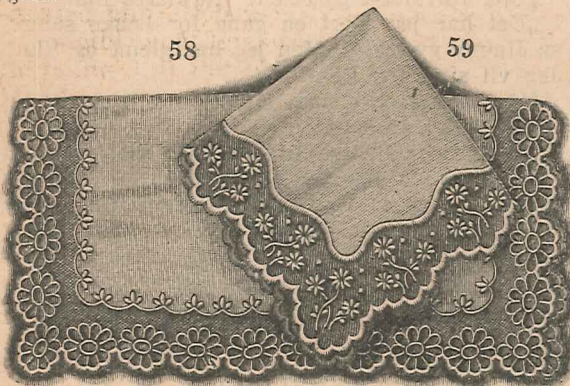
50 — 100 — 50	100 — 50 — 100	150 — 150
100	50	150
50 — 100 — 50	100 — 50 — 100	150 — 150
Farens opst.	Sønnens opst.	Datterens opst.

87. Logograf: Bord, rød, bed, jord, bred, bær, ror, Odde, — jørd bær bed.

33te haandarbeide.

Lommetørklær med tylsbroderi.

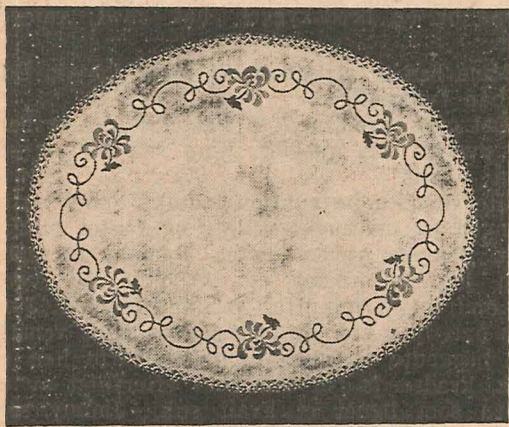
Materialet til disse to lommetørklær bestaar av linon og fin tyl. Broderiet syes med fint, hvitt brodergarn i fransk broder. Tungene i ytterkanten med knaphulsting. Naar broderiet er færdig klipper man med en skarp saks det overflødig stoff bort langs de broderede figurer.

Materiale: Paategnet linon, tyl og garn, pris kr. 2,00 + porto pr. stykke gjennom vor broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raad-giver“ paa side 28.

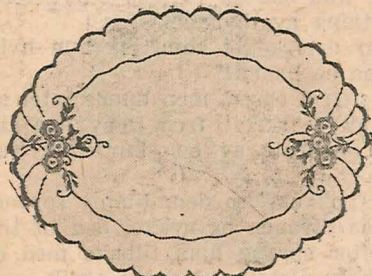
Stor oval bretserviet med kulørt broderi. Med 2 farver blaåt garn syes denne pene bretserviet.

Blomstene syes med den lyseste farve, bladene og stilkene med den mørkeste blaå farve. I kanten knaphulsting eller paasettes 1 blonde.

Materiale: Paategnet angola, garn, pris kr. 2,90 + porto. Blonde kr. 1,35 ekstra. Faas gjennom „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling, Storgaten 49. Bestillingsseddel side 28.

Oval bretserviet med kulørt broderi. Servietten som er 40 cm. lang og 30 cm. bred syes paa hvit angola med to farver blaåt garn. Blomstene syes med aapne knaphulsting, bladene med plattsom, alle streker med kontursting. I kanten knaphulstinger.

Materiale: Paategnet angola, garn, pris kr. 2,25 + porto. Faas gjennom „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel side 28.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Tante Philippas pappegøie.

Av K. R. G. Browne. (Oversat av P. Jerndorff-Jessen.)

Men i det samme smuttet vagabonden som en aal under hans arm.

Mr. James Dexter som saa den unge pike, automobilen og faren i samme øieblik, handlet hurtigt og med aandsnærværelse. Han sprang frem, grep den unge piken i armen, svinget hende rundt og trak hende op paa fortauet akkurat idet automobilen svinget om hjørnet hvor den unge piken hadde staaet. Derefter løftet han paa hatten (faa mænd kunde løfte saa elegant paa hatten som James Dexter) og smilte undskyldende.

„Om forladelse,“ sa han; „jeg haaber jeg ikke gjorde Dem forskrækket!“

Litt forskræmt og anpusten skottet den unge pike op og rystet paa hodet. Jimmy, som var kjender, betraktet hende med dulgt beundring.

Han følte at livet bød paa værre foretagender end at redde en vakker ung pike fra at bli overkjørt. Hun var den nydeligste dame han hadde set paa lange tider og Jimmy blev straks meget indtat i hende; Rødgylde haar hadde altid været hans sværmeri.

„Tusen tak,“ sa hun tilsidst; „den avskyelige cab'en hadde nær overkjørt mig.“

„Og De har forvundet skrækken?“ spurte redningsmanden galant.

„Ja, fuldstændig,“ utbrøt den unge pike muntert. „Tusen tak skal De ha; det var overmaade venlig av Dem.“ Hun smilte elskværdig til ham og gik videre. Med aapen mund og meget skuffet saa Jimmy efter hende indtil hun forsvandt blandt mængden. Hvilken elendig slutning paa en saa lovende situation! Mr. Dexter sukket og gik langsomt videre i retning av sin tante Philippas bolig, hvor han opholdt sig etpar dager.

Tante Philippa samlet paa pappegøier. Der fortælles at doktor Johnsen slog med sin stok paa hvert træ han passerte; tante Philippa kunde ikke se en pappegøie uten at kjøpe den. I et stort kvistværelse øverst i huset bodde ti av disse urolige fugler, hver for sig like merkverdige i tale og i farve. Engang imellem brøt en ut og gik løs omkring i huset, angripende uskyldige fremmedes ben og utstøtende uventede bemerkninger fra kroker og hjørner. Jimmy hadet dem inderlig, en følelse som pappegøiene oprigtig gjengjældte. Hans ben var vistnok de mest pappegøiebitte i hele London.

Da han denne eftermiddag traadte ind i huset, forstod han straks at der var noget iveien iveien med tante Philippa. Hendes skingrende og gjennemtrængende stemme hørtes tydelig fra den korridor som førte ut til altanen over haven — snart bedende, snart lokkende og snart truende. Jimmy som altid var meget tjenstvillig skyndte sig ned gjennom korridoren og opdaget snart tanten som med vildt stirrende øine og fortvilet mine stod og gestikulerte ute paa al-

tanen. Med stor taknemlighet hilste hun hans tilsynekomst.

„James!“ ropte hun ivrig. „Rupert er fløiet bort!“

Jimmy anerkjendte ulykkens omfang og krympet sig under slaget. „Det er han da vel ikke?“ utbrøt han.

Tante Philippa pekte med en dramatisk bevægelse ned mot haven.

„Der er den!“ sa hun med kvalt stemme. „I flere timer har vi nu prøvd paa at fange den. At de slipper løs herinde bryr jeg mig ikke om; men kommer de først ut i haven kommer de kanskje aldrig tilbake igjen. Jeg er hedt utmattet og kokkepiken kan næsten ikke staa paa benene.“

Da den interesserte Jimmy kikket ned, opdaget han kokkepikens svære skikkelse, hoppende snart hit, snart dit, mens pappegøien Rupert, stadig utenfor hendes rækkevidde, flagret foran hende. Av hele tante Philippas elskede dyrebestand var Rupert den hun elsket høiest. Det var en umaadelig stor fugl av en tiltalende grøn farve, hist og her blandet med rødt, i besiddelse av etpar listige, velberegne øine, en sardonisk sans for det humoristiske og et litet, men utsøkt gloseforraad paa tre sætninger. Den overlegne lethet hvormed den undvek den vektige kokkepikes krum-spring, tydet paa at den vilde ha foretrukket efterstræbelser av værdigere kaliber. „Dette her,“ syntes den at si, „er altfor kjedelig let!“ Jimmy smilte muntert og klappet tante Philippa paa skulderen.

„Vent litt, tante,“ sa han opmuntrende, „saa skal jeg prøve. Kokkepiken maa ikke overanstrenge sig slik i denne varmen.“ Han sprang nedover trappen, vinket den utmattede og lettede tjenestepike tilside og bevæget sig forsiktig efter Rupert. Det lot til at fuglen straks blev mer oprømt; livet fik større interesse for den. Den maalte Jimmy med et foragtelig blik og lot ham komme saa nær at han næsten kunde naa den. Men i sidste øieblik flagret den tilside og fløi op paa muren like ved, hvorfra den fikserte Jimmy med et satirisk blik og avleverte den første av sine tre sætninger.

„Fy for pokker!“ sa den med avsky og da dens forfølger gjorde et sprang henimot den, vendte den sig hastig og fløi ned av muren. Ved det nederste av haven og av de haver som laa tilhøre og tilvenstre derfor løp en lang, lav mur, paa hvis andre side der strakte sig en lang række enetages ateilerer, hvis store, skraa vinduer gik like ned til muren. Da Rupert var kommet ned til denne mur, saa den sig overmodig om og bevæget sig derpaa hurtig tilvenstre.

„Lille Rupert!“ kaldte Jimmy lokkende, „kom hit!“

Pappegøien som altid var mottagelig for en samtale stanset, vendte sig om og avleverte med øiensynlig avsky sin næste sætning.

„Kys mig, kjære!“ sa den med mørk mine og hoppet videre. Helt utmattet av at le løftet Jimmy sig op paa muren og fulgte efter. Paa den ene siden laa forskjellige bakhaver, paa den andre de store ateliervinduer og da muren var meget smal krævdtes der stor behændighet for at undgaa en ulykke.

Forgjæves bestræbte Jimmy sig paa at indhente pappegøien, som nu og da stanset for at klø sit venstre øie med sin høire fot eller utførte en lignende balancebedrift, som fylgte den farefuldt balancerende Mr. Dexter med misundelse. Pludselig saa han noget som fæstet ham som lamslaa av rædsel til muren.

Ti meter foran ham var et av vinduene lukket op for at slippe ind frisk luft og i den aapning som saaledes var fremkommet stod Rupert med hodet paa skakke og kikket paa ham med sit lure og intelligente blik. Da de skrækkelige muligheter som denne situation kunde avføde gik op for Jimmy, gjorde han et sidste fortvilet forsøk.

„Rupert!“ ropte han med stor ømhet. „Kom hit, gutten min!“

„Gutten min“ sendte ham et koldt, hjerteløst blik som ledsagedes av det sidste nummer paa repertoiret.

„Et stykke sukker?“ spurte den ironisk, hvorefter den vendte sig om og hoppet ind gjennom vinduet.

„Du milde himmel!“ utbrøt den ulykkelige

Jimmy, „hvad skal dette bli til?” Han balancerte fremover, naadde vinduet og kikket ned. Nedenfor ham, i bare nogen faa meters afstand laa et stort, sparsomt møblert atelier, utstyrt med etpar staffelier og en mannequin. Av den forbitrede Rupert eller atelierets beboere var der intet tegn at se. Jimmy blusset av harme og strakte hals for bedre at kunne se ind i det bakerste av atelieret.

Men det skulde han ikke ha gjort; for ved at strække hodet saa langt frem tok han overbalancen. Han grep vilt for sig med begge hænder, men han kunde intet støttepunkt finde og med et kvalt utrop faldt han fra muren ned i avgrunden.

Det er jo en almindelig tro at der gives et forsyn, hvis opgave det er at forme vor skjæbne, lede vore fjed og skride ind naar den ulykke som ikke er bestemt for os truer med at ramme os. Det maa ha været dette forsyn som hadde sørget for at Mr. Dexter gjorde sin entre i de kunstneriske kredser.

Divanen var høi. Jimmy faldt paa hodet ned paa den og den kastet ham op i luften igjen og fortsatte at spille ball med ham indtil fjærene ophøre at fungere og han blev istand til at beskue sine omgivelser.

Hans første følelse var ren og skjær panik. Der var intet tegn til Rupert og han følte sig overbevist om at atelierets beboer vilde ha meget vanskelig for at værdsætte situationen, hvis han kom tilstede og opdaget en fremmed ung mand paa sine enemerker. Jimmy stirret forvildet omkring i rummet. I en eller anden krok maatte jo Rupert, den skjændige ophavsmand til hans uheld, sit og lure. Pludselig fængsledes hans blik, av en itureven konvolus som laa paa gulvet ved hans føtter. Han bøiet sig og tok den op i haab om ved dens hjælp at finde oplysning om atelierets beboer. Paa konvolutten stod navnet „Miss Pamela Kay” og den var adressert til atelieret. Et pent navn, tænkte Mr. Dexter og han forbandt det i fantasien med en eller anden kvindelig kubist med kort haar, gummisko og opstaaende krave. Jimmy gyste og hans rædselsfølelse kom igjen, han overgav Rupert til dens skjæbne og kravlet hurtig op paa det øverste av divanen.

Men akkurat idet han grep fat paa vinduskarmen avbrøt en svak lyd ved døren stilheten og rotfæstet ham i hans rædsel til stedet. Lyden kom fra en nøkkel som blev stukket i døren.

Idet han med aapen mund stirret mot døren blev denne aapnet og en ung pike traadte ind. Da hun saa ham for hun sammen og utstøtte et litet skrik. Jimmy fortsatte at stirre paa hende. Gjenskjendelsen var øieblikkelig og gjensidig. Skjæbnens ironi hadde latt ham redde denne unge piken fra at bli overkjørt, bare for at gjenintroducere ham for hende under disse pinlige omstændigheter.

„Aa!” utbrøt hun. „Er det Dem?”

„Ja, det er mig,” svarte Jimmy med svak stemme.

„Hvad gjør De her?” spurte hun kjølig. Jimmy lot sig gli ned fra sin ophøiede plads og smilte forsonende. Han følte sig som en fuldstændig idiot.

„Jeg kom for at fange min pappes tante,” forklarte han hurtig.

Den unge pike for sammen og stirret forstrøket paa ham, hvorefter hun traadte etpar skritt tilbake. „Deres hvad?” spurte hun nervøst.

„Min pappes tante — nei, jeg mener min tantes pappes tante,” stammet Jimmy. „Den er fløiet ind gjennom Deres vindu og jeg faldt ned gjennom det da jeg kikket efter den.” Mens han sa det følte han at historien lød litt utrolig. Hun sendte ham da ogsaa et mistroisk blik.

„Hvor er den?” spurte hun.

„Det vet jeg ikke,” bekjendte den ulykkelige Jimmy. „Den maa være et eller andet sted her, for jeg forsikrer —” Hans stammende tale blev brat avbrutt ved en høi banking. De for begge sammen og den unge piken gik bort til døren.

Denne blev aapnet. Utenfor og fuldt synlig for den forvirrede Jimmy viste sig en politikonsstabels gigantiske og virkningsfulde skikkelse. Han berørte sin hjelm med pekefingeren og sa med en stemme der som en torden buldret gjennom det store rum. „Undskyld, Miss, kjøbmanden borte paa hjørnet sa at han syntes han saa en mand springe ind gjennom Deres vindu

og derfor syntes jeg det var bedst jeg kom og saa litt efter. Jeg har lagt merke til en kavalier som har drevet omkring her de sidste dager og som ser litt fordægtig ut. De har vel ikke set noget mistenkkelig?”

Den unge piken lot blikket vandre hurtig fra betjenten til Jimmy og tilbake igjen.

„Nei,” svarte hun, „her har ingen været. Jeg har været ute; men min ven her har sittet herinde i nogen tid. Hun vendte sig mot den forbausede unge mand. „De har vel heller ikke set noget?” spurte hun.

Jimmy rømmede sig og rystet paa hodet. „Nei,” sa han med svak stemme, og den unge piken vendte sig paany mot konstablen.

„Jeg antar at kjøbmanden har set feil,” sa hun. „Som De hører har her været nogen her.” Efter et sidste undersøkende blik omkring i rummet beredte konstablen sig paa at ta avsked.

„Ja, da maa det ha været en feiltagelse,” sa han. „Men kavaleren har jeg set og han saa ut til litt av hvert. Naa — jeg faar nok fat paa ham. Undskyld at jeg har uleilighet Dem, Miss.” Han berørte igjen sin hjelm og forsvanadt med stor værdighet. Den unge piken lukket døren efter ham og gik midt ind i atelieret.

„Jeg antar,” sa hun langsomt, „at det var Dem han mente.”

„Det antar jeg ogsaa, Miss Kay,” sa Jimmy aandsfraværende. Den unge piken studset og saa skarpt paa ham.

„Hvorfra kjender De mit navn?” spurte hun.

Jimmy vaaknet op fra sin aandsfraværelse og pekte paa konvolutten. Der blev en ny pause, under hvilken den unge piken trampet harmfullt med foten i gulvet.

„Aa,” utbrøt hun saa pludselig at han for sammen, „hvorfor gjorde De det? De ser jo ikke — jeg mener, De ligner jo ikke denslags mennesker.”

Fuldstændig overvældet av dette utbrudd stirret Jimmy maalløs pa hende. Med en slags underbevisst beundring la han merke til hendes lynende øine og den haanlige tone i hendes stemme. Først litt efter litt gik situationen i sin helhet op for ham og idet han segnet om paa divanen, betragtet han hende i taus forbauselse. Det var altsaa dette hun trodde om ham. Hun trodde at han var en person som drev omkring for at finde anledning til at snike sig ind i andre menneskers huser. Hun trodde at det var ham som konstablen holdt øie med. Hans første følelse var ærgrelse. Han visste godt at han ikke var nogen Apollo; men at hans utseende kunde ligne en forbryders hadde han hittil ikke trodd. Dum kunde han kanskje kaldes; men ond — nei! Dog — da han husket paa sin dragt, svandt hans vrede. En gammel, slitt havejakke, ikke altfor rene flonelsbenklær og en av alder sterkt medtat sixpence passet unegtelig langt bedre til en vagabond end til en gentleman. Historien om Rupert skulde ikke gjøre hans renommé bedre — alt talte mot ham. Da dette gik op for ham, smilte han indvendig og tok sin beslutning. Han vilde for enhver pris dyrke bekjendtskapet med Miss Kay.

„Naa,” sa han med en beundringsværdig handtstemme, „noget maa man jo ta sig til.” Miss Kay satte sig paa kanten av bordet, svingte med den ene fot og sendte ham et forvirrende skarpt blik fra de graa øine.

„Er De arbeidsløs?” spurte hun.

„Ja, for øieblikket,” tilstod Jimmy.

„Hvad er Deres bestilling?” fortsatte hun krydsforhøret.

„Aa,” svarte forbryderen, „hvad der tilbyr sig; jeg er ikke kræsen.”

Pamela (for saaledes hadde Jimmy den dristighet at kalde hende i sine egne tanker) saa litt forvirret paa ham.

„De — ser ikke slik ut,” sa hun nølende. „De er ikke av den slags —”

„Aa,” avbrøt Jimmy hende, „det er ogsaa min største fordel. Jeg” — her blev hans stemme melankolsk — „jeg har kjendt bedre dager” Han begynte da interessere sig meget for sin rolle og paatok sig en skamfull mine.

„Det kan jeg godt se,” sa Pamela. „Det er kanskje ikke riktig av mig; men De — De har gjort mig en tjeneste idag — og — jeg vil ikke vise mig utaknemlig. Hvis De —”

I dette øieblik ringte telefonen høit og indtrængende. Den unge piken lot sig gli ned fra bordet og gik over til den.

„Hallo! — Ja, det er mig! — Hvad! kan De ikke komme? — Ja, men De maa! — Jeg maa absolut ha det færdig idag og der er ikke tid til at finde andre! Naa — ja, da kan De vel ikke saa godt; men det er meget kjedelig! — Adjø!” Hun hængte røret op og kom tilbake og der var et ærgerlig uttryk i hendes ansigt. Jimmy som var avgjort opportunist skyndte sig at benytte anledningen.

„Kunde ikke jeg?” spurte han. Hun saa aandsfraværende paa ham; hendes tanker var øiensynlig optat av et paatrængende problem.

„Kjender De noget til det?” spurte hun. „Javist!” svarte Jimmy med umaadelig begeistring. „Til hvad?”

Pamela vaaknet av sin aandsfraværelse og smilte.

„I øieblikket trodde jeg at De visste det,” sa hun. „Det var min model der var tale om. Han skulde være kommet nu, men han sier at han uventet har faat besøk av sin onkel, og billedet skal være færdig.” Det lot til at hun, hvad Jimmy med tilfredshet bemerket, i øieblikket hadde glemt sin gjests beskaffenhet; hun pekte bort paa staffeliet, hvor der stod et halvfærdig utkast til en gateplakat med en stolt kavalier som røk paa en forhistorisk cigaret.

„Røk Kavalier-cigaretten!” forklarte hun.

„Det har jeg gjort en gang for længe siden,” sa Jimmy gysende. „Men jeg har glemt og tilgit. Jeg vil sitte for Dem!”

Miss Kay sendte ham et hastig blik og rystet paa hodet. „Aa nei!”

„Hvorfor ikke?” sa Jimmy. „Jeg skal staa saa stiv som en klippe; og jeg skylder Dem jo noget fordi jeg er brutt ind til Dem. Og jeg er virkelig ganske uskadelig, forsikrer jeg Dem!”

„Aa, jeg er ikke spor ræd for Dem!” svarte Pamela litt spotsk; „men jeg tænkte paa om De kunde.” Hun syntes at overveie dette spørsmål.

„Naa,” sa hun derefter litt nølende; „jeg vet ikke hvad jeg ellers skal gripe til. Jeg maa ha det færdig idag. La os forsøke. Det meste av det er færdig — heldigvis. Bak skjærmen der finder De en hat og en kappe.” Hun vendte sig om mot staffeliet og Jimmy, som ønsket sig tillykke med begivenhetenes utvikling, skyndte sig bort til skjærmen for at hun ikke skulde faa tid til at skifte sind. Straks efter kom han tilsyne, smagfullt utstyrt i en elegant ridderkappe og en bredskygget hat med vaiende fjær.

„Mine ben er rigtignok litt forut for sin tid,” sa han tvilraadig.

„Det gjør ingenting,” sa Pamela; „det er bare det øverste det gjælder. Kom saa hit og stil Dem — slik!”

Efter hendes instruksjon indtok Jimmy nu en tvungen og unaturlig stilling og fæstet blikket stivt paa en revne i taket. Pamela betragtet ham kritisk, nikket og begynte sit verk.

I omtrent ti minutter var der taushet. Jimmys hals blev mer og mer stiv og hans venstre ben begynte at sove. Pludselig hørte han en svak, kradsende lyd som blev efterfulgt av en anden som lignet et kvalt suk. Jimmy som var ganske ukjent med alt som vedrørte kunsten og trodde at lyden skyldtes Pamela antok at det var et eller andet som stod i forbindelse med hendes verk og enset det ikke før hun frygtosomt utbrøt:

„Hvad var det?”

Jimmy lot halsen gli tilbake i den naturlige stilling, flyttet sit venstre ben og vendte sig halvt om. Han saa da Pamela stirre forskræmt bort i retning av divanen.

„Det var derfra det kom,” sa hun hviskende, „og jeg saa en haand!”

Jimmy stirret ogsaa, men kunde intet se; men da han tok et skritt frem blev den trykknede stilhet avbrutt av en skurrende, velkjendt stemme.

„Fy for pokker!” sa den. Jimmy sprang frem, tok fat paa divanen og rykket den ut til siden. Men derefter sprang han tilbake med et gisp, mens Pamela utstøtte et svakt skrik.

Utstrakt paa gulvet laa en liten, ældre mand med et vissent ansigt og et simpelt utseende og da han saa at han var opdaget begynte han at bande, mens han besværlig reiste sig

op. Som i et drømmesyn saa Jimmy at han under armen holdt den forpjuskede Rupert som sprellet voldsomt for at slippe fri. Det var den som først brøt stilheten.

„Et stykke sukker!” spurte den mørkt fortvilet og begyndte igjen at sprelle. Manden gav slip paa den og utstøtte et lettelsens suk. Han var en person av et meget uttaltalende ydre. Hans drag, som var meget futuristisk baade i farve og snit, holdtes hovedsagelig sammen av seilgarn. Han hadde tydelig nok ikke varet barbert paa flere dager og den venstre stortaa kikket koket ut av støvlenesen. Det lot ikke til at det var skamfuldhet han følte ved at være opdaget, men hans smaa rindende øine vandret frem og tilbake mellom Pamela og Jimmy. I de første øieblikke var Mr. Dexter allfor overvældet til at kunne tale og da den fremmede saa at man ventet en forklaring av ham, gik han i breschen.

„Undskyld, gode herre,” sa han ventig; „jeg skal nok forsvinde; jeg laa og tænkte ved mig selv at De blev nok aldrig færdig. Forresten kunde jeg være blit der saalænge det skulde være hvis det ikke hadde været for den forbitrede fugl. Den hoppet ind under sofaen like før De kom ind og jeg hadde min fulde hyre med at holde den rolig. Den haade bet og nappet mig. Og saa hadde herren nar tat livet av mig da De kom dumpende ned pa divanen.” tilføjet han i en bebreidende tone. „Jeg hørte De kom langsmed muren og saa smuttet jeg ind under der. Først trodde jeg at De kom i samme forretning som jeg; men nu ser jeg at jeg har tat feil.” Han taug og lo tilfreds. „Jeg tænkte at konstablen skulde tat Dem i kraven — ja, det gjorde jeg.”

Mens Jimmy blev staaende maalløs og hverken visste hvad han skulde si eller gjøre, tok Pamela ordet.

„Aa!” utbrøt hun glad og forbauset, „saa er De altsaa slet ikke — det var ikke Dem —” Jimmy saa paa hende.

„Nei,” sa han, „det er jo tydelig at det er ham her. Hvad —”

„Aa!” ropte hun pludselig. „Pas paa!” Jimmy vendte sig brat; men i det samme smuttet vagabonden som en aal under hans arm, naadde i to lange sprang døren, rev den op og forsvandt. Jimmy utstøtte et ærgerlig rop og for efter ham.

Da han kom ut paa gaten saa han at manden styrtet avsted tilhøire og satte øieblikkelig efter ham. Han hadde ganske glemt hvorledes han var klædt, men det blev snart øiensynlig at de som færdedes i Kensingtongaten ikke lot dette gaa ubemerket hen. Synet av en ung mand, hvis øverste halvdel var iført maskeradedragt, mens resten var utstyrt normalt, styrtende i rasende fart nedover en fredelig gate kunde nok interessere selv den mest blasserte borger og Jimmy merket godt at han snart hadde et helt følge efter sig.

Desværre for tilskuerkredsen blev forestillingen ikke av lang varighet. Under sin bestræbelse for at øke farten snublet Jimmy og faldt saa lang han var, i samme øieblik som hans offer forsvandt av syne om et hjørne. Han satte sig overende og saa sig selv som midtpunkt for en liten, men meget interessert skare, hvis fremherskende mening som han hørte var at dette var resultatet av et veddemaal. Der var dog nogen som holdt paa at det nok snarere var en filmoptagelse.

Høist forvirret og meget ærgerlig over at vagabonden var sluppet fra ham fik Jimmy endelig reist sig op, brøt gjennom den beundrende skare og satte paa sprang tilbake mot atelieret, idet han rev hatten og kappen av mens han løp. Med stor lettelse traadte han ind og smækket døren i efter sig.

Derefter stod han brat stille og stirret paa Pamela som sat paa divanen og rokket frem og tilbake, mens hendes skuldre rystet og hun skjulte ansigtet i hændene. Rupert sat paa det øverste av staffeliet i dyp taushet, travelt beskjæftiget med at gjøre et høist nødvendig toilette.

Jimmy kastet kappen og hatten paa en stol og gik bort til Pamela.

„De maa ikke graate,” sa han medynksfuld. „Vagabonden er rigtignok sluppet bort, men jeg tror ikke han har tat noget her.”

Pamela tok hændene fra sit blussende ansigt og han saa med litt forbauselse at hun rystet av en ubetvingelig latter. Han følte sig litt fornærmet over dette.

„Bli ikke sint,” sa hun stadig leende; „men De saa virkelig saa komisk ut da De styrtet ut av døren. Det var forresten meget pent av Dem!”

I det samme fik hun øie paa Rupert og hendes latter hørte pludselig op.

„Vil De ikke si mig hvem De virkelig er?” sa hun.

„Mit navn er Dexter,” svarte han. „Mit fornavn er James og av profession er jeg journalist.”

Hun sendte ham et sælsomt blik.

„Og jeg — jeg tok Dem for at være indbrudstyv,” sa hun.

„Det skal De ikke bry Dem om,” sa Jimmy trøstende; „hvem vet om jeg ikke nu griper til den næringsvei; den synes at være meget interessant.”

Pamela hørte tydelig nok ikke hvad han sa; men hun saa ut som om hun tænkte paa et meget vanskelig problem.

„Ja, men hvorfor gav De Dem da ut for en slik en?” sa hun tilsidst. „Jeg synes ikke det var nødvendig — gjør De?”

Med litt ængstelse bemerket Jimmy at hendes tone var blit noget kjølig. Der blev et øiebliks taushet, som Rupert som følte sig noget ignorert fandt det beleilig at utfylde.

„Kys mig, kjære!” ropte han med en sørgelig mangel paa taktfølelse. Den paafølgende taushet blev endnu mer trykkende end før og Jimmy som besat store tekniske evner reist sig nu op.

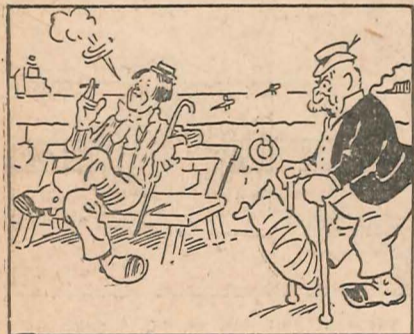
„Det gjør mig ondt at jeg gjorde mig skyldig i dette lille bedrageri,” sa han. „Det var meget upassende gjort av mig; men jeg — jeg hadde nu mine grunder til det.” Han stanset for at hente mod til et sidste slag. „Jeg syntes det var den bedste utvei til at lære Dem litt at kjende.” Han taug igjen, forfærdet over sin dristighet; men der kom intet svar. Han rakte armen ut, tok den skjændige Rupert ned fra staffeliet og stak den ind under armen.

„Naa-ja, da er det kanskje bedst jeg gaar,” sa han. „Adjø!”

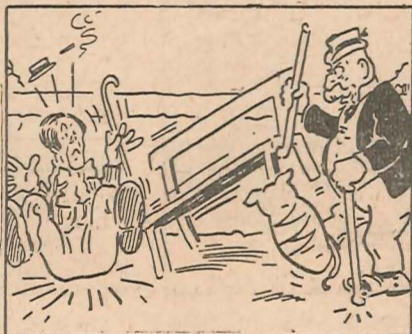
Han vendte sig langsomt mot døren; men idet han tok fat paa haandtaget, stanset Pamelas stemme ham.

„Mr. Dexter,” sa hun. Jimmy vendte sig om mot hende. Miss Kay stirret op mot en liten sky som saaes gjennom vinduet. „Plakaten med kavaleren,” sa hun blidt — „den har vi jo ikke faat færdig endnu!”

En podagrists oplevelser.

1. En dag da jeg kom og vilde sætte mig paa min sedvanlige bænk, hvor jeg nu hadde sittet hver dag i snart firni aar, fandt jeg den optat av en utrolig naraglig fyr med damefrisyre og en dimnutiv klovnhat.

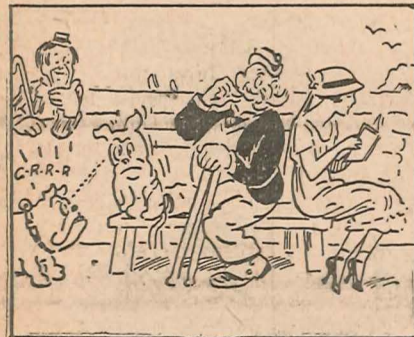
2. Undskyld min herre! Den bænk er saa godt som min,” sa jeg. „Jeg har aldershævd paa den, saa De maa nok flytte Dem!” Dermed vippet jeg med min stok bænkens saa tyren trillet ned paa jorden.

3. Saa satte jeg mig tilrette med min daarlige fot — jeg lider av podagra — anbragt paa bænkens og gav mig til at læse min avis og skjænket ikke den naraglige fyr den mindste tanke mer.

4. Bedst som jeg sat fordypet i en utrolig spændende roman kom der en ualmindelig nydelig, ung dame bort og spurte høflig om jeg hadde noget imot at hun tok plads paa bænkens ved siden av mig.

5. Om jeg hadde noget imot oet? Nei tvertimot! — Jeg var saa glad som en nyslaat toskilling over det behagelige naboskap og jeg glemte sandelig baade min podagra og den spændende roman og alt omkring mig.

6. Da skulde jeg paa en pludselig og voldsom maate bli revet ut av mine søte drømmer: En frygtelig, glupsk buldog for pludselig paa mit syke ben og satte tændene saa dypt i det at jeg maatte skrike høit.

7. Nu bakefter, da jeg har faat forklaringen, forstaar jeg godt dyrets optræden. Bemerk billede nr. 3 og se hvorledes narren med klovnhatten der holder paa at omgaae min podagrafot til en glupende buldog. Uforskammede fyr!

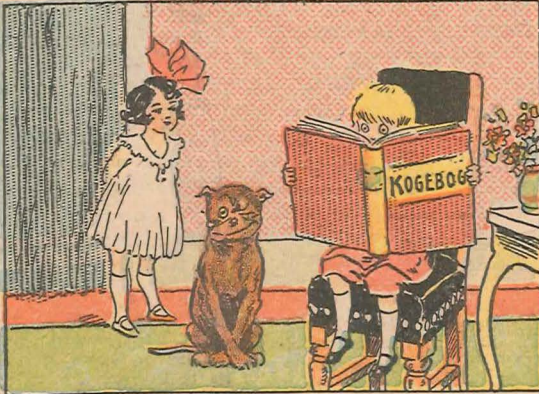
8. Og det værste var næsten, at da den rigtige buldog hadde slæpt avsted med mig — langt bort — satte den uforskammede fyr sig ved siden av den skjønne og fridde til hende og fik — ja! Var det ikke lumpent?

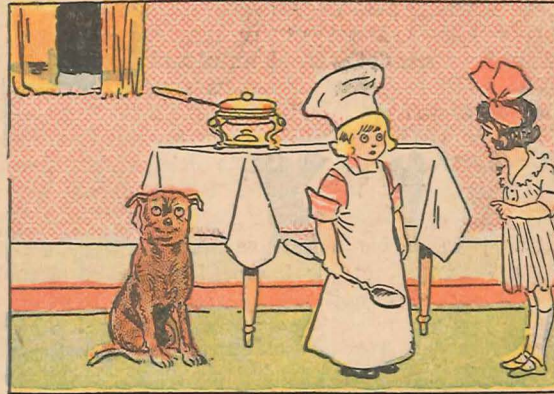
Buster Brown optræder som kokekunstner og Tiger er uheldig da han skal smake paa osteposteien.

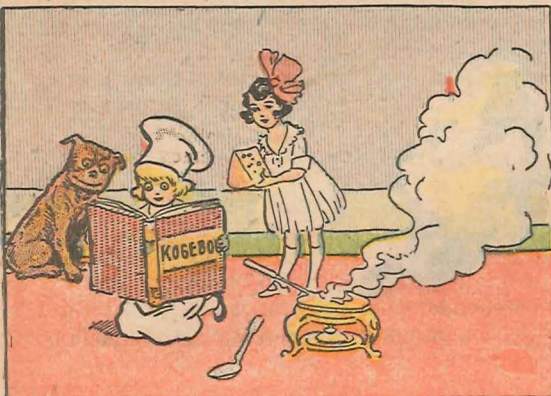
1. „Hvor kommer du fra, Mariane?“ spurte Buster, da han møtte søsteren med en stor bok under armen. „Jeg har været paa kokeskole og du kan tro det var morsomt. Vi lærte at lage saa mange retter baade øllebrød og pandekaker og kjøtkaker“

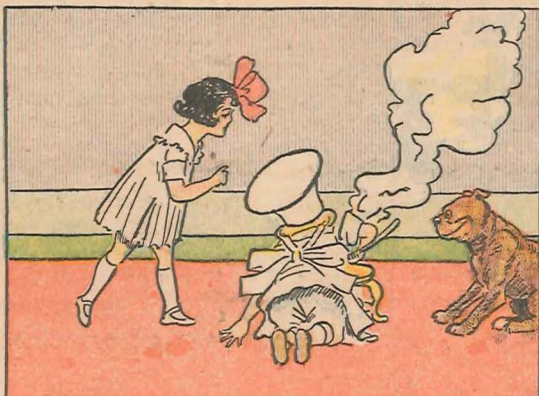
2. „Pvi, ikke andet! svarte Buster. „Det er da ikke noget ved. Nei, laan mig kokeboken, saa skal jeg finde noget som smaker meget bedre! Ja, se her er noget! Side 34 staar der hvorledes man lager osteposte! Se, det er da noget!“

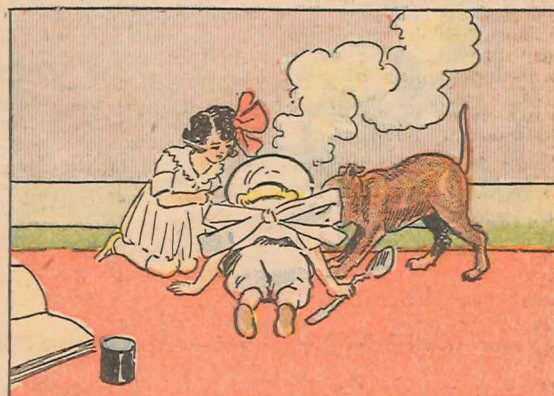
3. „Og nu skal jeg vise dere hvorledes man optrær i den høiere kokekunst!“ forsatte Buster. „Du maa være min kjøkkenassistent Mariane. Nu kan du foreiøbig gaa ut og hente et stykke schweizerost. Men der ska være mange huller i det!“

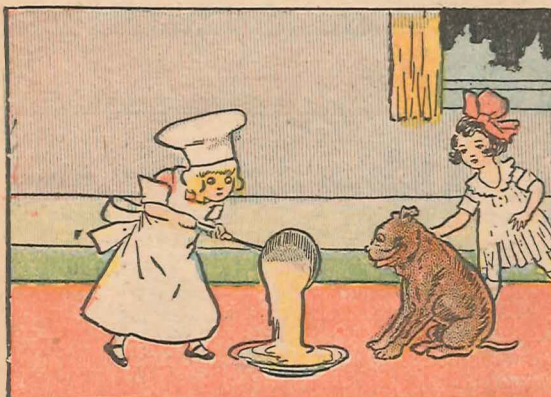
4. Litt efter kom Mariane tilbake med osten. Hun fandt Buster og Tiger sittende paa gulvet, begge ivrig studerende i kokeboken. „Jeg synes der staar der skal egg i, Buster!“ sa Tiger. „Glem ikke det! Egg gir smak og kulør. Egg, uhm!“

5. „Nu koker det godt!“ sa Buster. La os ikke glemme noget. Der er fløte i der er sukker, der er egg, der er ost. Hvad er der saa mer?“ „Har du husket mel, Buster?“ spurte Mariane. „Mel, det er rigtig. Løp efter mel!“

6. „Mon det ikke snart er færdig, Buster?“ spurte Mariane dellagende. „Færdig?“ svarte Buster. „Det skal koke et helt kvarter, ellers er ikke osten kokt rigtig ut. Vent nu bare!“ „A-a-ah, hvor godt det lugter!“ sa Tiger.

7. „Se saa, nu er det færdig!“ sa Buster. „Nu skal det bare hældes op og avkjøles, saa er det klart til at spises.“ „Aa, faar jeg smake litt med det samme Buster?“ bad Tiger indtrængende. „Nei, ikke før det er koldt!“ svarte Mariane.

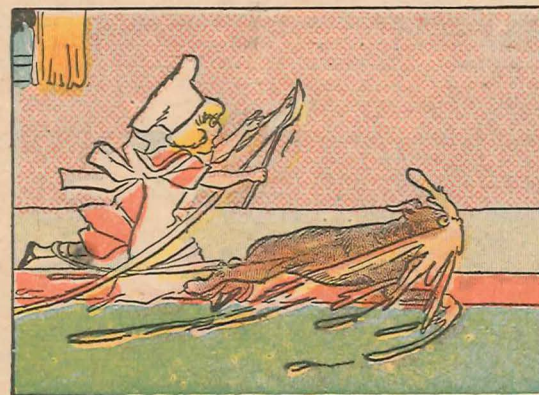
8. Men Tiger var en utaalmodig slikkepot. Han kunde ikke vente til Busters osteposte var blitt kold. Bare akkurat saavidt slikke en liten smule kunde man vel mente han. Og saa gjorde han det. Osteposteien hang fast i næsen paa ham.

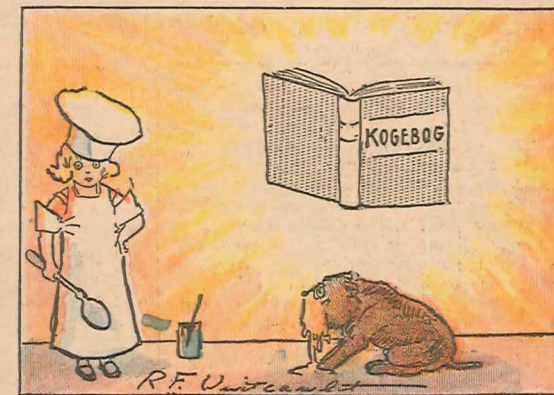
9. Og det var ikke tale om at han kunde faa den til at slippe igjen. Det var likesom posteien var av gummielastikum og Tiger fik langt bedstefarsskjeg. „Hjælp mig da!“ skrek Tiger. „Ja, nu kommer jeg med skeen!“ sa Buster. „Bare vent!“

10. Men det hjalp ikke det mindste at Buster kom med skeen. Osteposteien var ikke til at faa av, den vilde ikke slippe Tigers næse og poter. „Der maa være kommet klister i, Buster!“ sa Mariane. „Eller ogsaa er der trykfeil i kokeboken!“

11. Tilslutt forsøkte den arme Tiger at befri sig fra det generende paahæng ved en ilsom flugt. Men det kunde ikke Buster finde sig i. „Vil du komme med osteposteien min!“ ropte han og løp efter Tiger med løftet sjev. „Stop ham! Stop ham!“

12. „Du er en daarlige kokekunstner!“ sa Tiger, da han endelig stanset, anpusten og udmattet. „Skal jeg gaa med osteposteiskjeg alle mine dager for din skyld?“ „Du kunde jo ha ventet!“ sa Buster. „Det har man igjen for at smake før maten er kold!“

Hofdamene stod og graat.

Fe-brillerne

Prinsesse Pansy var næsten altid grættent og det hadde hun været like siden hun var ganske liten. Hun var saa ubehagelig at ingen likte hende og kongen og dronningen var meget lei for dette.

„Der er ingen prins som vil gifte sig med hende, naar hun altid taler saa uvenlig," sukket dronningen, „og jeg er saa træt av altid at høre hende skjænde."

Kongen rystet paa hodet. „La os gaa ut til skogfeen og be hende om at helbrede Pansy," sa han, og avsted kjørte de i sin guldkalet.

Skogfeen bodde i skogen i en liten hytte som akkurat saavidt var stor nok til hende. Vilde blomster vokste alle steder like op til døren. Hun hørte paa alt hvad kongen og dronningen hadde at si og fik meget ondt av dem og hun hadde ogsaa medlidenshet med prinsessen som alltid var i daarlige humør.

„Jeg vil gi dere et par fe-briller," sa hun tilsidst, „saa maa hun vandre alene om i skogen, til hun er helbredet. Ingen maa være sammen med hende og naar hun er helbredet vil hun selv vende hjem."

„Hun gaar ikke derut," sa dronningen.

gen bedrøvet, „der er ingen at skjændes med."

„Da maa dere jage hende ut av paladset, hvis hun ikke gaar selv," sa skogfeen. „Bind noget for øinene hendes, bær hende ned i en vogn og kjør hende midt ut i skogen og sæt hende av der, saa kan hun selv finde ut av resten. Det er den eneste helbredelsesmaate."

Kongen og dronningen tok fe-brillene og kjørte tilbake til slottet. Saasart de kom i nærheten, hørte de Pansy skjænde. Hun skjændte alltid! Hun for dem imøte da hun hørte guldkalet, hendes mørke krøller fløi om hende, øinene lynte av vrede og hun var ganske rød av hidsighet.

Hofdamene stod og graat, fordi hun hadde sparket dem, en av hoffets kavalere hadde lommestørklædet for næsen, fordi hun hadde klørt ham, og kokken sat midt i sin største gryte, som prinsessen hadde puffet ham ned.

„Hvorfor kjørte dere avsted uten mig?" ropte Pansy til kongen og dronningen. „Hvordan tør dere dra avsted paa den maaten? Hvor har dere været?"

Kongen og dronningen prøvde paa at berolige hende, men Pansy blev mer og mer grættent fordi de ikke vilde si hende, hvor de hadde været og tilsidst befalte kongen soldatene at binde prinsessens hender og føtter og kjøre hende midt ut i den store skogen. Dronningen skyndte sig at binde fe-brillene om hendes hals, og mens

hun skrek og skjændte blev hun baaret ut av slottet.

Soldatene satte hende av midt i skogen, skar over taugene som bandt hende og forlot hende hurtig.

Det var ganske stille, man hørte intet andet end fuglene som kaldte paa hverandre og en bræk som rislet i nærheten. Pansy skrek og ropte i vrede, men ingen svarte hende og tilsidst taug hun, fordi det ikke nyttet at være vred, naar der ikke var nogen som hørte det.

Det varte litt før hun fik øje paa fe-brillene, men tilsidst opdaget hun dem og læste paa en liten seddel som hang ved dem:

„Hvis du vil ha, tiden skal gaa, skal du bare ta brillene paa!"

Hun lo haanlig, men tok dem ikke paa, istedenfor vandret hun hele aagen omkring i skogen for at finde en vei ut av den, hun længtes efter at komme hjem, saa hun kunde faa nogen at skjænde paa. Skogen forekom hende kjedelig.

Men efterhaanden blev hun ræd og uheldig istedenfor vred og ubehagelig. Hun satte sig ned ved bækken og graat, men der var ingen til at ynke hende.

„Jeg vil ta brillene paa," tænkte hun tilsidst, da hendes lommestørklæ var helt vaalt av taarer. „Kanskje jeg da kan finde den rigtige vei hjem, og da skal de nok faa hvite allesammen, hvad jeg mener om dem."

Men i det øieblik hun tok fe-brillene paa fik skogen et helt andet utseende. Trærne forekom hende saa ranke og vakre og grønne, blomstene fik de skjønneste farver og vinden viftet deres duft mot hende. „Fuglene sang saa vakkert og tittet paa hende."

Saa vandret hun videre og gjorde sig gode venner med fuglene og med harer og ekorn og hun blev saa glad, at hun slet ikke følte sig ensom mer.

Et ordentlig arrigtroll.

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 22. august. — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning, tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver. Alle læsere kan delta. Hver løsning skrives paa sit særskilte papir, men flere løsninger kan indlægges i samme konvolut.

Lommepenge-opgave nr. 94.

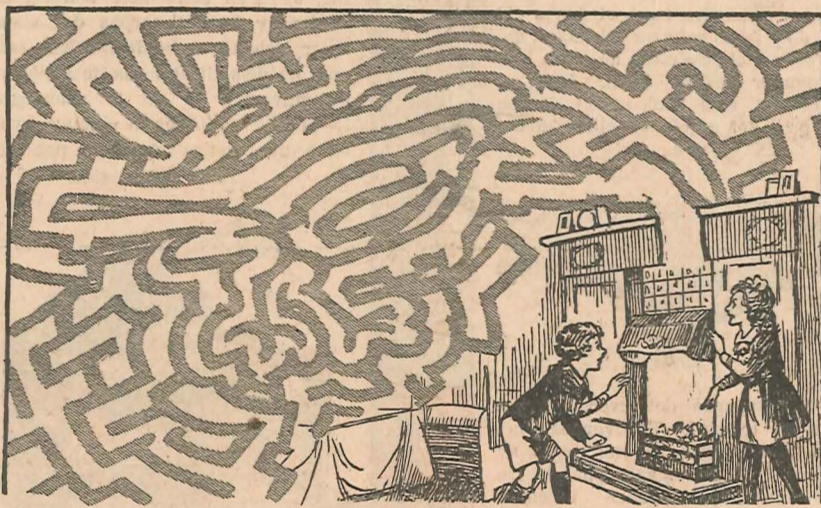

Hvor mange penger var det i kassen?

Kasseren i en stor forretning kunde en dag ikke faa kassen til at stemme med kassaboken. Han regnet og tallet og tallet og regnet, indtil det danset rundt for hans øine med cifrer og pengestykker. Og tilsidst opgav han det hele sendte bud efter dr. X og bad ham etertælle pengene i kassen. Dr. X kom, talte op pengene, og da han blev spurt hvor stor kassebeholdningen var, svarte han: „Den bestaar av 10-kroner, 5-kroner, 1-kroner, 25-ører og 10-ører, ialt 170 pengestykker. Antallet av 10-kroner og 10-ører tilsammen er lik med antallet av 5-kroner og 25-ører tilsammen, og der er tilsammen to 10-kroner og 5-kroner over det dobbelte av de andre pengestykker tilsammen. Antallet av 5-kroner er lik med antallet av 1-kroner, 25-ører og 10-ører tilsammen. Der er flere 1-kroner end 25-ører og forskjellen mellem antallet av dem er dobbelt saa stor som forskjellen mellem antallet av 25-ører og 10-ører!" Det var et noget indviklet svar, og den slakkar's kasserer visste ikke om han skulde le eller graate over det. — han syntes han var like klok som før. Men skulde ingen av læsere kunne oppgi kassebeholdningens størrelse paa det her meddelte grundlag? Det vilde kanskje være ganske interessant at prøve!

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 95.

Hvad var det som Paul og Karen hørte og saa inde i kaminen?

En dag da Paul og Karen var alene hjemme, hørte de pludselig, mens de sat og lekte en underlig lyd fra kaminen. Det var om sommeren og det var derfor ikke varme i kaminen. Altsaa kunde det ikke være ilden, som fremkaldte den merkelige lyd. Hvad var det da? Vil man gjerne ha sin nysgjerrighet tilfredsstillet behøver man

bare ta en blyant og med den følge labyrintens ganger rundt, idet man begynder i gangen ovenfor kaminen og fortsætter til man ender sammesteds. Saa vet man hvem som frembragte lyden inde i kaminen. Hvem var det?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 96.

Logogrif.

3. 2. 2. 9. 8.

La mig med et navn begynde, et du nok har hørt saa tidt, og er du en liten pike er det kanskje netop ditt!

5. 10. 7. 8. 1. — 4. 6. 7. 8. 9.
Den som sitter paa en 5. 10. 7. 8. 1. og er meget hoit paa straas,

fryder jeg dog saare mange, naar jeg blot er fin og bløt.

2. 1. 7.

Dette er et navn som mange Paver fordom baaret har. Mere vil jeg ei fortælle nu kan nok du gi mig svar.

1. 8. — 5. 7. — 5. 10. 9.

Her tre tal i rækkefølge jeg dig presentere vil. Lægger du dem sammen alle, gir det fem og en dertil.

5. 7. 10. 8.

Jeg dig stikker, hvis du kommer med din haand mig allfor nær, derfor jeg dig venligst raader: Litt forsigtig med mig vær!

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

Vi er ganske, ganske smaa og hvirvler rundt i hurtig dans, baade paa de fjerne kloder og i alting her tillands.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 30:

Opgave nr. 85: G. Lund, N. K. S., Grefsen, kr. 5.00; D. Hillesland, Skudenes, kr. 2.00; J. Nergaard, S. Osen, Elverum, kr. 2.00.

Opgave nr. 86: A. Andresen, Koverud st., kr. 5.00; J. Hauge, Fr.stad, kr. 2.00; A. G. Hemanger, Sævaeride, kr. 2.00.

Opgave nr. 87: M. Grytting, N. K. S. Grefsen, kr. 5.00; O. Vaalandsmyr, Bøilestad st., kr. 2.00; H. Hansen, Store Sirevaag, kr. 2.00.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 36. — Løsningene paa opgavene i nr. 30 findes i dette nummer side 21. — Besvarelser paa opgavene i dette nummer maa være dr. X ihænde inden den 9. august, og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (33).

„Allers Familie-Journal", Kristiania.

han har ogsaa tidt en 4. 6. 7. 8. 9., som han dog ei sitter paa.

6. 7. 5. 5. 3.

Av de fleste er jeg frygtet, og er jeg gjenstand lidt for drap, og det mest fordi man finder, jeg er skyld i spild og tap.

10. 9. 4. 5. 7. 6.

Har du i den lærde skole hentet kundskap og forstand, saa har sikkert ogsaa der du lært at kjende denne mand.

5. 7. 8. 3.

Skjønt mit liv ei varer længe, — hurtig skapt og hastig død, —

Et duehus.

Duer er meget fornøjelige dyr at ha med* at gjøre. Men man har først rigtig glæde av dem naar man ofrer et særlig hus paa dem og ikke gjemmer dem bort i et eller andet tilfældig rum paa loftet eller i nogen trækasser, som bare avgir en primitiv bolig for saa vakre og livlige dyr som duene er. Et særlig duehus kan bygges paa mange maater og være baade pent og praktisk. Her er vist en maate som fører til et overmaade stilfuldt og tiltalende resultat. Et litet luftslet for duer som dette vil overalt være til pryd og pynte baade i gaard og have og danne et fornøjelig centrum for duenes muntre liv.

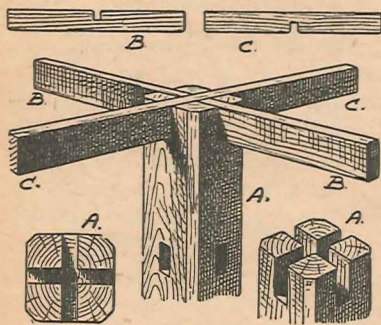

Fig. 1. En sterk og solid 8-tommers bjelke (A) av minst 25 meters længde skjæres og hugges til som vist paa tegningen. I den ende av bjelken som skal vende opad skjæres et kryss, hvori fastgjøres to solide bordstykker (B og C). Maalet til disse tages bedst paa fig. 5, planen av selve duehuset ved hjælp av maalestocken under tegningen.

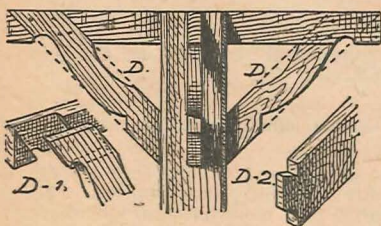

Fig. 2. Til støtte for krysset B og C fastgjøres fire knegter (D) som vist her. Fig. D 1 viser hvorledes knekten fældes ind i kryssbordet og fig. D 2 hvorledes knekten med en skaaret tap sættes ind i et hugset hul i bjelken (se ogsaa fig. 1).

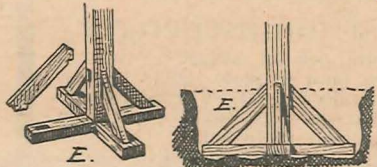

Fig. 3. I den nederste ende av bjelken, den ende som skal ned i jorden, maa likeledes lages et kryss (E) som dog ikke behøver at lages saa fint som det øverste, da det hele jo kommer ned i jorden. Husk at grunde det som skal ned i jorden med god, fet oljefarve eller karbolinum.

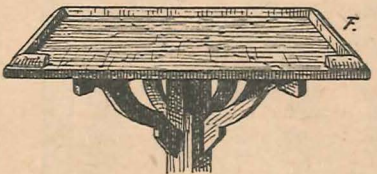

Fig. 4. Ovenpaa det øverste kryss lægges en træplate (F) hvorpaa due-slaget skal bygges. Platen lages av bord og i kanten slaas paa de tre sider kvartrunde lister indenfor hvilke duehusets vægger skal reises. Der maales ved hjælp av maalestocken under fig. 5 paa fig. 5, 7, 8 og 9.

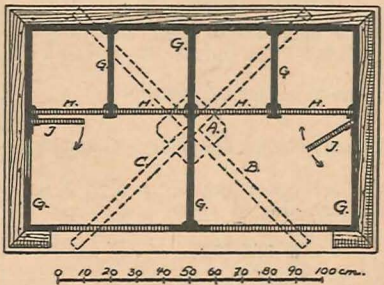

Fig. 5. Her er planen til selve duehuset. De punkterte linjer er stolpen og krysset under træplaten. G er vægger og faste skillerum, H de smaa lave stykker foran redene (se fig. 7) og I smaa halvdører foran rugeredene (se fig. 7).

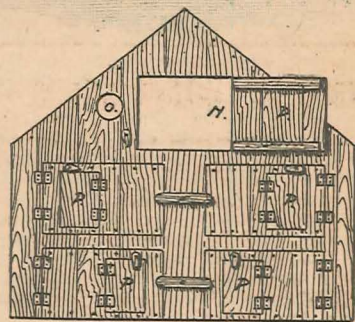
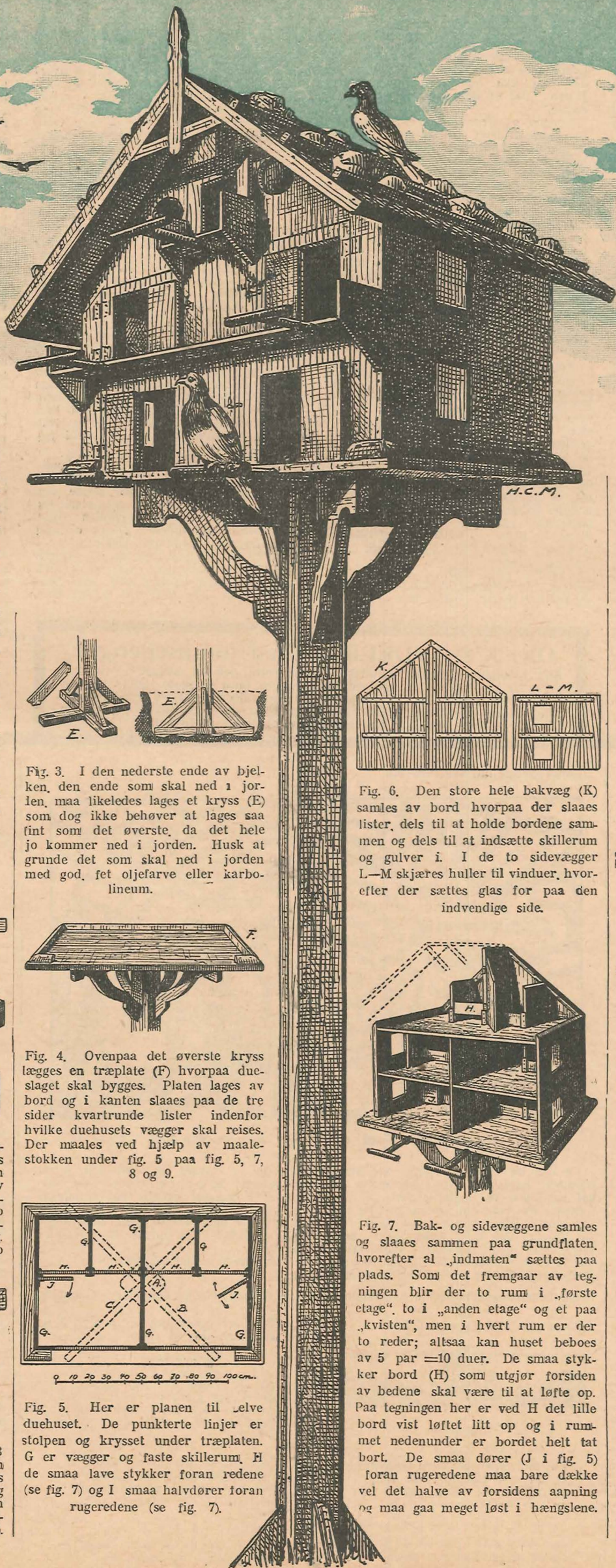

Fig. 8. Saa lages forsiden istand. Maalestocken under fig. 5 brukes. Forsiden bestaar av fem store porter (N) til bruk ved rensningen av huset, men i hver port er der en mindre dør (P) til bruk for duene og baade porter og dører lukkes med vridere. Paa begge sider av den øverste port utskjæres runde huller (O) bak hvilke der sættes glas. Den færdige forvæg sættes nu fast og der lægges tak over bygningen.

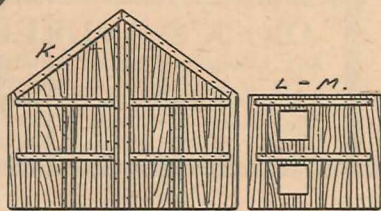

Fig. 6. Den store hele bakvæg (K) samles av bord hvorpaa der slaas lister, dels til at holde bordene sammen og dels til at indsætte skillerum og gulver i. I de to sidevægger L-M skjæres huller til vinduer, hvorefter der sættes glas for paa den indvendige side.

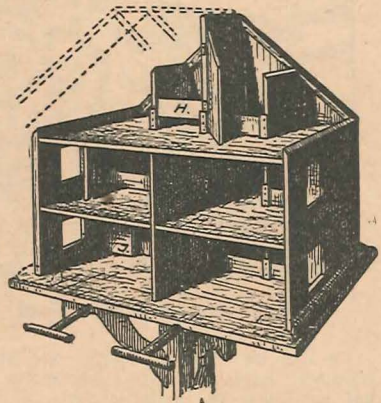

Fig. 7. Bak- og sidevæggene samles og slaas sammen paa grundflaten, hvorefter al „indmaten“ sættes paa plads. Som det fremgaar av tegningen blir der to rum i „første etage“, to i „anden etage“ og et paa „kvisten“, men i hvert rum er der to reder; altsaa kan huset beboes av 5 par = 10 duer. De smaa stykker bord (H) som utgjør forsiden av bedene skal være til at løfte op. Paa tegningen her er ved H det lille bord vist løftet litt op og i rummet nedenunder er bordet helt tatt bort. De smaa dører (J i fig. 5) foran rugeredene maa bare dække vel det halve av forsidens aapning og maa gaa meget løst i hengslene.

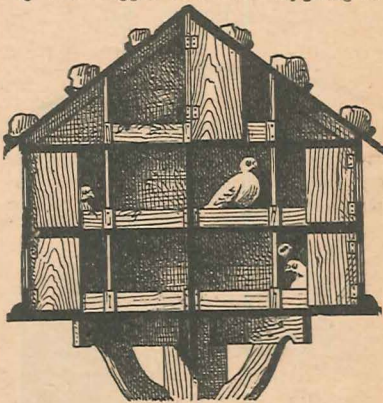

Fig. 9. Her vises et længdesnit i duehuset. Alle redene baade hunnenes og hannenes sees. Paa taket lægges takpap og ovenpaa dette slaas tverlister, hvorpaa der lægges sten, saa taket herved kommer til at ligne et rigtig schweizerhus.

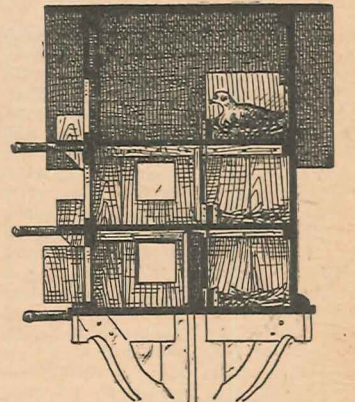

Fig. 10. Her er et tversnit av huset, som bl. a. viser hvorledes der paa forsiden av huset paaslaas sittepinder i form av runde stokker, som sættes sammen til en T. Endvidere lages nu den øvrige utsmykning, som de smaa altaner, vindskier og gavltopstykker og hvad man ellers synes er passende for at huset kan komme til at ligne et schweizerhus, som det modellen viser.

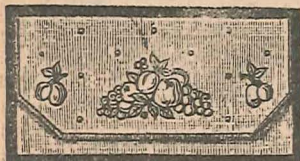
Bill. 1. Servietpose med rødt eller blaåt konturstingsbroderi.

Hvad der interesserer damerne.

Servietpose med rødt eller blaåt konturstingsbroderi.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Et meget dekorativt mønster som bestaar av frugter der broderes i konturstingsbroderi med rødt eller blaåt glansgarn, pryder denne praktiske servietpose som er 26½ x 13 centimeter stor. Man klipper av hvitt vaskestof en 26½ x 39 centimeter

Model.

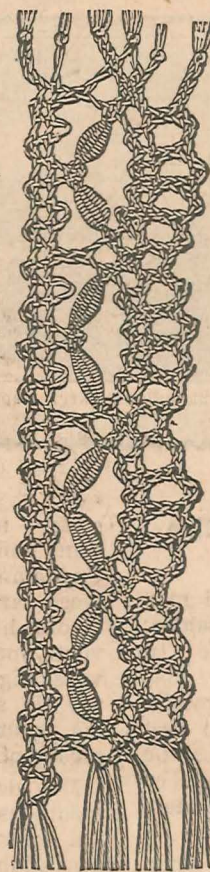
stor del som lægges tre ganger sammen, saa den faar den ovenfor opgivne størrelse; derpaa syr man de to første deler sammen til pose og den tredje del danner saa den overbret hvorpaa broderiet skal utføres. Mønstreret overføres paa stoffet med blaapapir, og man broderer med vaskeegte garn i to nuancer, rødt eller blaåt. I kanten syes en række tætte knaphulsting.

Smal, kniplet blonde.

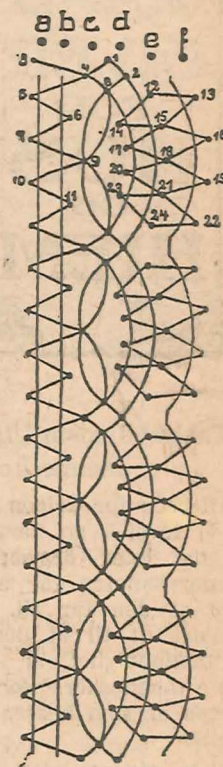
(Hertil hører bill. 3 og 4.)

Denne fine, smale blonde som er 3 centimeter bred, kniples med knipletraad nr. 35 og 10 par kniplepinder saaledes:

I hvert av hullene a, b, c, d og f stikkes 1 knappenaal med 2 p. (par kniplepinder), i hver av hullene b og e 1 naal med 1 p. — 1 dobbelslag med 4. og 5. p., ** 6. p. snoes, 4. og 5. p. snoes, lerretslag med 6.—4. p., naal 1 stikkes mellem 5. og 6. p., 1 lerretslag med 5. og 6. p., 1 dobbelslag med 7. og 8. p., 7. p. snoes, lerretslag med 7.—5. p., naal 2 stikkes mellem 6. og 7. p., 8. p. snoes, lerretslag med 8.—6. p. Ved venstre kant kniples 1 dobbelslag med 1. og 2. p., naal 3.—1 dobbelslag med 1. og 2. p., 1 dobbelslag med 2. og 3. p., med 3. og 4. p.: 1 halvslag, naal 4, 1 halvsl., 1 dobbelslag med 2. og 3. p., med 1. og 2. p.: 1 dobbelslag, naal 5, 1 dobbelsl., med 2. og 3. p.: 1 dobbelsl., naal 6, 1 dobbelsl., med 1. og 2. p.: 1 dobbelsl., naal 7, 1 dobbelsl., 1 dobbelsl. med 2. og 3. p., 1 dobbelsl. med 5. og 6. p., 4. p. snoes, lerretslag med 4.—6. p., naal 8 stikkes mellem 4. og 5. p., 1 lerretsl. med 4. og 5. p., 1 blad (hvert blad begynder med 1 halvsl.) med 4. og 5. p., 3. p. snoes, lerretsl. med 3.—5. p., naal 9 stikkes i, lerretsl., med 5.—3. p., 1 dobbeltsl. med 2. og 3. p., 1 dobbelsl. med 1. og 2. p., naal 10, 1 dobbelsl. med 1. og 2. p., med 2. og 3. p.: 1 dobbelsl., naal 11, 1 dobbelsl.; derpaa kniples videre ved høire kant: 4 halvsl. med 9. og 10. p., 1 dobbelsl. med 7. og 8. p., med 8. og 9. p.: 1 halvsl., naal 12, 1 halvsl., med 9. og 10. p.: 1 dobbelsl., naal 13, 1 dobbelsl., *, 1 dobbelsl. med 7. og 8. p., 1 dobbelsl. med 6. og 7. p., naal 14, 1 dobbelsl. med 6. og 7. p., 1 dobbelsl. med 7. og 8. p., med 8. og 9. p.: 1 halvsl., naal 15, 1 halvsl., med 9. og 10. p.: 1 dobbelsl., naal 16, 1 dobbelsl., fra * gjentages 2 ganger og naalene 17.—22. sættes i. 1 dobbelsl. med 7. og 8. p., med 6. og 7. p., 1 dobbelsl., naal 23, 1 dobbelsl., 1 dob-

Bill. 3. Smal, kniplet blonde.

Bill. 4. Kniplemonster til blonden bill. 3.

belsl. med 7. og 8. p., med 8. og 9. p.: 1 halvslag, naal 24, 1 halvsl., derefter 1 blad med 4. og 5. p. og fra ** gjentages stadig.

Hvortil man kan bruke et ældre vattert teppe.

Man kan bruke det til verandamøblene. — Til verandamøblene? Det lyder litt merkelig, men det kan allikevel la sig gjøre. For det meste er verandamøblene jo av træ eller jern. Det var behageligere hvis man kunde dække sæter og ryg paa disse møbler med en let polstring, som tillike vilde tjene til at forskjønne dem — og hertil bruker vi saa de vatterte tepper. Man klipper dem i passende størrelse og trækker dem med brogetmønstreret cretonne; det er et meget let og forsaavidt meget taknemlig arbeide — de smaa puter i sæte og ryg kan komme til at se nette ut og er meget praktiske; mindre stykker av teppet danner et litet polstret stykke til skammelen eller en nakkepute til kurvænestolen — kort sagt, de falmende tepper opstaar i ny skikkelse til gavn for en selv og ens sommergjester.

Bill. 2. Mønster til broderiet paa servietposen bill. 1.

Navnkundige kirker: Domkirken i Como.

**RAAD
GIVER
FOR
HUS
OG
HJEM**

Taalmodige og Utaalmodige Mennesker.

Allerede før krigen paastod man at vi levet i en nervøs tidsalder; og det later desværre ikke til at nervøsiteten tar av, men snarere at den tar til. Og samtidig ser det ut til at den sidste rest av taalmodighet er tapt hos de fleste mennesker. For den som er nervøs er som bekjendt ikke taalmodig.

I de større byer merker man især mangelen paa taalmodighet, og den blir særlig paafaldende hvor man er nødt til at vente eller lignende, noget som man tvinges til ved de mangelfulde kommunikationsmidler. Da merker man riktig hvordan uttaalmodigheten er en kronisk tidssygd som ikke skaaner nogen, men findes baade hos unge og gamle, mænd og kvinder. Nei, urten taalmodighet, øene beskedne, vakre plante, kjender bare de færreste noget til. Som saa mange andre gode egenskaper er den blitt gammeldags og kommet i vanry.

Taalmodige mennesker — tidligere fandtes der da nogen av dem. Der fandtes mødre som hadde uendelig taalmodighet overfor sine barn, som taalmodig oplærte sine unge tjenestepiker; der var gamle tanter som med utrættelig taalmodighet pleiet syke — selv ungdommen viste taalmodighet overfor alderdommen. Men det var før, da alt endnu ikke var blitt saa forjaget hos os, da livsnydelsen endnu ikke gjaldt for det høyeste maal. Ja, det var dengang, da hele livstempoet var langt fredeligere, da man ikke lot sig beherske av sine nerver.

Overalt i verden bryter og glærer det, som skulde den gaa ut av sine gamle hængsler. Hvorledes skal taalmodigheten, denne fine, stille egenskap, kunne trives under slike omveltninger. Den rykkes op med roten, saa der slet ikke blir noget tilbake. Men ukrud skyter rikelig op, hensynsløshet og taktløshet og mangel paa finfølelse.

Hvad kommer andre mig ved? Saaledes spør de uttaalmodige. De

støter med albuene alle tilside som kommer hindrende iveien. Ungdommen eier overhodet ikke mere taalmodighet. Den vil helst ta alle hindringer med storm, ikke vente, men hurtig springe over alle vanskeligheter. Ja, hvorledes skal vor tid som selv er saa uttaalmodig, kunne lære ungdommen taalmodighet.

Mon det ikke ogsaa skulde være mødrenes skyld at der findes saa faa taalmodige mennesker? Hensynsfuldhet og taktfuldhet, deltagelse og næstekjærlighet forsvinder mer og mer, og uttaalmodigheten som alltid er det sterke uttrykk for egenkjærligheten brer sig. Mødrene selv mangler jo taalmodighet, og den egenskap som man selv ikke eier, kan man vanskelig lære andre. Bare eksemplet vir-

ker ved opdragelsen. Med teori alene utrettes ingenting.

Den hustru og mor som optrær ubehersket og fuld av nervøs utaalmodighet overfor mand og barn, som hverken kan vise taalmodighet overfor den enes svakheter eller den andens fordringer, hun maa ikke undres over at hun bare høster utaalmodighet.

Det er ogsaa utaalmodigheten som gjør at mange i ulykken bukker ganske under.

„Vær taalmodig, om en time skinner ogsaa solen i dit kammer!“ Hvor fint og vakkert sier ikke digteren dette — men hvor faa lægger sig det paa hjerte! Nei, man river utaalmodig i de lænker som skjæbnen paalægger en, med det resultat at man bare merker dem saa meget mer.

Og taalmodighet ogsaa i det smaa, i samliv med vore medmennesker, det er det som fremfor alt kræves av os, som alene gjør livet mere utholdelig. Husk det, dere kvinder, og hjelp selv til, at urten taalmodighet atter kan vokse og blomstre hos os, og at det hæslige ukrud, egennyttig uttaalmodighet, snarest mulig maa bli oprykket med roten.

Hjemmet.

Blomkaalsretter (til 6 personer).

Av I. W.

Blomkaal med kjøttfarce.
Et større blomkaalshode, 1/2 kg. kjøttfarce, 125 gr. smør, 125 gr. mel, god

melk kraft, muskat, salt støtt brød. En form smøres med smør og strøes godt med brød heri lægges et lag farce. Av smørret, melet og fløten (melken) lages en saus, og heri havnes den kokte kaal. I den med farce dækkede form anbringes et lag farce, saa kaalen og tilsidst resten av farcen, som overhelles med smør og strøes med brød. Den stekes i ovnen en halv time, og serveres i fatet med en serviet om.

Blomkaalsrulletter.

1 stort blomkaalshode, 125 gr. smør, 225 gr. mel, 4 plater gelatin, 2 spiseskeer revet ost, støtt brød, pisket egg, fett, fløte. — Kaalen kokes og deles op i smaa stykker. Smør og mel bakes sammen og spædes med fløten til en meget tyk saus. Heri gives ostene et opkok og gelatinen tilsættes; naar den er smeltet, tilsættes blomkaalen og litt salt. Det holdes op paa et fat. Naar det er ganske kaldt, tar man med en spiseske smaastykker herav; de lægges paa en fjæl, hvorpaa er strødd brød, derpaa ruller de runde med en let haand og dypes i pisket egg og derpaa atter i støtt brød. De lægges side om side paa et fat og henstaar et par uminutter for at tørre, hvorpaa de sænkes ned i kokende smult eller fett. Heri kokes de lysebrune og serveres meget varmt, anrettet paa en sammenlagt serviet.

Blomkaalgratin i skjæl.

1 stort blomkaalshode, 1/2 tallerken støtt brød, 1 egg, 100 gr. revet ost, 200 gr. smør, 75 gr. mel og fløte. Blomkaalen kokes halvt mør og deles i smaa buketter. En tyk saus lages av smørret, melet og fløten. Gryten løftes av og sausen legeres med eggeplommen, som er pisket sammen med fløten. Smaa gratinskjæl smøres med smør og bestrøes med brød, heri lægges kaalen, litt av ostene strøes paa, derpaa holdes sausen over, litt ost og tilsidst brød; litt smør øverst og de stekes lysebrune i ovnen. Serveres som mellemret.

Blomkaalspudding.

1 stort blomkaalshode, 150 gr. smør, 180 gr. mel, 3/4 liter kokende fløte, 10 egg, 1 spiseske sukker, salt, støtt brød. Smørret og melet bakes godt sammen og spædes derpaa med fløten, det hele røres over ilden til det slipper gryte og ske; holdes op og avkjøles. Derpaa røres det med eggeplommene, tilsidst de piskede hviter. En puddingform smøres med smør, derpaa støtt brød, heri havnes den rorte deig, lagvis med kaalen. Den kokes to timer med glør paa loket. Istedenfor glør paa loket kan dette tagges av den sidste halve time og puddingen sættes i vandbad i ovnen 1/2 time. Serveres med rørt smør.

Blomkaalsgratin.

1 mellemstort blomkaalshode, 60 gr. potetemel, 50 gr. smør, 1/2 liter melk, 4 egg, muskat, sukker og salt. — Blomkaalen kokes og deles i smaa buketter, smørret og melet kokes med melken, holdes op i et fat og avkjøles, hvorpaa eggeplommene røres i og tilsidst de piskede hviter. Et gratinfat smøres med smør, heri lægges kaalen, røren holdes over og det stekes i god varm ovn 1/2 time. Serveres i fatet med rørt smør.

Fint stuert blomkaal.

Blomkaalen lægges i kaldt vand, til salt med salt, skylles og kokes saa hel som mulig, lægges i et varmt lokfat og overhelles med en saus, laget av 100 gr. smør, 125 gr. mel, dette røres over ilden og spædes op med halvparten kraft og halvparten god melk (helst fløte); etpar eggeplommer piskes og tilsættes sausen tilkjemmed litt sukker, muskat og salt; denne saus skal være tydig og holdes over den kokte kaal.

Allers Familie-Journals sykurv.

Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkjemmed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Stortg. 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Spaserdragt med biselæg til unge piker paa 14—17 aar.

Denne smukke dragt av ulti-stof har som over skuldrene paa beltejaketten som har store, paastukne lommer. Sommene ender med broderte fluor. Bellet føres gjennom lodrette indsnit og lukkes foran. Der gaar med 3 m. stof av 140 cm. bredde.

Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 11 deler.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsefter stoffet. Midten av ryggen og forbredden langs stoffets bred.

Fig. 1. Forstykke. Fig. 2. Første ryg. Fig. 3. Anden ryg. Fig. 4. Underærme. Fig. 5. Overærme. Fig. 6. Opslag. Fig. 7. Krava. Fig. 8. Belte. Fig. 9. Belle. Fig. 10. Forbred. Fig. 11. Bakbred.

fra „Nordisk Mønster-Tidende“'s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 33.

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnentene.

Bestillingsseddel paa

Sykurv nr. 33. Pris 15 øre.

Navn _____

Adresse _____

NB. Utydelig skrift volder fejlskedt oa.

KODAK TANK FREMKALDER

Med KODAK TANK FREMKALDER kan De fremkalde Deres Film bedre, sikrere og bekvemmere end paa nogen anden Maate. Fremkaldningen foregaar i

fuldt Dagslys

derfor intet Mørkerum, ingen Lampe, ingen Skaaler — færdig til Bruk naarsomhelst og hvorsomhelst. 5 forskjellige Modeller, passende for alle KODAKS og BROWNIES. Uførlig norsk Bruksanvisning med hvert Apparat.

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK-Fabrikata:

J. L. NERLIEN A/S
Kristiania .: N. Slotsgate 13.

ERNEMANN KAMERAS Kinoer og projek-tionsapparater

Objektiver og tør-plater har verdensry. Katalog og betingelser for vor præmiekonkurrence gratis.

ERNEMANN-WERKE A.G. DRESDEN 269.

Bruk HUDSON'S SÆPEPULVER

Til Klædesvask.

A/S Brødrene Lever, Kristiania. 28 N

Musikinstrumenter
kjøp av disse er en tillidssak

MINE INSTRUMENTER
TILFREDSSTILLER DE HØIESTE FORDRINGER

Jul-Heinr. Zimmermann
Leipzig, Querstr. 26-28

KATALOG MOT INDSENDELSE AF 50 ØRE.

Sportsartikler for vinter- og sommersport. Geværer og Ammunition. Fiskeredskaper. Fabrikation av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cykler. Motorcykler.

Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

En sats prima aluminiums-kogekar til 2, 3, 4 og 5 liter 15 kr. Laag ekstra 5 kr. 6 stk. bordknive, gaffler, skeer, teskeer, dessertskeer, -gaffler og 1 suppeske, 1 sauceske og 1 gemyseske, prima slebet aluminium, 15 kr. franko mot forskudsbet. Ved efterkravsbet. 10% mere. **E. Köhler Nachf., Berlin W. 9., Kothenerstr. 26.**

ØMME FØTTER

undgaar De, naar skotsøiet indgnides med **PINGVIN LÆDEROLJE.**

Portofrit til hvert hjem

leverer vi som reklame eet par tilpassede orig. Trit gummilædersaaler og hæler og vort katalog mot indsendelse av 2 kr. i frim. Opgiv størrelse eller send omrids av foten. Lette at paasætte. Holder 3 par læders. ut. Gummifabrikken, Kvistgaard St., Danmark.

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto. Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, gitarer, messinginstr., sextetnoder, taleapparater og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRKÖPING 1.

Tegn abonnement paa

Allers Familie-Journal

Nordens største og beste ukeblad

35 øre pr. numer. 4 kr. 50 øre pr. kvartal.

Reumatisme og Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjør vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshet. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sykdommen.»

Helene Persson, Tvärlandsmölle, Sorflärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.«

Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarens løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsat ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet,
Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33,
STOCKHOLM.

MUSTADS PLANTE-MARGARIN

er et fortrinlig **BORD-SMØR** Likt av **SMAA** og **STORE**

Fløte Lanolin sæpen

Dens cremeliggende skum har en heldig indflydelse paa huden.

Stk. 65 øre.

Fløte-Lanolin Creme tube 1.30.

M. ZADIG,
Kristiania.

„Det er en feil av husmøren...“

For nogen aar tilbake var man ikke saa nøieregnende med sæpen og ansigtshuden, man brukte daarlige sæpe og man fik daarlige hud. Men nu...

Gustne fjæs, tør, sprukken hud, filpenser og utslet — det skulle ikke behøves at sees.

Vandet lunkent — morgen og aften — og først og sist en god toiletsæpe av Barnängens fabrikat. Derefter en beskyttende hudcrem, Barnängens »Creme Parba«.

Det er en feil av husmøren om der i hjemmet brukes grønsæpe eller daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtsvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Barnängens Lanolin Vademecum sæpe koster 75 øre. Den kan holde maal med de bedste utenlandske toiletsæper og bespare Deres sæpekonto. Manden vil ogsaa bli tilfreds, tænk bare det.

„Vademecum“ for mund- og tandpleie.

NORSK AKTIESELSKAP
BARNÄNGENS TEKN. FABRIK.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katalog og Prislister.

Musikinstrumenter

Norsk katalog nr. 5 gratis. el. tysk

Edmund Paulus,
Markneukirchen nr. 5, Tyskland.

Grimelands skole,
Løkkeveien 7,
KRISTIANIA.

1-aarig og 2-aarig middelskole paa folkeskolens grund.
2-aarig gymnasium og 1-aarig middelskole for voksne.

Plan sendes. Skriftlig henvendelse i ferien adr.: **Voldenbugten i Asker.**

Portofrit som reklame

sender vi en prima cykleslange med ventill til enhver cyklist mot 2 kr. i frimerker. Opgiv størrelse. **Gummimagasinet, Fredensborg, Danmark.**

Nordisk Mønster-Tidende

er den eneste journal for mode- og damehaandarbeide, som tilfredsstiller alle fordringer, altid meddeleer aet nyeste, peneste og mest praktiske.

[Dragtposen „ALTIDFIN“]

Det eneste sikre middel mot møl. Beskytter bluser, dragter, dresser, frakker etc. mot støv. Faaes hos bok- & papirhandlere m. fl.

HALVORSEN & LARSEN LD.
Kristiania.

Største utvalg! Grammofon-Plater.

Norske sange, viser, tale, trækspil, orkester, violinplater etc.

— Fortang katalog. —

Thv. Gjestad & Co. A/S,
Grøndsen 17 :: Kristiania A.

Deres **Rejsekammerat**

ZEISS

Prismekikkerter

Mere end 20 forskj. modeller for reise, sport, jagt, teater.

Største lysstyrke o Stort synsfelt.
Forstørrelser 3—18 X.

Prospekt „T 463“ gratis.

Faas i optiske forretninger og fra

CARL ZEISS JENA

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34, Kal. 7,65 Kr. 36. Jagtvaaben, Prismeglas, Prislister 50 øre. Benekendorff, Berlin-Friedenau.

Harmonika.

Bedre og billige Harmonikaer efter Katalog mod Indsendelse af 20 øre.

Med 52 Tast. 80 Bs. . . . Mk. 2100.—
" 56 " 80 " " 2200.—
" 70 " 80 " " 2400.—

Ra'at til Forhandlere.

Robert Husberg, Neuenrade Nr. 10.

Lilleborg

Kjernesæpe

ren, billig til alslags vask.

Phosphor-ENERGON-PILLER

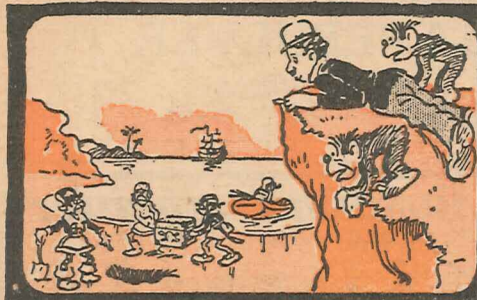
ORDIN. AF LÆGER

ved alm. Svaghet, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed

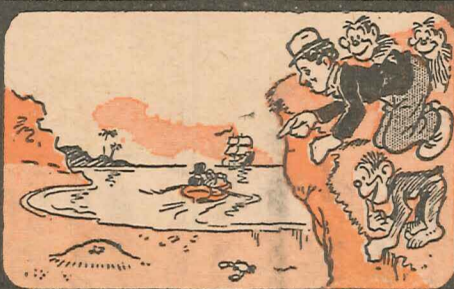
SÆLGES KUN PAA APOTEK

A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Da Wuhibba-kanibalene var paa flaate-revy.

1. „S-s-s! Stille! hvisket jeg til apene, da vi en dag oppe fra en skrænt spændt iagttok, hvorledes en flok sjørøvere kom slæpende i land med en tung kiste, som de gravde ned i sanden. „S-s-s! La dem ikke opdage os!“

2. De opdaged os heller ikke men tuldforle uforstyrret sit arbejde og rodde saa ut til sjørøverskuten igjen. „Se saa!“ sa jeg til apene. „Nu er det vor tur til at grave. Bare vi nu kan finde stedet, hvor skatten ligger!“

3. Ti at det var en skat piratene hadde gravet ned for at skjule, hvem kunde tvile paa det? Her var aapenbart store rikdommer at hente og forsynt med spader og hakker begav vi os alle paa vei.

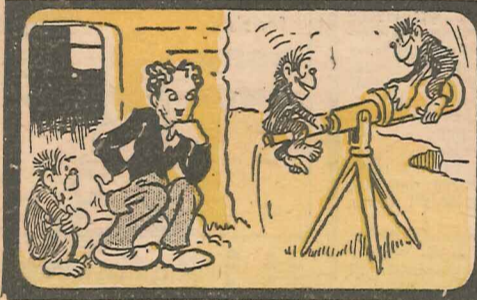
4. Stedet fandt vi hurtig. Det var let kjendelig ved en indtørket sjøstjerne som piratene hadde lagt som kjendemerke. Og da vi hadde gravet litt, kom kisten ogsaa ganske rigtig til syne. Almindelig jubel!

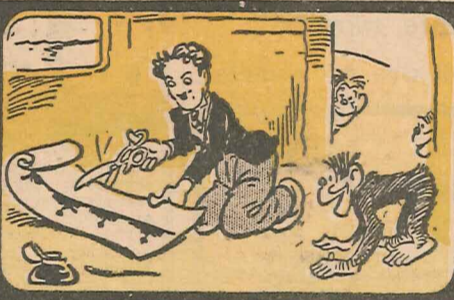
5. Det var en rigtig egte sjørøverkiste med det gamle flibustiermerke paa: et dødningshode med korslagte ben. „Nu er vor lykke gjort!“ sa jeg til apene. „Kisten er fuld av penger, perler og diamanter skal dere se!“

6. Knik-knak! Der gik endelig loket op og bums! faldt vi alle bakover av det syn som viste sig: Der var ikke guld og kostbarheter i sjørøverkisten, men en ekkel, gammel rundhodet edamerost — helt levende!

7. Den medfølgende læser vil forstaa hvilken deprimerende indflydelse en slik skuffelse maa ha, og dypt nedbøiet satte jeg mig til at grunde over hvad sjørøverne egentlig vilde med den osten. Da fik jeg pludselig en god idé!

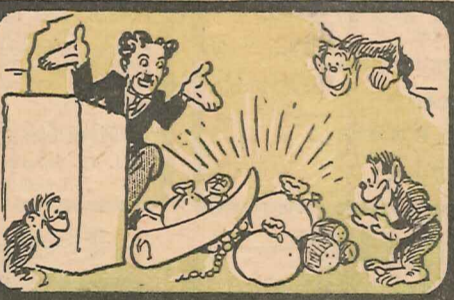
8. „Kan man ikke tjene penger paa den ene maate, maa man prøve paa en anden! sa jeg til mig selv, tegnet en række krigsskiber paa et stykke kartong og klippet kartongen til. Apene saa nysgjerrig paa. Hvad nu?“

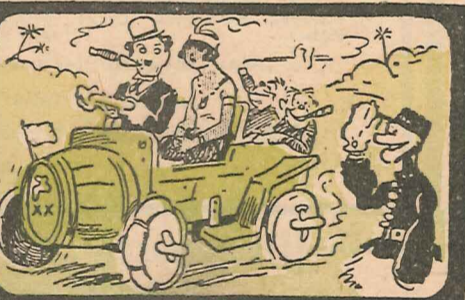
9. Ja, hvad nu? Ganske enkelt det at jeg inviterte oens kanniba'ske befolkning til en liten flaaterevy, som de mot kontant betaling i guld, elfenben og perler kunde faa lov til at ta i oiesyn gjennem min kikkert.

10. Flaaterevy! Ja, det var til aet jeg hadde tegnet og klippet ut billedene av de mange krigsskiber. To av apene var mine hjælpere og laget levende billeder med kartongskibene!

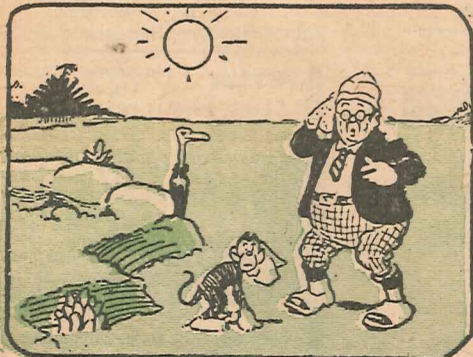

11. Men dette lille trick var der ingen av kannibalene som opdaget. De var henrykt over at se den store krigsflaate av vældige panserkolusser seile forbi ute paa havet og ofret gjerne sine kostbarheter.

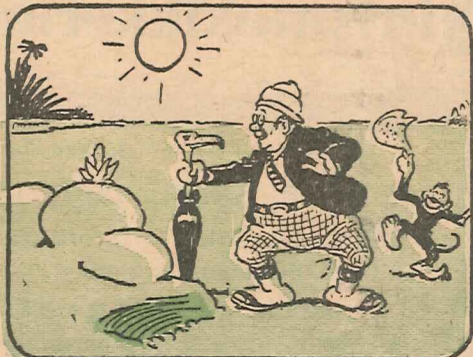

12. Men arbeidet med at samle sammen alt gullet og elfenbenet var anstrengende, saa jeg trængte baktefter en liten rekreation i form av en automobil-utflugt sammen med kanniba!-prinsessen Wuhibba Wambu.

Den levende paraply.

„Puh! Hvor skrækkelig varmt det er idag!“ sukket professor Brown og tørket svetten av sig. „Den som nu bare hadde haat en solskjerm eller en paraply!“

Neppe var disse ord undsluppet hans læber før han etpar skridt borte saa en gammel paraply, stukket ned i sanden. „Bravo!“ utbrøt professoren glad.

Men da han vilde gripe paraplyen og opdaget at det slet ikke var nogen paraply, men en veritabel kondor, forvandlede hans glæde til forfærdelse.

Smaapluk.

Gammel dame: „Og sæt nu at løven slap ut av sit bur, hvilke skridt vilde De da foreta Dem?“

Direktøren i zoologisk have: „Hurtige og lange, frue!“

„Naa, blev Petersen saa omsider gift?“

„Nei, han sa at han vilde vente med brylluppet til tidene blev normale og saa blev han selv normal først!“

„Stans, ulykkelige, stans! Opgi ikke haabet! Der vil komme bedre tider! Man skal aldrig fortvile!“

„Hvad behager? Jeg vil jo bare henge op en gyngende til mine barn!“

„Jeg vilde gjerne tale med direktøren!“

„Det kan De nok ikke direktøren er bortreist.“

„Naa, vil De da hilse ham og si at naar han næste gang reiser bort, skal han ta sit hode med og ikke la det bli sittende ved vinduet!“

Herren (til en ung mand, som søker plads som chauffør): „Tør jeg spørre, er De gift?“

Chaufføren: „Nei min herre, disse skrammer i ansigtet fik jeg forleden ved et cykkeluheld!“

„Du skal ikke bry dig om disse humpene i veien, tante... dem venner man sig til!“

Hun: „Kunde du tenke dig at holde op med at røke for min skyld elskede?“

Han: „Ja, med fornuft. Jeg bryr mig i det hele tat ikke meget om at røke!“

Hun: „Naa — naar det ikke er nogen opofrelse for dig, saa rok du bare videre!“

Mange nye fag

og sammensatte kurser har vi optat fra dette skoleaars begyndelse. Vi vil derfor bede de mange som har faat plan fra os i tidligere aar, men som muligens dengang ikke fandt hvad de søkte, om at skrive til os efter

vor nye plan 1921-22.

Likeledes vil vi gjerne sende plan til alle som endnu ikke har gjort sig bekendt med vor skoles undervisning. Vi har nu elever i alle samfundsklasser — arbeideren saavel som embedsmanden, rikmanden som den mindre bemidlede —, hvilket tilfulde beviser at

undervisning pr. korrespondence

efter vor metode og i den maalestok vi driver den, har noget at byde **alle**. Vor skole er delt i fire avdelinger med lektor, cand. mag. *M. Gran* som leder av undervisningen.

Den merkantile avdeling.

Leder: *Skolens direktør.*

Bokholderi.
Handelskorrespondence.
Handelsregning.
Skjønskrift med rundskrift.
Stenografi.
Norsk.

Ved at melde sig som elev av vor skole kan enhver skaffe sig den nødvendige handelsutdannelse **i sit eget hjem** for en **meget billig pris**. Planen kan fortælle Dem hvilke resultater der er opnaadd i de sidste syv aar efter **Norsk Korrespondenceskoles** anerkjendte metode.

Sprogavdelingen.

Leder: cand. mag. *A. Steen.*

Engelsk sprog.
Engelsk stil.
Engelske artiumsopgaver.
Engelsk handelskorrespondence.
Tysk sprog.
Tysk stil (middelskolen).
Tysk stil (gymnasiet).
Tysk handelskorrespondence.
Fransk sprog.
Fransk handelskorrespondence.
Latinske oversættelser.

Vi har hat mange elever som begyndte hos os uten sprogkundskaper, og som nu er ansat som korrespondenter i engelsk og tysk. Skriv efter **Norsk Korrespondenceskoles** plan, saa faar De vite hvad de som har gjenemgaaet vore kurser, og som saaledes kjender dem, har at fortælle.

Ingen kan anvende sin fritid bedre end til at lære at læse eller skrive fremmede sprog.

Den tekniske avdeling.

Ledere: Ingeniør *Olafsen* og arkitekt *Gleditsch.*

Praktisk regning.
Matematik.
Mekanik.
Bygningslære.
Elektricitetslære.
Maskinlære.
Konstrukt. & Projektionstegn.
Fagtegning for tømrere.
Fagtegning for murere.
Fagtegn. f. bygningsnekkere.
Bygningstegning.
Maskintegning.
Frihaandstegning.

Den tekniske avdeling alene er **den største skole** i landet. Der er mange tusen arbeidere, haandverkere og funktionærer som utvider og befæster sine kundskaper ved at ta undervisning hos os. I vor nye plan vil De bl. a. finde tegninger som vore elever har utført.

Norsk Korrespondenceskoles plan sendes gratis til alle som anmoder om den.

Landbruksavdelingen.

Leder: Agronom *Birger Ree.*

Jordbrukslære.
Husdyrlære.
Havebrukslære.

Vore landbrukskurser har vundet særlig bifald for sit interessante indhold og sin fængslende fremstilling. Elevantallet er stadig stigende ogsaa i disse fag, fordi **Norsk Korrespondenceskoles** metode har vist sig at holde maal.

Almenfag.

Norsk, regning, matematik, tegning, skrivning, teknisk forkursus, forberedelseskurs. f. lærersk., underbefalsskoler, fagskoler, skriftlig middelskolekursus.

Alle kan studere almenfag med stort udbytte. De som har lært meget før, repeterer og befæster sine kundskaper — de som har lært lidet før, utvider sine kundskaper og dermed sin horisont.

Vi har ogsaa en mængde elever som forbereder sig til de forskjelligste fagskoler. Konkurrencen blir nu stadig skarpe. e. saa et kursus ved **Norsk Korrespondenceskole** paa forhaand er en stor fordel.

Vore elever

tilhører **alle** samfundsklasser. Men de har ett fælles: trangen til kundskap. Det er landets mest **evnerike**, mest fremadstræbende og mest energiske mænd og kvinder, som fortrinsvis søker vor skole. Man vil finde dem i alle bygder og alle byer hele landet over. — Ikke der hvor fornøielserne er hovedsaken, men der hvor arbeidet og fliden sitter i høisætet. Derfor vil de ogsaa opnaa noget i fremtiden. Mange har allerede naadd frem til betrode **stillinger**, hvori gode kundskaper, personlig hæderlighet og arbeidskraft er det viktigste som **kræves**.

Under 7 aars virksomhet er vor undervisning stadig blit bedre og bedre. En række fagmænd har været optat med at gjenemgaa og forbedre brevene. Vor metode har staat sin prøve baade utenlands og i Norge.

Benyt hosstaaende rekvisition eller send et brevkort.

Norsk Korrespondenceskole.

Drammensveien 20.

Direktør: *Ernst G. Mortensen*,
Cheffagleder: Lektor *M. Gran*.

Kristiania S.

REKVISITION.

A. F. J. 33.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles nye illustrerte prospekt og plan 1921-22 (8. skoleaar) med aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn

Adresse

Sammenlægningsmosaik.

Klip de 16 firkantede og 38 trekantede brikker fra hverandre, efter at hele siden er klæbet op paa kartong og prøv saa at stille de 54 brikker sammen saa der dannes et helt og sammenhængende billede som forestiller . . . ? Jadedet vil netop vise sig hvad billedet forestiller naar alle brikker har fundet sin rette plads. I næste nummer vil man finde løsningen.